EDGAR RICE BURROUGHS

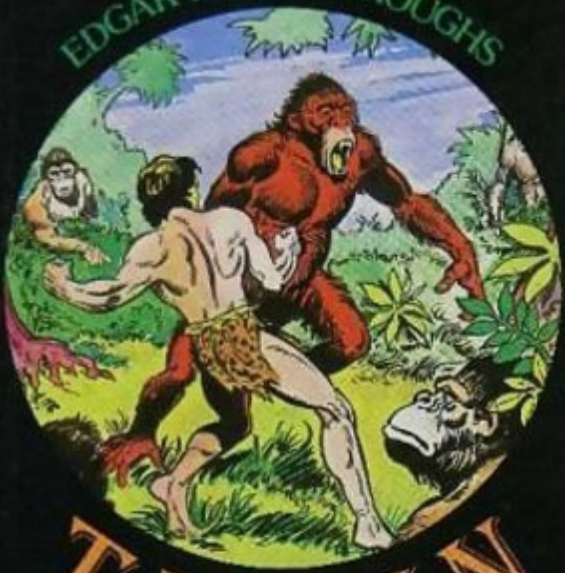

TARZAN

A FENEVADAK ÉLÉN

EDGAR RICE BURROUGHS: TARZAN A FENEVADAK ÉLÉN

Szkennelte, javította, tördelte: Dr. Kiss István; 2000.

1. Az ellenség fogságában

- Egyszerűen rejtély ez az egész - mondta D'Arnot. - A lehető legilletékesebb helyről tudom, hogy sem a rendőrség embereinek, sem a főhadiszállás különleges ügynökeinek sincs a leghalványabb elképzelésük sem arról, hogyan eshetett meg a dolog. Annyit tudnak csak, ennél többet senki, hogy Nyikoláj Rokov megszökött.

John Clayton, Greystoke lordja - vagy ahogy valamikor hívták: "Tarzan, a dzsungel fia" - szótlanul üldögélt barátja, D'Arnot hadnagy párizsi lakásán, és elmerülten nézegette makulátlan cipője orrát.

A hír, hogy esküdt ellensége, akit az ő vallomása alapján ítéltek életfogytiglani börtönre, megszökött a francia katonai fegyházból, számtalan emléket idézett fel benne.

Eszébe jutott, hogy Rokov annak idején hányféle módon próbált meg az életére törni, és bizonyosra vette, hogy amit eddig elkövetett ellene, semmiségnek bizonyul ahhoz képest, amit majd most kiszabadulva, s a bosszúvágytól vezérelve kitervel.

Tarzan nemrégiben költözött át családjával Londonba Uziri-beli hatalmas birtokairól. Meg akarta kímélni feleségét és karonülő kisfiát az esős évszak azon kellemetlenségeitől és veszélyeitől, amelyek e hatalmas afrikai országban, a majomembert királyukként tisztelő vaziri harcosok földjén vártak volna rájuk.

Kis időre ugrott csak át a La Manche-csatorna túlsó partjára, hogy meglátogassa régi barátját, de Rokov szökésének híre bizony beárnyékolta a viszontlátás örömét. Így aztán - bár csak nemrég érkezett - máris azt fontolgatta, hogy azonnal visszatér Londonba.

- Nézd, Paul, nem arról van szó, hogy magam miatt félek - mondta. - Nem egy alkalommal húztam már keresztül Rokov számításait a múltban, amikor el akart tenni láb alól. De most másokra is tekintettel kell lennem. Ahogy én ezt az embert ismerem, előbb fog a feleségemen vagy a fiamon keresztül lecsapni rám, mintsem, hogy közvetlenül ellenem támadjon. Nyílván nagyon jól tudja, hogy ily módon képes a legnagyobb szenvedést okozni nekem. Azonnal haza kell mennem, hogy velük lehessek, míg Rokovot élve vagy halva kézre nem kerítik.

Miközben a két jó barát így beszélgetett Párizsban, London külvárosában egy kis kunyhóban két sötét tekintetű, gonosz külsejű férfi tárgyalt egymással.

Egyikük hosszú szakállt viselt, míg a másik arcát, amelyen a zárt ajtók mögött, börtönben letöltött hosszú évek sápadtsága látszott, mindössze néhány napos fekete borosta fedte. Éppen ő beszélt:

- Meg kell majd borotválkoznod, Alekszej - mondta a társának. - Ezzel a szakállal azon nyom-ban felismernek. Itt most külön kell válnunk egymástól. Reméljük persze, hogy amikor újra találkozunk a "Kincaid" fedélzetén, két olyan tisztelt vendéget üdvözölhetünk majd ott, aki a legkevésbé sem készült a számára összeállított kellemes útiprogramra. Ha minden igaz, két órán belül úton leszek egyikükkel Dover felé, neked pedig, amennyiben pontosaan tartod magad utasításaimhoz, holnap éjszakára meg kell érkezned a másikkal - feltéve persze, hogy beválik a számításom, és az illető a legrövidebb időn belül visszatér Londonba. Fáradozásaidért bőségesen kárpótol majd a várható haszon, a kéjes öröm és még sok

minden más. Szerencsére a franciák voltak olyan ostobák, hogy napokon keresztül a legnagyobb titokban tartották szökésem tényét. Így aztán bőven volt időm arra, hogy rendesen, a legapróbb részletekig kidolgozzam ennek a kis kalandnak a tervét, és a legkevésbé sem kell attól tartanunk, hogy valamiféle váratlan körülmény megzavarhatja legszebb reményeink megvalósulását. Most pedig viszont látásra, és persze sok szerencsét!

Három órával később egy küldönc lépkedett felfelé a D'Arnot hadnagy lakásához vezető lépcsőn.

- Távirat lord Greystoke-nak - mondta a csöngetésre elősiető lakájnak. - Itt van?

A lakáj igenlő választ adott, majd aláírásával tanúsítva a küldemény átvételét, bevitte a táviratot Tarzannak, aki már éppen készült, hogy visszainduljon Londonba.

Tarzan feltépte a borítékot, s amikor elolvasta a szöveget, elsápadt.

- Olvasd el Paul - mondta - és odanyújtotta D'Arnot-nak a papírlapot. - Már is bekövetkezett.

A hadnagy kezébe vette a táviratot, és a következőket olvasta:

"Jacket ellopták a kertből az új inas bűnös közreműködésével. Gyere azonnal. Jane."

Amikor Tarzan kiugrott a kis nyitott autóból, amely a pályaudvaron várta, és felrohant londoni házának lépcsőjén, az ajtóban felesége várta, aki könny nélkül, de az aggodalomtól szinte őrjöngő tekintettel nézett rá.

Jane Porter Clayton gyorsan beszámolt mindarról, amit a kisfiú ellopásának körülményeiről megtudott.

A dajka -a kocsiban fekvő gyermeket éppen kitolta a ház előtti sét-ányon a napra, amikor az utcasarkon egy zárt bérkocsi fékezett le. Az asszony nemigen ügyelt a járműre, csupán azt vette észre, hogy nem száll ki utas belőle, ha- nem csak áll a járdaszegély mellett, a motorja továbbra is jár, mintha azt várná, hogy a házból, amely előtt áll, megérkezzék az utasa.

Szinte ugyanebben a pillanatban a Greystoke- ház felől rohanvást érkezett Carl, az új háziszolga, és közölte a dajkával, úrnője kíván beszélni vele egy pillanatra, és úgy rendelkezett, hogy míg a dajka vissza nem tér, bízza az ő, Carl gondjaira a kis Jacket.

Az asszony elmondta, hogy a legcsekélyebb gyanú sem merült fel benne a férfi szándékait illetően, míg oda nem ért a ház kapujához, és eszébe nem jutott, hogy figyelmeztesse Carlt, vigyázzon, nehogy úgy fordítsa a gyerekkocsit, hogy a nap a csecsemő szemébe süssön.

Amikor megfordult, hogy szóljon neki, meglepetésére azt látta, hogy a férfi sebesen tolja a gyerekkocsit a sarok felé, egyszersmind a bérkocsi ajtaja kinyílik, és egy sötét képű alak jelenik meg egy pillanatra az ajtónyílásban. Hirtelen ösztönösen belényilalt a felismerés, hogy a gyerek veszélyben van, ezért felsikoltott, majd lerohant a lépcsőn, és a bérkocsi felé iramodott, amelybe Carl éppen benyújtotta a csecsemőt a sötét képű alaknak.

Mielőtt még odaért volna a járműhöz, Carlnak sikerült beugrania bűntársa mellé, és becsapnia az ajtót maga mögött. Ugyanekkor a sofőr megpróbálta elindítani az autót, de nyilvánvalóan valami baj volt vele, úgy tűnt, mintha nem sikerült volna sebességbe tennie, és míg a vezető hátramenetbe kapcsolt, tolatott pár arasznyit, majd újra megpróbált elindulni előre, a dajkának volt annyi ideje, hogy

odaérjen a taxi mellé.

Felugrott a lépcsődeszkára, és megpróbálta kiragadni a csecsemőt az idegen karjaiból, majd hangosan kiáltozva és hadakozva ott kapaszkodott azután is, hogy a bérkocsi elindult. Meglehetős sebességgel haladt már a taxi, amikor a Greystoke-ház előtt Carl hatalmasat vágott az asszony arcába, aki végül az úttestre zuhant.

Kiáltozására felfigyeltek a környező házak lakói és a személyzet tagjai, és persze a Greystoke-házból is mindenki. Lady Greystoke szemtanúja volt; milyen bátran viselkedett a dajka, és ő maga is megpróbálta utolérni a sebesen távolodó járművet, de már elkésett.

Körülbelül ez volt minden, amit tudni lehetett, és Lady Greystoke álmában sem gondolta volna, hogy ki a gaztett értelmi szerzője, ha férje el nem mondja neki. Nyikoláj Rokov, akiről azt hitték, biztos helyen, rács mögött ül, megszökött a francia börtönből.

Tarzan és felesége éppen azt latolgatta, mi is volna most a legbölcsebb eljárás, amikor a tőlük jobbra nyíló könyvtárszobában megszólalt a telefon. Tarzan odasietett, és maga vette fel a kagylót.

- Lord Greystoke? - kérdezte egy férfihang a vonal túlsó végén.

- Igen.

- Az ön fiát elrabolták - folytatta az előbbi hang - és én vagyok az egyetlen, aki a segítségére lehet, hogy visszakapja. Jól ismerem a bérzövct<>ez~etet~12, amely a gyermeket magával vitte. Valójában én is közéjük tartozom, és úgy volt, hogy részesülni fogok a váltságdíjból, de mert megpróbáltak kisemmizni. En sem akarok adósuk maradni, ezért hajlandó vagyok segíteni önnek, hogy visszakapja a gyereket. Egy feltétellel: ha nem tesz ellenem feljelentést bűnrészesség miatt. Mit szól hozzá?

- Ha elvezet oda, ahol a fiamat rejtegetik - felelte a majomember -, részemről nem lesz mitől tartania.

- Rendben van - mondta a másik. - De egyedül kell jönnie a találkozóra. Kénytelen vagyok megbízni önben, de azt végképp nem kockáztathatom, hogy mások előtt is felfedjem kilétemet.

- Hol és mikor találkozhatunk? - kérdezte Tarzan.

Az idegen egy italmérés nevét és helyét mondta be a telefonba. Doverben volt a kocsma, közel a tenger parthoz, és hírhedt matróztanyának számított.

- Ma este, úgy tíz óra körül jöjjön oda - mondta végül. - Nem volna jó, ha hamarabb érkezne. A fia addig teljes biztonságban lesz, és én majd titokban elvezetem arra a helyre, ahol elrejtették. De egészen biztosan egyedül jöjjön, és semmiképpen ne értesítse a Scotland Yardot, mert én jól ismerem önt, és figyelni fogóm. Ha bárki is önnel tartana, vagy ha gyanús alakot látnék a környéken, akík esetleg a rendőrség Emberei lehetnek, nem fogom megszólítani, és ezzel ön eljátszaná az utolsó lehetőségét annak, hogy visszakaphassa a fiát.

E szavakkal a férfi letette a kagylót.

Tarzan elmondta a beszélgetés lényegét feleségének. Az könyörgött, hogy hadd tarthasson vele, de férje ragaszkodott hozzá, hogy egyedül menjen, mert attól félt, hogy ellenkező esetben az ismeretlen beváltja fenyegetését, és nem hajlandó segítségére lenni. Így aztán végül elváltak egymástól: Tarzan Doverba sietett, és abban maradtak, hogy Jane otthon várja, míg a férfi jelentkezik, és beszámol útjának eredményéről.

Álmában sem gondolta volna egyikük sem, mi mindenen mennek majd keresztül, mire újra találkoznak, vagy, hogy mit tartogat még számukra a messze, távoli ... - de ne vágjunk a dolgok elébe.

Miután a majomember távozott, Jane Glayton vagy tíz percig nyugtalanul fel-alá járkált a könyvtár selyemszőnyegein. Anyai szívét ,aggodalom töltötte el fia iránt, akitől elszakították. Hol reménykedni kezdett, hol a félelem lett rajta úrrá.

Józan esze azt súgta ugyan, hogy minden rendben lesz, ha Tarzan a rejtélyes idegen utasításainak megfelelően egyedül megy el a megbeszélt helyre, de nem volt képes szabadulni a rossz előérzettől, hogy mind férje, mind fia a legnagyobb veszélyben forog.

Minél többet gondolkodott a dolgon, annál erősebbé vált az a meggyőződése, hogy az imént telefonban elmondott história csupán csel, amellyel tétlenségre akarják kárhoztatni őket, míg az ember rablók biztonságosan el nem rejtik vagy ki nem csempészik a kisfiút Angliából. Vagy az is lehetséges, hogy egyszerűen a bosszúra éhes Rokov mesterkedéséről van szó, aki ily módon akarja lépre csalni és a karmai közé kaparintani Tarzant.

Ez a gondolat szeget ütött a fejébe. Hirtelen megtorpant, s a rémülettől tágra nyílt szemmel nézett maga elé. A feltételezés egy másodperc alatt szilárd meggyőződésévé vált. A nagyórára pillantott, amely a könyvtár sarkában verte tiktakolva a múló perceket.

Ahhoz már késő volt, hogy elérje a doveri vonatot, amelyre Tarzan felszállt. Van viszont később egy másik - futott végig az agyán -, amellyel még idejében eljut a Csatorna partjára, hogy a megbeszélt időpont előtt ott lehessen azon a címen, amelyet az idegen adott meg a férjének.

Csengetett a komornának és a sofőrnek. Gyorsan intézkedett. Tíz perccel később az autó már repítette is a forgalmas utcákon keresztül a pályaudvar felé.

Este háromnegyed tíz volt, amikor Tarzan Doverben odaért a vízparton épült mocskos "pub"-hoz. Ahogy belépett a bűzös helyiségbe, arcát eltakarva egy sötét alak indult meg vele szemben a kijárat felé. Szorosan Tarzan mellett elhaladva az idegen odasúgta:

- Jöjjön, lord úr!

A majomember sarkon fordult, és követte a másikat a gyéren megvilágított sikátoron, amelyet legfeljebb a szokás alapján lehetett volna a kitüntető "utca" néven említeni. Miután kissé távolabbra kerültek, a fickó a sötétség felé irányította lépteit, a rakpart közelébe, ahol mindenféle magasra tornyozott bálák, ládák-és hordók feketéltek. Itt végre megállt.

- Hol van a kisfiú - kérdezte Greystoke.

- Azon a kis gőzhajón, amelynek a lámpái amott világítanak - felelte a másik.

A sötétségben Tarzan fürkészően nézett társa arcába, de nem tudta megállapítani, hogy látta-e már valahol. Ha csak sejtette volna, hogy kísérője nem más, mint Alekszej Paulvics, rögtön rájött volna, hogy az elvetemült ember szívében nem a jó szándék, hanem csak aljas hitszegés lapozik, s hogy minden mozdulatával a fenyegető veszély felé sodorja áldozatát.

- Most nem őrzi senki - folytatta a fickó. - Akik idehozták, teljesen

biztonságosnak hiszik a rejtekhelyet, és a "Kincaid" fedélzetén egy pár matrózon kívül nincs is senki. őket pedig elegendő ginnel láttam el ahhoz, hogy egy-két órára garantáltan csendben legyenek. Nyugodt lélekkel felsétálhatunk a hajóra, magunkhoz vehetjük a gyerekét, és aztán visszatérhetünk a partra.

Tarzan bólintott.

- Akkor hát rajta - mondta.

Kísérője egy kis csónakhoz vezette, amely a rakpart oldalához volt kikötve. A két férfi beszállt, majd Paulvics szaporán evezni kezdett a gőzös felé. A hajó kéményéből felszálló fekete füst akkor semmilyen gondolatot nem keltett Tarzanban. Elméjét teljesen lefoglalta a reménység, hogy néhány pillanat múlva újra a karjaiban tarthatja majd kisfiát.

A gőzhajóhoz érve közvetlenül a fejük fölött egy himbálózó kötélhágcsót pillantottak meg, és a két férfi óvatosan mászni kezdett rajta felfelé. Felérve a hajó tatja felé siettek, ahol Tarzan kísérője egy nyitott csapóajtó felé mutatott.

- A fiú ott van elrejtve - mondta. - Jobb volna, ha ön menne le érte, mert így kevésbé valószínű, hogy ijedtében felsírjon, mintha egy idegen venné a karjaiba. Én addig itt őrködöm.

Tarzan annyira szerette volna már biztonságban tudni a gyermekét, hogy ügyet sem vetett a "Kincaid"-en uralkodó felettébb különös állapotokra. Nem keltette fel a figyelmét, hogy bár a fedélzet teljesen kihalt, a hajó gőz alatt áll, és a kéményből kiömlő füst mennyisége arra utal, hogy a "Kincaid" bármelyik pillanatban útnak indulhat.

Arra a gondolatra, hogy a következő pillanatban magához szoríthatja gyermekét, a majomember habozás nélkül leugrott a sötét üregbe.

Ám alighogy kezével elengedte a nyílás szélét, a súlyos csapóajtó hangos csattanással bezárult fölötte.

Egy szempillantás alatt rájött, hogy aljas összeesküvés áldozata lett, és nem hogy a fiát nem szabadíthatja ki, hanem még maga is ellenségei kezébe került. Azonnal megpróbálta elérni és felnyomni a nyílás tetejét, de minden igyekezete hiábavaló volt.

Gyufát gyújtott, és körülnézett a sötét üregben. Megállapította, hogy a nagy rakodó térből választottak le egy részt, amelynek a fenti csapóajtó az egyetlen ki- és bejárata. Nyilvánvaló volt, hogy a helyiséget pontosan arra a célra készítették, hogy az ő börtöne legyen.

Semmi nem volt a cellában, és rajta kívül nem volt más lakója sem. Ha a gyerek a "Kincaid" fedélzetén van, bizonyára máshol tartják fogva, állapította meg.

A majomember több mint húsz éven keresztül, kisgyerek korától egészen férfivé éréséig minden fajta emberi társaság nélkül kóborolt szülőföldjén, a dzsungelben. Életének e sorsdöntő periódusa alatt megtanulta, hogy örömét, bánatát a vadon élő állatok módjára viselje el.

Ez volt az oka annak, hogy nem kezdte el átkozni balsorsát, s nEm is lázadt ellene, hanem türelmesen várta, mi következik ez után, bár félszemmel persze közben állandóan figyelt, hogy ha alkalom kínálkozik, mindent megtegyen szabadulása érdekében. Gondosan körbejárta börtönét, megvizsgálta a falát alkotó masszív deszkapalánkot, és felmérte, milyen távolságra van feje felett a csapóajtó.

Mindeme foglalatossága közepette a hajótestet hirtelen a gépek ütemes mozgása remegtette meg, majd felhangzott a hajócsavar dübörgő hangja.

A hajó elindult! Hová, micsoda végzet felé viszi foglyul ejtett utasát? Miközben ilyen és ehhez hasonló gondolatok cikáztak végig Tarzan agyán, a gépek zakatolását túlharsogva olyasmi ütötte meg a fülét, hogy az ijedtségtől meghűlt a vér az ereiben.

A feje fölül, a fedélzetről tisztán és kivehetően egy rémült asszony éles sikoltása hallatszott.

2. A tenger börtönében

Alighogy Tarzan és kísérője eltűnt a sötét rakpart árnyai között, egy erősen lefátyolozott női alak tartott sietve a szűk sikátoron át az ivó felé, amelyből a két férfi csak az imént távozott. A bejáratnál megállt és körülnézett, majd, mint aki örül, hogy végre megtalálta a keresett helyet, bátran elindult a sötét lebuj belseje felé.

Az odabent iddogáló jó tucatnyi félig részeg matróz és kikötői csavargó meglepetten kapta fel a fejét, amint a felettébb szokatlan jelenség, egy elegánsan öltözött hölgy feltűnt körükben.

A nő gyors léptekkel a lompos csaposlány felé tartott, aki irigységgel és gyűlölettel teli pillantással méregette szerencsés sorsú társát.

- Nem látott pár perccel ezelőtt egy magas, jól öltözött férfit? - kérdezte. - Találkoznia kellett itt egy férfivel, és aztán együtt mentek el valahová.

A lány azt felelte, hogy látta őket, de nem tudja, merre mentek. Az egyik matróz közelebb húzódott, hogy hallja, miről folyik a beszélgetés.

Most nagy kegyesen közölte, hogy az előbb, mielőtt betért volna a "pub"-ba, két férfit látott kijönni és a rakpart felé indulni.

- Mutassa meg, merre mentek - kiáltotta az asszony, és egy pénzdarabot csúsztatott a férfi kezébe.

A fickó kivezette őt a kocsmából, és aztán gyors léptekkel elindultak együtt a kikötő felé, majd a rakpart mentén haladva elértek egy helyre, ahonnan látni lehetett, hogy egy kis csónak a vízen éppen eltűnik a közelben horgonyzó gőzhajó árnyékában.

- Ott vannak - suttogta a férfi.

- Tíz fontot adok, ha szerez egy csónakot, és odavisz ahhoz a gőzöshöz - kiáltotta az asszony.

- Gyorsan akkor - felelte a férfi. - Mert sietni kell, ha el akarjuk érni a "Kincaid"-et, mielőtt elindul. Már három órája gőz alatt van, oszt csak erre az egy útasra vár. Fél órája van tán, hogy beszéltem az egyik emberükkel.

Miközben ezeket mondta, a kikötő vége felé igazította lépteit, ahol tudott egy másik csónakot. Odaérve-lesegítette az asszonyt, majd maga is utána ugrott, és eltolta a csónakot a parttól.

A következő pillanatban már száguldottak is a víz hullámzó felszínén.

A hajó oldalához érve a férfi követelte a bérét. Az asszony nem

vesztegette az idejét azzal, hogy pontosan kiszámolja az ígért összeget, hanem egy marék bankót nyomott a matróz nyitott tenyerébe. Egyetlen pillantás meggyőzte a jóembert, hogy a bőségesnél is nagyobb jutalmat kapott fáradozásáért. Felsegítette az asszonyt a kötélhágcsón, és továbbra is a hajó oldalánál maradt csónakjával abban a reményben, hogy hátha a bőkezű utas később vissza akar térni a partra.

Ám a motoros csörlő zakatolása és a csörlődobra feltekeredő drótkötél pattogása kisvártatva azt jelezte, hogy a "Kincaid" felszedi a horgonyt, és egy perc múlva az odalent várakozó matróz hallotta, hogy a hajócsavar forogni kezd, majd a gőzhajó lassan elindul a Csatorna vizén.

Ahogy a fickó az evezők után nyúlt, hogy visszatérjen a partra, hirtelen női sikolyt hallott a hajó fedélzetéről.

- Ilyen az én szerencsém, a rossebb ette vóna meg - morogta magában. - Hisz mind az összes rohadt dohány az enyim lehetett vóna.

Amikor Jane Clayton felmászott a "Kincaid" fedélzetére, a hajó teljesen kihaltnak látszott. Nyoma sem mutatkozott sem szeretteinek, sem másnak a fedélzeten. Nyomban férje és a gyermek keresésére indult, minden józan belátás ellenére azt remélve, hogy akadálytalanul rájuk találhat.

A fedélzet szintje fölé emelkedő, de félig a hajótestbe süllyesztett kajüt felé tartott. Miközben lesietett a rövid kis lépcsőn, és belépett a nagyterembe, amelyből két oldalt a hajóstisztek részére fenntartott kis szobák nyíltak, figyelmét elkerülte, hogy az egyik ajtó gyorsan becsukódik előtte. Elment egészen a nagy terem túlsó végéig, aztán visszafelé haladva minden egyes ajtó előtt megállt, hallgatózott, és óvatosan lenyomta a kilincset.

Csend volt mindenütt, akkora csend, hogy zaklatott képzelete számára úgy tűnt, saját rémült szívdobogása mennydörgésszerű robajjal tölti be a hajót.

Egyik szobába a másik után nyitott be, és sorra azt kellett megállapítania, hogy mindegyik üres. Figyelmét annyira lekötötte e foglalatosság, hogy észre sem vette a hajón támadt hirtelen élénkséget, a gépek dobogását, a hajócsavar dübörgését. Végre odaért a jobb oldali utolsó ajtóhoz, és amikor kinyitotta, hirtelen egy markos, sötét arcú férfi ragadta meg odabentről, és magával húzta az áporodott, büdös levegőjű szoba belsejébe.

A váratlan támadás okozta rémült döbbenettől velőt rázó sikoltás hagyta el ajkát; ám a következő pillanatban a férfi durván a szájára tapasztotta a kezét.

- Ezt ne csinálja, drágám, míg nem jutunk kicsit távolabbra a parttól - mondta. - Aztán felőlem úgy sikoltozhat, ahogy csak a szépséges torkán kifér.

Lady Greystoke megfordult, és közvetlen közelről belenézett a férfi pimasz, szakállas arcába. Az ajkára tapadó ujjak szorítása kissé enyhült, és amikor az asszony felismerte, kivel áll szemben, rémült sóhaj kíséreté-ben elhúzódott támadójától.

- Nyikoláj Rokov Monsieur Thuran - kiáltotta.

- Az ön odaadó hódolója - felelte amaz mély meghajlással.

- A kisfiam - szólalt meg újra az asszony, eleresztve a füle mellett a bókót -, hol van a kisfiam? Engedjen oda hozzá. Hogy lehet ilyen kegyetlen ... még a maga szívében is, Nyikoláj Rokov,

pislognia kell a részvét, a könyörület érzésének. Mondja meg, hol van? Itt van a hajón? Kérem, ha emberi szív dobog önben, vezessen a gyermekemhez!

- Ha aszerint cselekszik, amit mondok, a gyereknek nem lesz bántódása - felelte Rokov. - De ne felejtse: ön a saját hibájából került ide. A maga jószántából jött fel a hajóra, és ezért viselnie kell a következményeket. Nem is igen hittem - mondta mintegy önmagának -, hogy a szerencse ennyire kegyes lesz hozzám.

Azzal a férfi felment a fedélzetre - előzőleg persze rázárta az ajtót fogjára - és jó néhány napig nem is mutatkozott újra. Az történt ugyanis, hogy a "Kincaid" mindjárt útjának kezdetén erősen háborgó tengeren volt kénytelen hajózni, és Nyikoláj Rokov oly hitvány tengerésznek bizonyult, hogy a tengeri betegség teljesen ágyhoz kötötte.

Ez alatt az idő alatt az asszony egyetlen látogatója egy bárdolatlan modorú svéd fickó, a "Kincaid" gusztustalan külsejű szakácsa volt, aki enni hozott neki. Sven Anderssennek hívták, és igen kényes volt arra, hogy családi nevét hosszú "sz"-szel ejtsék.

Magas, csontos férfi, beteges színű arcán hosszú, szőke bajusz éktelenkedett, körmei tövig mocskosak. Ahogy megjelent, koszos hüvelykujját belelógatva az elhűlt becsináltlevesbe - amely nyilván szakácsművészetének csúcsát jelentette, oly gyakran készítette -, az asszonynak már a puszta látványától is elment az étvágya.

Apró, közel ülő kék szemével igyekezett elkerülni az asszony tekintetét. Egész megjelenése alattomos természetre vallott. Ezt még fokozta macskaszerű járása, és az a baljóslóan csillogó, vékony pengéjű kés, amelyet örökké a derekán, a szurtos kötényét tartó zsíros kötélbe dugva hordott. Látszólag csupán mesterségének eszköze volt, de az asszony nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy elég volna a legkisebb sértő szándék, és gondolkodás nélkül használná a kést más, kevésbé ártalmatlan célra is.

A szakács nyersen viselkedett a fogollyal, ő azonban minden alkalommal kedvesen mosolyogva fogadta, és soha nem mulasztotta el, hogy megköszönje az ételt, jóllehet az ~25 eset-elv t<bhs~?- ~rben legnagyobb részét abban a pillanatban kidobta az apró kis kabinablakon, ahogy az ajtó becsukódott a szakács mögött.

Fogságának aggodalommal teli napjai alatt szüntelenül két kérdés foglalkoztatta Jane Claytont - férjének és kisfiának holléte. Teljesen bizonyosra vette, hogy a csecsemő a "Kincaid" fedélzetén van, feltéve persze, ha még él. Arról azonban, hogy Tarzant életben hagyták-e, miután felcsalták erre a bűnbarlang hajóra, sejtelme sem volt.

Tisztában volt természetesen azzal, micsoda mélységes gyűlöletet érez Rokov Tarzan iránt, és tudta, egyetlen oka lehet csak annak, hogy idehozhatta a hajóra: az, hogy biztonságos körülmények között elbánhasson vele. Bosszúból, amiért meghiúsította Rokov dédelgetett terveit, És végül közvetlenül is szerepet játszott börtönbe juttatásában.

Ami Tarzant illeti, ő naphosszat sötét cellájában hevert, és fogalma sem volt arról, hogy felesége a majdhogynem a feje felett levő kabinban raboskodik.- Ugyanaz a svéd szakács hozta neki is az ételt, aki Jane-nek, és bár Tarzan számos alkalommal próbált szóba elegyedni vele, sohasem járt sikerrel.

Azt remélte, a fickó révén megtudhatja, hogy a "Kincaid" fedélzetén van-e a kisfia, de az minden olyan kérdésre, ami ezt firtatta, csak annyit felelt: - Én azt hinni, nagy szél nagyon hamar. - Így aztán néhány kísérlet után Tarzan felhagyott a dologgal.

A kis gőzös a foglyok számára hónapoknak tűnő heteken át haladt teljes gőzzel számukra ismeretlen úticélja felé. Egyszer megállt a "Kincaid" és szenet vett fel, de utána nyomban folytatta véghetetlennek tetsző útját.

Rokov csak egyszer kereste fel Jane Claytont azt követően, hogy bezárta az aprócska kabinba. A hosszan tartó és gyötrelmes tengeri betegségtől lefogyott és mély árkok húzódtak a szeme alatt. Azért kereste fel az asszonyt, hogy egy nagy összegről szóló csekket követeljen tőle, amelynek fejében - mondta - garantálja személyes biztonságát és azt, hogy visszatérhet Angliába.

- Ha a fiammal és a férjemmel együtt bármelyik civilizált kikötőben biztonságban partra tesz minket - felelte az asszony -, kétszer akkora összeget vagyok hajlandó fizetni aranyban, mint, amennyit kér. De addig egy centet sem lát; és ne is számítson arra, hogy más feltételek mellett fizetni fogok.

- Márpedig azt a csekket ki fogja nekem állítani - morogta dühösen a férfi -, máskülönben sem ön, sem a gyereke, sem a férje nem teszi többé a lábát a partra, sem civilizált kikötőben, sem másutt.

- Nem bízom magában - válaszolta az asszony. - Mi a biztosítékom arra, hogy miután megkapta a pénzt, nem bánik-e velem és az enyéimmel kénye-kedve szerint, függetlenül attól, hogy mit ígért?

- Majd meglátja, hogy azt teszi, amit mondok - szólt a férfi, és megfordult, hogy távozzék a kabinból. - Ne felejtse el, hogy nálam van a fia. Ha netán egy megkínzott gyerek panaszos sírását hallaná, jusson majd eszébe, hogy a gyerek az ön makacsságának köszönhetően szenved, és az a gyerek az öné.

- Azt nem teheti! - kiáltotta az asszony. - Nem teheti meg - nem lehet ilyen ördögien kegyetlen !

- Nem én vagyok kegyetlen, hanem ön - feLelte Rokov, hiszen ön az, aki sajnálta azt a néhány hitvány dollárt, amellyel megmenthetné gyermekét a szenvedéstől.

A dolog vége az lett, hogy Jane Clayton egy nagy összegre szóló csekket állított ki és nyújtott át Nyikoláj Rokovnak, aki elégedett vigyorgással az ajkán távozott a kabinból.

Másnap Tarzan cellájának tetején kinyílt a csapóajtó, és a majomember Paulvics fejét pillantotta meg a fenti világos négyszögben.

- Jöjjön fel - parancsolt rá a fickó. - De vésse jól az eszébe, hogy ha megpróbál megtámadni akár engem, akár mást a hajó fedélzetén, az első gyanús mozdulatra lelőjük.

A majomember egyetlen ugrással könnyedén odafenn termett. Körös-körül, tisztes távolságban vagy féltucat puskával és pisztollyal felfegyverzett matróz állt a fedélzeten. Paulvics ott maradt vele szemben.

Tarzan Rokovot kereste szemével. mert biztosan tudta, hogy a hajón kell lennie, de nyomát sem látta sehol.

- Lord Greystoke - szólalt meg Paulvics -, ön azáltal, hogy ismételten erősen beleártotta magát monsieur Rokov dolgába, és meghiúsította terveit, végül is saját magát és családját hozta ilyen szerencsétlenül súlyos helyzetbe. Ezt kizárólag önmagának köszönheti. Elképzelheti, monsieur Rokovnak mennyi pénzét emésztették fel eme expedíció költségei, és mivel ennek csak is ön az oka, természetesen elvárja, hogy kártalanítsa érte. Azt is meg kell mondanom továbbá, hogy kizárólag monsi-eur Rokov követelésének teljesítése révén háríthatja el az esetnek feleségére és gyermekére

váró, igen kellemetlen következményeit, ugyanakkor csakis ily módon mentheti meg a saját életét, és nyerheti vissza a szabadságát.

- Mekkora összegről van szó? - kérdezte Tarzan. - És mi a biztosítékom arra, hogy tartani fogják magukat a megállapodásunkhoz? Semmi okom nincs rá, hogy megbízzam két olyan gazemberben, mint amilyen maga és Rokov, lássa be.

Paulvicsnak arcába szökött a vér.

- Az ön helyzetében jobban tenné, ha nem sértegetne másokat - mondta. - Nincs más biztosítéka arra, hogy betartjuk az egyezséget, mint az én szavam, afelől viszont biztosíthatom, hogy rövid úton végzünk önnel, ha nem hajlandó kiállítani a kért csekket. Akármiyen bolond is, tudhatja, hogy szíves-örömest adnánk ki a tűzparancsot Ezeknek az embereknek itt. Hogy mégsem tesszük ezt, annak az az oka, hogy másféle elképzeléseink vannak a bűntetéséről, és ezekbe nem illik bele az ön halála.

- Arra feleljen - mondta Tarzan -, hogy a fiam a hajó fedélzetén van-e, vagy sem.

- Nincs - felelte Alekszej Paulvics. - Máshol helyeztük a fiát biztonságba, és nincs szándékunkban megölni, hacsak nem utasítja vissza méltányos követeléseink teljesítését. Ha viszont kénytelenek lennénk megölni önt, minden okunk megvolna, hogy megöljük őt is. Az ön halálával ugyanis nem volna többé akit büntessünk a fiával, sőt a fia ezentúl örökösen csak baj és veszély forrása lenne ránk. Láthatja tehát, hogy csak úgy mentheti meg a fia életét, ha ön is életben marad, és csak akkor maradhat életben, ha ide adja nekünk a kért csekket.

- Jól van - felelte Tarzan, mert tudta, minden aljasság, amivel Paulvics fenyegetőZÖtt, kitelik e két gazembertől, és csupán az az esélye maradt, hogy követeléseik teljesítésével megmentheti a kisfiút.

Nem hitte valóságos lehetőségnek, hogy életben hagyják, miután odakanyarította nevét a csekkre, de elszánta magát egy olyan végső küzdelemre, amelyet, tudta, megemlegetnek majd míg élnek, és amelynek során lehetőség szerint magával viszi majd Paulvicsot a másvilágra. Csak azt sajnálta, hogy nem Rokov áll előtte.

Elővette a zsebéből csekkönyvét és töltőtollát.

- Mennyit akarnak? - kérdezte.

Paulvics egy óriási összeget nevezett meg.

Tarzan alig tudta megállni, hogy el ne mosolyodjék.

Lám csak, éppen túlzott aljasságuk okozza majd a vesztüket, legalábbis, ami a váltságdíjat illeti. Úgy tett, mintha habozna, majd alkudozni kezdett az összeg nagyságáról, de Paulvics hajthatatlan maradt. Végül a majomember kiállította, a csekket, amEly nagyobb összegről szólt, mint amennyi a bankszámláján összesen volt.

Amint odafordult Paulvicshoz, hogy átnyújtsa neki az értéktelen papírdarabot, tekintete előre- siklott a "Kincaid" jobb oldala mentén a hajóorr irányába. Legnagyobb meglepetésére azt látta, hogy néhány száz yardnyira vannak valamilyen szárazföldtől. A sűrű trópusi dzsungel szinte a vízpartig ért, hátrébb erdő borította magaslatok látszottak.

Paulvics észrevette, min akad meg a tekintete.

- Ott fogjuk szabadon engedni - mondta.

Tarzannak az a terve, hogy ott helyben bosszút áll a gazfickón, egy pillanat alatt semmivé vált. Azt hitte, hogy az előtte elterülő szárazföld az afrikai kontinens, és tudta, hogy ha itt szabadon engedik, viszonylag könnyedén civilizált helyre érhet.

Paulvics átvette a csekket.

- Vegye le a ruháját - mondta a majomembernek. - Itt nem lesz rá szüksége.

Tarzan tétovázott.

Paulvics a felfegyverzett matrózok felé intett, mire a majomember lassan kibújt a ruhájából.

Majd vízre eresztettek egy csónakot, és továbbra is erős őrizet mellett kivitték Tarzant a partra. Fél óra múlva a matrózok visszatértek a "Kincaid"-re, és a gőzhajó lassan útnak indult.

Miközben a majomember a vízpart keskeny sávján álldogált, és az indulni készülő hajót figyelte, egyszercsak egy sötét alak jelent meg a korlátnál hangosan kiáltozva, hogy magára vonja a figyelmet.

Tarzan éppen a levelet akarta elolvasni, amelyet az egyik matróz adott oda neki, amikor a kis csónak, amely partra vitte, visszafordulóban volt a gőzös felé. Most azonban a hajó fedélzetéről hallatszó kiáltozásra feltekintett. Egy fekete szakállú férfit pillantott meg, aki gúnyosan nevetett le rá, és közben egy kisgyermeket emelt a magasba, a feje fölé. Tarzan már-már indult, hogy belevesse magát a hullámzó tengerbe, és hatalmas karcsapásokkal a már mozgásban levő gőzhajó felé ússzon. Hamar belátta azonban, hogy ennek semmi értelme nem volna, ezért hát megállt a víz szélén.

Így állt ott, szemét a távolodó hajóra szegezve; míg csak a "Kincaid" el nem tűnt egy kiugró hegyfok mögött.

A dzsungelből, a háta mögül ugyanakkor egy vad, vérbenforgó szemű lény figyelte bozontos szemöldöke alól.

A fák tetején apró majmok lármáztak, perlekedtek egymással, s a szárazföld belseje felől, az erdőből leopárd ordítozása hallatszott.

John Clayton, Greystoke lordja azonban csak állt ott süketen és vakon. Kimondhatatlan gyötrelem mardosta a szívét, amiért elszalasztotta a kínálkozó alkalmat, és hiszékenységében hitelt adott egy egyszerű kijelentésnek, amely esküdt ellensége szószólójának szájából hangzott el.

- Egyetlen vigaszom - gondolta - az a tudat, hogy legalább Jane biztonságban van Londonban. Hála legyen az égnek, hogy nem került ő is ezeknek a gazembereknek a karmai közé.

Mindeközben a szőrös testű lény, amelynek gonosz szemei úgy tapadtak rá, ahogyan a macska figyeli az egeret, lassan lopakodott feléje.

Hát a vad majomember híres-nevezetes érzékszervei? Cserbenhagyta volna végsőkig kifinomult hallása? Felmondta volna a szolgálatot a legkisebb szagra is érzékeny orra?

3. Ádáz fenevadak

Tarzan lassan széthajtogatta a levelet, amelyet a matróz nyomott a

kezébe, és olvasni kezdte. Először alig-alig jutott el a szavak jelentése fájdalomtól eltompult agyáig, de aztán lassanként a maga teljes valójában feltárult előtte a pokoli bosszúterv.

"Ezúton közlöm önnel - szólt a levél - mik is pontosan a szándékaim önnel és csemetéjével kapcsolatban.

Ön majomnak született. Meztelenül, állat módjára élt egykor a dzsungelben, és most oda hoztuk vissza, ahová való. De a fia egy lépéssel nemzője előtt fog járni. Ez a természet örök törvénye.

Az apa vadállat volt, a fia viszont ember lesz - fel fog lépni a fejlődés következő lépcsőfokára. Nem a dzsungelben élő meztelen vadállat lesz, hanem ágyékkötőt fog viselni és rézkarikákat a bokáján, meg esetleg gyűrűt az orrában, mert emberek fogják nevelni, egy vad kannibáltörzs tagjai.

Meg is ölhettem volna önt, de ezzel túlságosan rövid lett volna az általam kiszabott büntetés ideje. Hiszen holtan már nem szenvedhetett volna a fiára váró jövő tudatától. Így viszont, hogy él, mégpedig olyan helyen, ahonnan soha nem fog tudni elszökni, hogy felkutassa vagy megmenthesse gyermekét, a halálnál is nagyobb szenvedés vár önre életének hátralevő évei alatt, miközben állandóan fia rettenetes sorsa jár majd az eszében.

Ez hát a büntetés egyik fele, amelyet elvakult tetteiért szabott ki önre Ny. R.

U.i.: A büntetés másik fele azzal függ össze, ami hamarosan a feleségével fog történni - hogy ez mi, azt a fantáziájára bizom."

Ahogy befejezte az olvasást, valami halk neszt hallott a háta mögül, s ettől egy szempillantás alatt visszazökkent a környező valóságos világba. Érzékszervei egy csapásra működni kezdtek, újra Tarzan volt, a dzsungel fia.

Mire megfordult, egy minden idegszálával a harcra összpontosító, az önfenntartás ösztöne szerint cselekvő vadállat állt szemben a hatalmas hímmajommal, amely már éppen készült, hogy rávesse magát.

Két év telt el azóta, hogy Tarzan - az utolsó pillanatban kiszabadított feleségével együtt távozott az őserdőből, de ez alatt az idő alatt alig-alig kopott meg valamit hatalmas ereje, amelynek révén egykor a dzsungel legyőzhetetlen- urává vált. Óriási birtokai Uziriban szinte minden idejét és energiáját lekötötték, és ott aztán bőséges tere nyílt annak, hogy a gyakorlatban is használja és megőrizze szinte emberfeletti erejét. De meztelemül és fegyvertelenül felvenni a küzdelmet egy olyan szőrös testű és bikanyakú fenevaddal, mint amilyen most ott állt vele szemben, ez bizony sohasem számított örömteli próbatételnek még dzsungelbeli élete során sem. De nem volt más választása, mint hogy azokkal a fegyverekkel szálljon szembe az ádáz fenevaddal, amelyekkel a természet ruházta fel.

Az óriási hím válla fölött elnézve Tarzan még vagy egy tucatnyit pillantott meg az ősember eme hatalmas termetű elődei közül.

Tisztában volt vele azonban, milyen kicsi a valószínűsége annak, hogy azok is rátámadjanak; az emberszabású majmok szellemi képességei ugyanis nem terjednek odáig, hogy felfoghassák és kellőképpen értékelhessék, milyen előnyökkel jár, ha együttesen támadnak ellenségükre - máskülönben már réges rég ők lehetnének vadászterületük uralkodó lényei, olyan rettenetes pusztító erőt jelentenek hatalmas izmaik és félelmetes fogaik.

Halk morgással a fenevad most rávetette magát Tarzanra. Ám, a majomember a civilizált emberek országában, sok egyéb mellett, elsajátította az ésszel való hadviselés néhány olyan módszerét,

amely a dzsungel népe számára teljességgel ismeretlen.

Míg néhány évvel korábban vad rohammal nyers erejét szegezte volna szembe, most ellépett meggondolatlanul előrelendülő ellenfele elől, és amikor a fenevad melléje ért, hatalmas jobb kezes ütést vitt be a gyomorszájára.

Az óriási emberszabású majom hangosan felüvöltött dühében és fájdalmában, és hátrét görnyedve a földre roskadt, majd azonnal megpróbált lábra állni.

Mielőtt azonban feltápászkodhatott volna, fehér bőrű ellenfele máris megfordult és rávetette magát, és ezzel a mozdulattal az egykori angol Lordból végképp lehámlott a civilizáció felesleges burka. Újra a régi dzsungellakó fenevaddá változott, aki kedvét leli a fajtájabeliekkel való véres küzdelemben. Újra Tarzan volt, Kala, a nősténymajom fia.

A lüktető ütőeret keresve fehér, erős fogával ellensége torkába mart, miközben acélos ujjai távol tartották a majom rettenetes tépőfogait, majd ökölbe szorította kezét, és egy gőzkalapács erejével sújtott bele ellenfele vicsorgó, tajtékzó arcába.

A majomtörzs többi tagja körbeállva figyelte És élvezte a küzdelmet. Elismerően mosolyogtak, morogtak mély torokhangjukon, amikor azt látták, hogy hol az egyik, hol a másik küzdő fél mar bele ellenfele fehér bőrébe vagy szőrös testébe. De mindannyian elhallgattak a megrökönyödéstől és csodálattól, amikor a hatalmas fehér majom királyuk háta mögé került, és izmos karját ellenfele hóna alatt átdugva nyitott tenyerét nekifeszítette vastag bikanyakának úgy, hogy a majmok királya felüvöltött fájdalmában, és tehetetlenül vergődött a dzsungel sűrű füvén.

Ahogy Tarzan egykor - évekkel ezelőtt még, amikor fel akart kerekedni, hogy önmagához hasonló fajtájú és színű emberi lényekre bukkanjon - legyőzte a rettenetes Terkozt, most ezt a másik hatalmas hímmajmot is ugyanúgy, ugyanazzal a birkózó fogással győzte le, amelynek hatékonyságára akkor véletlenül jött rá a küzdelem során.

A vad emberszabású majmokból álló közönség hallotta hogyan recseg-ropog királyuk nyaka, és hogyan vínnyog és üvölt fájdalmában és dühében.

Aztán hirtelen olyasfajta reccsenés hallatszott, mint amikor a tomboló szélviharban letörik egy vastag ág. A majom nyaka berogyott, kerek feje előrebicsaklott hatalmas szőrös mellére - az állat nem vonyított, nem üvöltött többé.

A nézők apró disznószemei ide-oda vándoroltak vezérük mozdulatlan teteméről a fehér majomra, aki éppen feltápászkodott legyőzött ellenfele mellől, majd vissza királyukra, mintha csodálkoznának, hogy nem kel fel, és nem pusztítja el ezt az önhitt idegent.

Látták, hogy a jövevény lábát a földön heverő, mozdulatlan állat nyakára teszi, hátraveti a fejét, majd felhangzott a győzelmét hirdető hímmajom vad, hátborzongató ordítása. A majmok most már tudták, hogy királyuk halo tt.

A diadalittas üvöltés rémisztő hangjai végigzengtek a dzsungelen. A kis majmok a fák csúcsán abbahagyták a makogást. Elhallgattak a harsány szavú, pompás tollú madarak is. A távolból felhangzott egy leopárd válaszordítása és egy oroszlán mély bömbölése.

Most már végérvényesen a régi Tarzan volt, az, aki kérdő tekintettel fordult oda a kis majomcsapathoz, amely elébe gyűlt. A régi Tarzan volt, aki megrázta a fejét, mintha hátra akarná vetni arcába hulló, sűrű sörényét - régi szokása szerint, amely még

azokból az időkből származott, amikor vastag szálú fekete haja a válláig ért, és gyakran a szemébe lógott, olyankor, amikor élet vagy halál kérdése volt, hogy akadálytalanul láthasson mindent.

A majomember tudta, hogy szinte azonnal újabb támadással kell számolnia annak az életben maradt hímmajomnak a részéről, aki a legalkalmasabbnak érzi magát, hogy megküzdjön a királyi címért. Saját törzsének majmai között, emlékezett rá, nem számított rendkívüli dolognak, ha egy idegen csatlakozott a közösséghez, és - miután végzett a királlyal - átvette a törzs vezetését a kimúlt uralkodó párjával együtt.

Másfelől viszont, ha nem próbál velük tartani, esetleg szép lassan eltávoznak a heiyszínről, és később egymás között küzdenek meg a hatalomért. Hogy a királyuk lehet, ha úgy dönt, afelől nem volt kétsége, de nem volt biztos abban, hogy jó e az neki, ha magára vállalja a vezéri tiszttel járó, néha terhes kötelezettségeket, minthogy nem tudta elképzelni, miféle előnyök származhatnak a királyságból rá nézve.

Az egyik fiatalabb majom, egy hatalmas termetű, pompás izomzatú hím egyszercsak elkezdett fenyegetően mind közelebb húzódni a majomemberhez. Veszedelmes fogaival feléje vicsorgott; és halkan, bizalmatlanul morgott.

Tarzan éberen figyelte minden mozdulatát, miközben rezdenéstelenül állt előbbi helyén, mint egy kőszobor. Ha akár csak egy lépést is hátrál, ezzel a másikat azonnali támadásra csábítja, és ha előrelendül, hogy szembeszálljon vele, ennek alighanem ugyanez lett volna az eredménye. Esetleg megfutamíthatta volna harcias ellenfelét - minden azon múlott, mennyi bátorság szorult az ifjú hímmajomba.

Az arany középút az volt hát, ha mozdulatlanul áll a helyén, és kivár. Ebben az esetben arra számíthatott, hogy a hím dühöst morgás és fogvicsorgatás közepette egészen közel merészkedik hozzá, hogy alaposan szemügyre vehesse, majd lassan, kihívóan körbejárja. S valóban, minden úgy történt, ahogy Tarzan gondolta.

Megvolt persze ennek is a maga kockázata, hisz a majmok észjárása meglehetősen kiszámíthatatlan; és nem kellett volna más, mint egy hirtelen indulat, hogy a szőrös testű fenevad mindenféle figyellmeztető jelzés nélkül nekiessen éles fogaival.

Az állat körbe-körbejárt, Tarzan pedig lassan utánafordulva rajta tartotta szemét ellenfelén. Úgy ítélte meg, hogy a fiatal hím lehetett a törzsben az, aki ez ideig még nem érzett elég erőt magában ahhoz, hogy megdöntse a korábbi király hatalmát, de aki egy nap biztosan megtette volna. Jól megtermett géi~lány volt, ahogy felegyenesedett rövid, görbe lábain, magassága meghaladta a hétlábnyit is.

Nagy, szőrös karjai még így, két lábon állva is majdnem a földig értek, félelmetes tépőfogai pedig, amelyek most egészen közel kerültek Tarzan arcához, különösen hosszúak és élesek voltak. Törzsének többi tagjához hasonlóan bizonyos ismertetőjegyeit tekintve eltért azoktól a majmoktól, akik között Tarzan felnőtt.

Amikor a majomember először pillantotta meg a szőrös testű emberszabású majmokat, reménység töltötte el a szívét - az a remény, hogy a sors különös szeszélye folytán visszakerült saját törzsébe, ám közelebről szemügyre véve az állatokat, megállapította, hogy ezek más fajhoz tartoznak.

Miközben a hím kitartóan és fenyegetően, hol lassabban, hol gyorsabban egyre ott körözött a majomember körül, nagyon is hasonlatosan ahhoz, ami kutyáknál is megfigyelhető, ha idegen állat kerül közéjük. Tarzannak eszébe jutott, hogy ki kellene próbálnia,

hátha saját törzsének nyelve ugyanaz, mint ezé a másik nemzetségé, ezért aztán egyszercsak Kercsak törzsének nyelvén szólította meg az állatot.

- Ki vagy te - kérdezte -, hogy fenyegetni merészeled Tarzant, a majmok népéből?

A szőrös vadállat meglepődve nézett rá.

- Az én nevem Akut - felelte azon az egyszerű, ősi nyelvén, amely a legalacsonyabb rendü lévén az összes beszélt nyelv között, miként Tarzan gondolta, megegyezett a másik törzsével, amelyben életének első húsz évét töltötte.

- Az én nevem Akut - ismételte a majom. - Molak meghalt. Én vagyok a király. Menj el, megöllek.

- Láttad, milyen könnyedén elbántam Molakkal - felelte Tarzan. - Téged is megölhetnélek ugyanígy, ha király akarnék lenni. De Tarzan a dzsungel fia nem akar Akut törzsének királya lenni. Csak annyit kíván, hogy békében élhessen ebben az országban, Legyünk barátok. Tarzan, a dzsungel fia a segítségedre lehet, és te is a segítségére lehetsz Tarzannak, a dzsungel fiának.

- Akutot nem tudod megölni - válaszolta a másik. - Akuthoz senki nem ér fel. Ha nem ölted volna meg Molatot, Akut bánt volna el vele, mert Akut méltó arra, hogy király legyen.

Válaszúl a majomember rávetette magát a hatalmas állatra, akinek ébersége a beszélgetés folyamán némileg alábbhagyott.

Egy szempillantás alatt megragadta a hatalmas testű majom csuklóját, és mielőtt a másik birokra kelhetett volna vele, megpenderítette, majd mögé kerülve ráugrott széles hátára.

Mindketten elestek, de Tarzan elképzelése olyan fényesen bevált, hogy még mielőtt a földre zuhantak volna, már sikerült is ugyanazzal a fogással átkulcsolnia Akutot, amellyel az imént eltörte Molak csigolyáját. Lassan mind lejjebb és lejjebb nyomta ellenfele fejét, majd miként egykor, azon a rég elmúlt napon lehetőséget adott Kercsaknak, hogyha megadja magát, életben maradhasson, úgy most Akutot is - akiben hatalmas erejű és találékony szövetségest remélt - választás elé állította; vagy hajlandó békés egyetértésben élni vele, vagy úgy hal meg, ahogyan az imént ádáz és legyőzhetetlennek látszó királya kimúlt.

- Ka-goda? - súgta Tarzan a letepert majom fülébe.

Ugyanaz a kérdés volt ez, amelyet egykor Ke-rcsak fülébe súgott, és mely a majmok nyelvén körülbelül annyit tesz: - Megadod magad?

Akutnak eszébe jutott az a recsegő-ropogó hang, amelyet az előbb hallott, mielőtt Molak vastag nyaka végképp megroppant volna, és beleborzongott a gondolatba. Viszont semmiképpen nem akart lemondani a királyságról sem, ezért hát újra megfeszítette minden erejét, hogy kiszabaduljon. Ám a csigolyáját feszítő kéz hirtelen olyan erővel tapadt a nyakára, hogy a fájdalomtól félholtan nyögte ki végül:

- Ka-goda!

A tarkójára nehezedő nyomás egy árnyalatnyit enyhült.

- Még mindig király lehetsz, Akut - mondta Tarzan. - Tarzan megmondta, hogy nem kíván király lenni. Ha bárki kétségbe vonja jogaidat, Tarzan, a dzsungel fia melletted lesz a harcban.

Azzal a majomember felegyenesedett, és lassan Akut is

feltápászkodott a földről. Megrázta kerek fejét és dühödt morgás közepette kacsázó léptekkel megindult a többiek felé, szemét végigjártatva a nagyobb hímeken, akikről úgy gondolta, hogy kétségbe merik vonni vezéri tisztét.

De ettől nem kellett tartania. A jelenlévők közeledtére valamennyien távolabb húzódtak, és kisvártatva az egész csapat elvonult a dzsungelbe. Tarzan pedig újra egyedül maradt a tengerparton.

Sebei, amelyeket Molak ejtett rajta, igencsak fájtak, de megszokta és ugyanolyan nyugodtan és türelmesen viselte el a fizikai fájdalmat, mint a vadon élő állatok, akiktől megtanulta, hogy úgy éljen a dzsungelben, mint azok, akik erre az életre születtek.

Belátta, hogy mindenekelőtt támadó és védekező fegyverekre volna szüksége. A majmokkal való összecsapás, valamint Numa, az oroszlán és Sita, a párduc távolról idehallatszó vad ordítása ugyanis arra figyelmeztette, hogy nem éppen könnyed, gondtalan és biztonságos élet vár itt rá.

Vissza kell térnie régi életmódjához. Újra meg újra ölnie kell, és örökös veszélynek lesz kitéve - vadászni fog, mások meg rá fognak vadászni. Kegyetlen fenevadak lesnek majd rá, miként régiek tették, és az ádáz küzdelmeket hozó nappalok meg a kegyetlen éjszakák folyamán egyetlen percig sem lehet majd meg azok nélkül a kezdetleges fegyverek nélkül, amelyeket a rendelkezésére álló anyagokból készíthet magának.

A part egy leomló szakaszán könnyen hasadó, vulkánikus kőzet bukkant a felszínre. Kitartó munkával sikerült lehasítania belőle egy körülbelül másfél arasz hosszú és ujjnyi vastag darabot. Az egyik széle a hegye felé fokozatosan elkeskenyedett. Kés volt, ha nem is nyerte még El végleges formáját.

Majd a dzsungelbe indult. Sorra vizsgálgatta a kidőlt fákat, míg végre az egyiknél megállapodott. Ismerte ezt a fajtát, tudta, hogy jó keményfa. Levágott róla egy kis egyenes gallyat, és az egyik végét kihegyezte. Azután apró, kerek lyukat vájt a földön he verő fatörzsbe. Apróra tördelt száraz fakérget szórt a lyukba, majd beledugta a bot kihegyezett végét, és lovaglóülésben elhelyezkedve a tönkön, két tenyere között pörgetni kezdte a vékony botot.

Kis idő múlva vékony füstcsík szállt fel a kis kupac gyúlékony anyagból, és a következő pillanatban az egész lángra lobbant. Vékony rőzsét és gallyakat tett a pislákoló tűzre, amely hamarosan lobogó lánggal, ropogva égett a korhadt fába vájt egyre táguló mélyedésben.

Ebbe dobta bele végül a leendő kőkés pengéjét. Amikor áthevült, kiszedte a tűzből, és az élesebb széle közelében kevés folyadékot cseppentett a kődarabra. A benedvesített helyen kis szilánk pattant, majd vált le az üvegszerű anyagból.

Ezzel a fáradságos és lassú módszerrel a majomember lassanlassan elkezdte kialakítgatni vadászkésének élét.

Meg sem próbálta egy ültő helyében megcsinálni az egészet. Beérte azzal, hogy első alkalommal egy pár hüvelyk hosszú vágóélt hozzon létre. Amikor ez megvolt, levágott egy hosszú, hajlékony, íjnak való ágat, nyelet a késnek, majd masszív bunkósbotot és egy jó csomó nyílvesszőt készített.

Mindezeket egy kis patakocska közelében álló magasán rejtette el, ahol kisebb teraszféleséget is kialakított magának, és pálmalevelekből tetőt csinált fölé.

Amire ezzzel is végzett, sötétedni kezdett, és Tarzan alaposan

megéhezett.

Az erdőben tett korábbi kis felfedező útja során észrevette, hogy a patak partján, a lakóhelyül választott fától kicsit feljebb, van egy igen alkalmas ivóhely, amelyet a sáros vízparton mindkét oldalon látszó temérdek lábnyom tanúsága szerint a legkülönbözőbb vadállatok tömegesen keresnek fel. Az éhes majomember nesztelenül arrafelé vette útját.

Az ágak legfelső ösvényén lendült előre fáról fára oly kecsesen és könnyedén, mint egy majom. Ha a gond nem nehezedik olyan súlyos teherként a szívére, még boldog is lett volna, hogy újra gyerekkorának régi, szép, szabad életét élheti.

Ide még a nyomasztó gondok ellenére is egyre inkább kezdett visszatalálni régebbi élete során kialakult apró kis szokásaihoz, begyakorlott mozdulataihoz, mert ezek valójában a vérébe ivódtak, nem úgy, mint a civilízáció vékony máza, amely abban a másik világban, a fehér emberekkel való érintkezés folyamán rakódott rá. Ha főrendi társai a Lordok Házából most látták volna, nemes kezükkel eltakarták volna szemüket szent elborzadásukban.

Csendesen meglapult az egyik erdei faóriás alacsonyabb ágai között, amelyek az odalent húzódó vadcsapás fölé nyúltak, s kifinomult érzékszerveivel a dzsungel belseje felé kémlelt, figyelt, ahonnan, tudta, hamarosan fel fog tűnni a vacsoráját jelentő vad.

Nem is kellett sokáig várnia.

Alighogy kényelmesen elhelyezkedett az ágon, karcsú, izmos lábait maga alá húzva - miként a párduc is maga alá húzza hátsó lábait, amikor ugrásra készül - és máris Bara, az őz közelgett könnyed léptekkel a patakhoz.

nemcsak Bara tartott arrafelé. A kecses bak mögött jött még valaki, akit az őz nem láthatott, szagát sem érezhette meg, de akinek közeledtét Tarzan, a dzsungel fia a magasban levő rejtekhelyéről jól szemmel követhette.

Még nem tudta pontosan, miféle állat lopakodik oly óvatosan a dzsungelen keresztül pár száz yardnyira lemaradva az őz nyomában, de biztosra vette, hogy valamilyen nagy ragadozó lesz Barára, mégpedig pontosan ugyanazon okból, amely miatt ő maga várakozik a gyorsléptű vadra. Talán Numa, esetleg Sita, a párduc.

Akármelyikük volt is, Tarzan már látta, hogy zsákmánya - hacsak Bara nem kezd el gyorsabban lépkedni a gázló felé - menthetetlenül kicsúszik a markából.

míg ezt fontolgatta magában, a lopva közeledő állat valami zajt üthetett, amit az őzbak meghallott, mert Bara hirtelen egész testében reszketve megtorpant, majd villámgyors szökelléssel egyenesen a folyócska és Tarzan felé iramodott. Az volt a szándéka, hogy átvág a sekély gázlón, és a túlsó parton próbál meg egérutat nyerni.

Numa száz yardnyira sem volt tőle.

Tarzan most már tisztán látta az oroszlánt. Még egy pillanat, és Bara elrohan a majomember alatt az ösvényen. Túl jut-e rajta? Ám mire a kérdés egyáltalán végigcikázott a majomember agyán, már rá is vetette magát a faágról a rémült őzbak hátára.

Tudta, hogy a következő pillanatban ott lesz Numa mindkettőjük nyakán, tehát ha aznap este még - vagy egyáltalán valaha is - vacsorázni akar, gyorsan kell cselekednie.

Alighogy ráugrott a csillogó szőrű állatra - olyan lendülettel,

hogy az őz térdre rogyott -, máris mindkét kezével megragadta szarvait, és egyetlen rántással úgy megcsavarta a nyakát, hogy a csigolyája nenten kettéroppant.

A dühödt oroszlán bömbölése már közvetlenül a háta mögött hallatszott, amikor az őzet a vállára dobta és egyik mellső lábát erős fogai közé kapva felugrott a feje fölött levő legközelebbi alacsony ágra.

Mindkét kezével megkapaszkodott az erős ágban, és - abban a pillanatban, amikor Numa ugrásra szánta el magá t - zsákmányával együtt felhúzódzkodva a magasba, biztonságós távolságra került a fenevad rettenetes karmaitól.

Tompa puffanás hallatszott odalentről, ahogy az elképedt óriás macska földet ért, majd Tarzan, a dzsungel fia zsákmányával együtt feljebb mászott a nagyobb biztonságot nyújtó ágak közé, és vigyorgó ábrázattal belenézett az odalentről rábámuló vadállat fenyegetően villogó sárga szemébe. Végül gúnyolódó megjegyzések kíséretében tüntetően meglengette ízletes húsú zsákmányát hoppon maradt vetélytársa orra előtt.

Kezdetleges kőkésével jókora darabot kanyarított le magának az őz combjából, és míg a hatalmas oroszlán dühösen morogva ide-oda járkált alatta, lord Greystoke teletömte barbár gyomrát. Mit szépítsük, a legelőkelőbb londoni klubok egyikében sem evett soha ilyen jóízűt.

Frissen elejtett zsákmányának meleg vére szétkenődött kezén, arcán, és kitágult orrlyukából teleszívta a húsevő állatok számára oly kedves illatot.

Majd mikor befejezte az evést, prédája maradékát a vacsorája színhelyéül szolgáló fa elágazó gallyai között helyezte el, és Numa díszkíséretével, aki odalent bosszúra szomjasan követte, visszatért a fa csúcsán épített kis kajibájába, ahol másnap jócskán napkelte utánig aludt.

4. Sita

A következő néhány nap Tarzan számára fegyvereinek tökéletesítésével és a dzsungel felderítésével telt el. Az őzbak inaival felajzotta íját - és az őzbak volt a vacsorája az ismeretlen szárazföldön töltött első estén -, és bár erre a célra jobb szerette volna Sita belét használni, egyelőre belenyugodott abba, hogy várnia kell, míg alkalom kínálkozik egy ilyen nagy macska megölésére.

Font egy hosszú fűkötelet is - olyat, amilyennel sok-sok évvel korábban annyit bosszantotta gonosz természetű Tublatot, s amely később oly bámulatosan hatékony fegyverré vált a kis majomfiú gyakorlott kezében.

Tokot, és nyelet fabrikált vadászkéséhez, tegezt a nyílvesszőknek, Bara bőrből pedig ágyékkötőt és derékszíjat készített. Aztán útra kelt, hogy valamennyire megismerje ezt az idegen földet, ahol ezentúl élnie kell. Hogy nem az afrikai kontinens régtől fogva jól ismert nyugati partján tették ki, azt onnan tudta, hogy a tengerpart keletre nézett - a felkelő nap szinte a dzsungel szélén emelkedett ki a tenger vízéből.

De ugyanilyen bizonyos volt abban is, hogy nem Afrika keleti partján tartózkodik, mert biztosra vette, hogy a "Kincaid" nem hajózott végig a Földközi-tengeren, a Szuezi-csatornán és a Vörös tengeren, mint ahogyan arra sem volt ideje, hogy megkerülje a Jóreménység Fokát.

Így aztán Tarzan meglehetősen tanácstalan volt a tekintetben, hogy hol is lehet tulajdonképpen.

Az is az eszébe jutott, hogy hátha a hajó keresztülszelte a széles Atlanti-óceánt, és Dél-Amerika valamelyik elhagyatott szigetén tették ki a partra; ám annak alapján, hogy Numa, az oroszlán is itt élt, el kellett vetnie ezt a lehetőséget.

Miközben Tarzan a part vonalát követve magányosan kóborolt a dzsungelben, hirtelen erős vágy támadt a szívében valamilyen élőlény társasága után, és lassanként már bánni kezdte, hogy életét nem kötötte össze a majmokéval. Színüket sem látta az óta a legeslegelső nap óta, amikor a civilizáció hatása még túlságosan is meghatározta gondolkodását.

Mostanra már sokkal inkább visszavedlett a régi Tarzanná, és bár tudatában volt annak, hogy igen kevés dolog van, ami benne és a nagy emberszabású majmokban közös, azért az ő társaságuk is jobbnak látszott, mint a teljes magány.

Tarzan ráérősen haladt előre hol a földön, hol meg a fák alacsony ágain, itt pár szem gyümölcsöt szedett, amott meg egy kidőlt fatörzset forgatott fel, nagyobb rovarok után kutatva, amelyeket éppoly ízletesnek talált, mint régen. Jó egy mérföldet tehetett meg így, amikor egyszercsak felfigyelt, a szemből fújó szél Sita szagát sodorta felé.

Annak, hogy Sita, a párduc akadt az útjába, Tarzan különösen megörült, mert nemcsak az járt a fejében, hogy a nagy macska beleinek jó hasznát veheti az íj húrjaként, hanem az is, hogy bőréből új tegezt és ágyékkötőt készíthet magának. Ezért aztán, bár ez idáig meglehetősen figyelmetlenül csörtetett a dzsungelban, mostantól kezdve szinte nesztelenül haladt tovább.

Sebesen és csendesen suhant az erdőn keresztül a kegyetlen nagy macska felé, és az üldöző ezúttal - előkelő származása ellenére - semmivel sem maradt el kegyetlenségben amögött az ádáz és vérengző fenevad mögött, a hím nyomába szegődött.

Amikor közelebb ért Sitához, észrevette, hogy a párduc maga is vadra les, és éppen akkor, amikor a dolog világossá vált előtte, a kóbor szellő egy csapat nagy majom erős szagát sodorta orrlyúkai felé.

Amikor Tarzan látótávolságon belül ért, a párduc egy terebélyes fán kuporgott, előtte pedig, az alant elterülő természetes kis tisztáson Tarzan Akut békésen heverésző törzsét pillantotta meg. Néhányan a fák tör zsének támaszkodva szunyókáltak, mások a közelben kószálltak, és egy-egy darab fakérget leszakítva, szájukba tömködték az előbukkanó ízletes lárvákat és bogarakat . ..

Akut volt a legközelebb Sitához. A veszedelmes nagy macska egy vastag ágon lapult meg, ahol a sűrű lomb eltakarta a majom szeme elől, és türelmesen várta, hogy áldozata ugrásnyi közelségbe kerüljön.

Tarzan óvatosan ugyanazon a fán helyezkedett el, amelyiken a párduc, csak egy kicsivel magasabban. Bal kezével megragadta vékony pengéjű kőkését. Jobban szerette volna kötelét használni, de a sűrű lomb, amely az óriás testű macskát körülvette, kizárta a pontos hurokvetés lehetőségét.

Akut most egészen közel sétált ahhoz a fához, amelyen a halál leselkedett rá. Az ág szélén végigcsúsztatta mancsát, Sita lassan még jobban maga alá húzta hátsó lábait; majd vérfagyasztó üvöltéssel előrelendült a majom irányába. A levegőben úszó párducot a másodper c töredékével megelőzve ugrott le a magasból a fölötte

lapuló másik ragadozó is, és hátborzongató, vad ordítása egybeóllvadt Sita üvöltésével.

Amikor a rémült Akut felkapta a fejét, azt látta, hogy fentről egy párduc ugrik feléje, és a párduc hátába kapaszkodva azt a fehér majmot pillantotta… meg, aki annak idején legyőzte őt a nagy víz partján.

A majomember belemélyesztette fogait Sita tarkójába; jobb kezével átfogta a fenevad nyakát, a bal kezében szorongatott vékony kődarabbal pedig újra meg újra lesújtott a párduc testére a bal lapockája mögött.

Akutnak alig volt ideje félreugrani, nehogy a dzsungel eme vérszomjas szörnyei maguk alá temessék.

A két vadállat hatalmas robajjal érkezett le a földre a majom lábainál. Sita hátborzongatóan sivított, morgott és bömbölt, a fehér majom pedig némán, de annál állhatatosabban kapaszkodott bele zsákmánya vergődő testébe.

A kőkés makacsul és könyörtelenül újra meg újra lesújtott - mindannyiszor markolatig merült az állat fényes szőrrel borított testébe, és mély, vérző sebet ejtett rajta, majd egy fájdalmas ordítással kísért végső döféstől a nagy ragadozó macska oldalára hemperedett, és - nem számítva izmainak görcsös vonaglását - mozdulatlanná merevedett, s végképp elnémulva kiszenvedett.

Akkor a majomember felegyenesedett zsákmánya fölött, felvetette a fejét, és a dzsungelen újra végigzengett vad és hátborzongató diadalordítása.

Akut és törzsének majmai csak álltak a helyükön, és rémült csodálattal bámulták Sita mozdulatlan tetemét és a karcsú, szálfa termetű embert, aki végzett vele.

Tarzan szólalt meg először.

Határozott célja volt azzal, hogy megmentette Akut életét, és - ismervén a majmok észbeli képességeinek a határait - azt is tudta, hogy egyértelmüvé kell tennie szándékát az emberszabású majom számára, ha azt akarja, hogy minden úgy legyen, ahogyan szeretné.

- Tarzan vadölő, a dzsungel fia - mondta. - Rettenthetetlen vadász. Rettenthetetlen harcos. A nagy víznél megkegyelmeztem Akutnak, amikor kezemben volt az élete, és Akut törzsének királya lehettem volna. Most megmentettem Akutot Sita halált hozó rettenetes karmaitól. Ha Akut vagy Akut törzse veszélybe kerül, hívjátok Tarzant, így ni - azzal a majomember Kercsak törzsének rémisztő ordítását hallatta, amellyel a távollevőket szokták riasztani baj esetén. - Ha pedig - folytatta - azt halljátok, hogy Tarzan hív titeket, jusson eszetekbe, mit tett Tarzan Akutért, és sietve gyertek hozzá -52lecsz minden, ahogy Tarzan mondja?

- Huh! - hangzott Akut egyetértő válasza, és a törzs tagjai egyöntetűen visszhangozták:

- Huh!

Ezután, mintha mi sem történt volna, hamarosan mindannyian folytatták a táplálkozást, és velük együtt eszegetett John Clayton is, Greystoke lordja.

Feltűnt neki azonban, hogy Akut állandóan ott sündörög a közelében, rá-rátekint, s ilyenkor különös bámulat látszik apró, véreres szemében, majd olyat tett, aminek Tarzan a majmok között eltöltött hosszú évek során még sohasem volt szemtanúja; egyszer valami ritka csemegére bukkant, és odanyújtotta Tarzannak.

Amikor a törzs vadászni indult, a majomember is velük tartott, és csillogó teste hol itt, hol ott tűnt fel gubancos szőrű társai között. Gyakran megesett, hogy tovahaladtában hozzáért egyikük-másikuk testéhez, de a majmok már természetes dolognak tekintették jelenlétét, és ugyanúgy közéjük tartozónak számított, mint maga Akut.

Ha túlságosan közel merészkedett valamelyik szoptatós nőstényhez, a gyermekét féltő anya rávicsorította erős tépőfogait, és fenyegetően morgott, és az is előfordult, hogy egy-egy erőszakos fiatal hím, ha Tarzan evés közben zavarta meg, figyelmeztetően rámordult. De ebben nem volt semmi különös, hasonló helyzetben ugyanilyen fogadtatásban részesült a törzs bármely más tagja is ...

Tarzan teljesen otthonosan érezte magát az ember eme vad, szőrös testű elődei között. Fürgén félreugrott a fenyegetően vicsorgó nőstények elől - így tesznek általában a majmok, eltekintve azoktól az esetektől, amikor valamelyiküket őrjöngő dühroham keríti hatalmába -, és visszamorgott az erőszakos fiatal hímekre, ugyanúgy kivillantva szemfogait, mint amazok.

Ily módon könnyedén visszazökkent a régi kerékvágásba, s úgy tűnt, mintha sohasem kóstolt volna bele abba a másik életbe a maga fajtájához tartozók között.

Jó pár napig kóborolt a dzsungelben új barátaival együtt, részben a társaság kedvéért, részben azzal a jól megFontolt szándékkal, hogy személye kitörölhetetlenül belévésődjék társai meglehetősen szűk emlékezetébe, korábbi tapasztalatai alapján ugyanis Tarzan úgy vélte, jól jöhet még az, ha alkalomattán hívására ott terem e hatalmas és ijesztő fenevadak csapata.

Amikor meggyőződött arról, hogy sikerült valamennyire maradandó nyomokat hagynia a majmok…ban, úgy döntött, hogy ismét folytatja felfedező útját. Egy nap kora reggel útnak indult hát észak felé, és a parttal párhuzamosan sebesen haladt előre majdnem alkonyatig.

Másnap reggel a tengerparton állva azt látta, hogy a nap majdhogynem egyenest a jobb keze felől kel fel, nem úgy, mint eddig, pont szemközt a vízzel, és ebből arra következtetett, hogy a partvonal nyugati irányba hajlik. A második napon végig nagy iramban folytatta útját. Ha Tarzan, a dzsungel fia gyorsan akart haladni, akkor a fák középmagas ágainak ösvényén olyan sebesen lendült előre, mint a mókus.

Aznap este a nap a nyílt víztükör irányában, de a szárazföld túlsó oldalán nyugodott le, és ekkor a majomember végre rájött arra, hogy amit eddig is gyanított az a valóság: Rokov egy szigeten tette partra!

Tudhatta volna! Hiszen ha valami, hát Rokov terve bizonyosan a poklok kínját szánta neki osztályrészül - ezt tudnia kellett -, és mi lehet rettenetesebb, mint életfogytiglani bizonytalanságra ítélve élni egy lakatlan szigeten?

Rokov innen bizonyára egyenesen a szárazföld partjaira hajózott, ahol viszonylag könnyen szerét ejthette, hogy átadja a karonülő kis Jacket kegyetlen és vad nevelőszülei kezébe, akiknek dolga majd - így szólt a levél - a gyerek felnevelése lesz.

Tarzan hátán a hideg futott végig, amikor belegondolt, milyen kegyetlen szenvedéseket kell majd kiállnia kicsi gyermekének jövendő élete folyamán, még, ha olyanok kezébe kerül is, akik a legjobb indulattal vannak iránta. A majomember tudta, hogy Afrika legelmaradottabb benszülöttjeinek szívében is él a könyörületesség és az emberség érzése, de az életük folytonos nélkülözés, kiszolgáltatottság és szenvedés. És most ez vár az ő kisfiára is!

Aztán meg az az iszonyú megpróbáltatás, amely a gyerekre vár, amikor a férfikor küszöbére ér! A rettenetes próbatételek, amelyek az életre való felkészítés részét képezik, önmagukban elégségesek ahhoz, hogy mindörökre elzárják előle a saját fajtájához és társadalmi osztályához tartozóikkal való érintkezés lehetőségét.

Kannibál! Az ő kisfia, mint emberevő! Borzaszto volt még elgondolni is. Hegyesre reszelik a fogait, bemetszik az orrát, rettenetes színekkel kenik be az arcát!

Tarzan felnyögött. Hiszen, ha acélos ujjai közé kaparinthatná annak a sátáni lelkű gazembernek a torkát!

És Jane?

Micsoda kínokat állhat ki a kétség, aggodalom és bizonytalanság miatt. Tarzan úgy gondolta, hogy felesége helyzete összehasonlíthatatlanul kétségbeejtőbb, mint az övé, mert ő legalább tudja, hogy szerettei közül az egyik biztonságban van otthonában, míg Jane-nek fogalma sincs sem férje, sem kisfia hollétéről.

Szerencséje volt, hogy nem sejtette a valót, mert, ha tudta, az csak meg százszorozta volna szenvedéseit.

Amint így lassan bandukolt a dzsungelben, és elméjét teljesen lekötötték a gyászos gondolatok, egyszercsak furcsa, kaparászó zaj ütötte meg a fülét, amelyet nem tudott mire vélni. Óvatosan arrafelé indult, ahonnan a hang hallatszott, és hamarosan egy hatalmas párducot pillantott meg, akit egy ledőlt fa valósággal a földhöz szögezett.

Amikor Tarzan közelebb ért, a fenevad feléje fordult, rávicsorított, és mindent megpróbált, hogy kiszabadulhasson, de a hátán fekvő nagy ágba és a szerteágazó gallyakba teljesen belegabalyodott, képtelen volt bármerre mozdulni, akár csak egy arasznyit is.

A majomember odaállt a tehetetlen nagy macska elé, és egy nyílvesszőt helyezett íjára, hogy végezzen a fenevaddal, amelyre máskülönben az éhhalál várt volna, de amikor megfeszítette volna íját, hirtelen ötlettől vezérelve leeresztette a fegyvert. Miért fosztaná meg ezt a szerencsétlen állatot életétől és szabadságától, amikor oly könnyű szerrel visszaadhatja neki ezt is, azt is!

Abból, hogy a párduc mind a négy lábával kapálózva küzdött a szabadságáért, Tarzan tudta, hogy hátgerince nem sérült meg, és ugyanezen okból biztosra vette, hogy egyik lába sem tört el .

Elengedte tehát íjának idegét, visszatette a nyílvesszőt a tegezbe, és az íjat vállára vetve közelebb lépett a magatehetetlen fenevadhoz. Azt a doromboló, békés hangot hallatta, amellyel ezek a nagy macskák maguk jelzik engedelmességüket, örömüket. Ez volt a legjárhatóbb útja annak, hogy saját nyelvén adja Sita tudtára békés szándékát. A párduc abbahagyta a morgást, és figyelmesen nézett a majomemberre. Ahhoz, hogy Tarzan felemelhesse az állatra rádőlt súlyos fát, olyan közel kellett mennie hozzá, hogy az a hosszú, erős karmaival elérhette, és tudta azt is, hogy mihelyt kiszabadítja a vérengző fenevadot a fa alól, teljesen ki lesz szolgáltatva az állat kénye-kedvének, de Tarzan, a dzsungel fia számára a félelem ismeretlen fogalom volt. Elhatározását azonnal tett követte.

Habozás nélkül az összegabalyodott ágak közé lépett, egészen közel a párduc oldalához, és újra az előbbi barátságos, nyugtatgató hangot hallatta. A nagy macska az ember felé fordította a fejét és kitartóan - kérdő tekintettel - nézett rá.

Hosszú karmait kimeresztette, de inkább csak minden lehetőségre készen, semmint fenyegetőleg. Tarzan bebújt a fa törzse alá, és széles vállával nekidőlt. Eközben csupasz lába nekinyomódott az állat selymes szőrének, annyira közel kellett mennie a félelmetes fenevadhoz. Aztán Tarzan megfeszítette hatalmas izmait. Az óriás fatörzs, kusza ágaival egyetemben lassan-lassan felemelkedett a párduc testéről, aki, megérezvén, hogy fokozatosan kiszabadul a rá- nehezedő súly alól, gyorsan odébbmászott. Tarzan visszaejtette a földre a kidőlt fát, és a két fenevad szembefordult egymással, farkasszemet nézett. Vad mosoly játszadozott a majomember ajkain, mert tudta, hogy veszedelmes dolgot mű- velt, amikor kiszabadította társát, a dzsungel eme rettegett fenevadját; nem lepte volna meg, ha az állat, mihelyt kiszabadult, ezen nyomban nekiugrott volna: De nem ez történt. Ellenkezőleg, a párduc pár lépésre a fától megállt, és figyelte, hogyan evic- kél ki a majomember a letört ágak közül.

Amikor végre maga is kiszabadult, Tarzan nem volt három lépésre sem a párductól. Felszökhetett volna az ellenkező irányban valamelyik fa legfelső ágai közé, hiszen Sita nem merészkedik olyan magasra, mint a majom, de valami, talán a virtuskodás ördöge arra ösztökélte, hogy induljon el a párduc felé, mintegy kipróbálandó, hátha a hála baráti érzelművé hangolta a fenevadat irányában. Amikor közelebb ért az óriás macskához, az óvatosan oldalt lépett. A majomember az állat testét súrolva, talán, ha arasznyira haladt el nyáltól csöpögő szája mellett, és ahogy folytatta útját az erdő belseje felé, a párduc egyre ott maradt a sarkában, mint gazdáját követő kutya.

Tarzan hosszú ideig nem tudta volna megmondani, hogy a fenevad baráti érzelmeitől vezettetve követi-e, vagy egyszerűen azért lopakodík utána, hogyha megéhezik, a közelében legyen. Végül azonban kénytelen volt elhinni, hogy az állat az előbbi ösztöneinek engedelmeskedve cselekszik.

Nem sokkal később Tarzan egyszercsak őzszagot érzett. Nyomban felugrott az egyik fára, és amikor kötele megfeszült az állat nyakán; olyasféle doromboló hangot hallatott, mint amilyennel korábban igyekezett elaltatni Sita gyanakvását, igaz, egy árnyalattal hangosabbat, hogy magához hívja a párducot. Arra a hangra hasonlitott ez, amelyet - ismerEtei szerint - akkor használ a párduc, ha párjával vadászik, és zsákmányt ejt. Szinte azonnal megzörrent közvetlen közelében az aljnövényzet, és máris felbukkant különös társának hosszan elnyúlt, karcsú teste.

Bara tetemének láttán a vérszagtól megrészegülve a párduc átható hangon felüvöltött, és a következő pillanatban a két vadállat máris egymás mellett lakomázott az őz ízletes húsából.

A furcsa páros jó pár napig kóborolt így együtt a dzsungelben. Ha egyikük zsákmányt-ejtett, mindig hívta a másikat, így aztán gyakori és bőséges táplálékhoz jutottak.

Egy alkalommal, amikor éppen Sita prédáját, egy elejtett vaddisznó húsát fogyasztották el vacsorára, közvetlenül mellettük egyszercsak Numa, a kegyetlen és rettenetes oroszlán fúrta át magát a szövevényes, magasra nőtt füvön. Dühödt bömbölés közepette ugrott előre, mintegy figyelmeztetve a lakmározókat, hogy tűnjenek el zsákmányuk közeléből. Sita egyetlen ugrással belevetette magát a közeli bozótba, Tarzan pedig felmászott az egyik fa kinyúló, alacsony ágaira. A majomember itt kezébe vette a nyakában lógó fűkötelet, és miközben Numa felvetett fejjel, kihívóan állt a vaddisznó teteme fölött, egyszercsak hurok tekeredett dús sörénnyel borított nyakára, majd az erős kötél egy hirtelen rántással megfeszült. Tarzan éles hangon odakiáltott Sitának, s közben már húzta is felfelé a kötélen vergődő oroszlánt; míg végül már csak hátsó lábaival érte el a földet. Gyorsan egy vastag ághoz

erősítette a kötél végét, és amikor hívó szavát követve a párduc előbukkant, Tarzan a vergődő és őrjöngő Numa mellett leugrott a földre, majd hosszú, éles késével rávetette magát az oroszlánra, Sita pedig a túlsó oldalról támadott. A párduc jobbról tépte-szaggatta Numa testét, a majomember pedig balról merítette kését markolatig ellenségébe, így aztán az állatok királyának már nem sikerült hatalmas karmaival elszakítania a kötelet: hangosan kiszenvedett, és teste magatehetetlenül lógott a hurokban.

És akkor a dzsungelben egyszerre két vadállat torkából előtörő diadalordítás reszkettette meg a levegőt, és a hímmajom meg a párduc hangja egyetlen rettenetes és hátborzongató üvöltéssé olvadt össze. Ugyanabban a pillanatban, amikor a hosszan kitartott, félelmetes vonításban végződő hangok utolsó hullámai is elültek a távolban, tucatnyi festett testű harcos húzta a partra harci kenuját, majd megállt, és a dzsungel felé fordulva dermedten hallgatózott.

5. Mugambi

Tarzan, miután körös-körül végigjárta a tengerpartot, és a legkülönbözőbb helyekről kiindulva számos alkalommal behatolt a sziget belsejébe is, biztos volt abban, hogy rajta kívül nem él más emberi lény a környéken. Sehol sem találta nyomát annak, hogy emberek akár csak átmenetileg is kikötöttek volna a sziget partjainál, bár természetesen tudta, hogy amilyen gyorsan a trópusok buja növényzete a legidőtállóbb emberi építmények kivételével mindent benő, e tekintetben esetleg tévedhet.

Egy nappal azután, hogy megölték Numát, Tarzan és Sita összetalálkozott Akut törzsével. A párducot megpillantva a majmok jobbnak látták elmenekülni, de idővel Tarzannak sikerült visszahívni őket.

Az jutott az eszébe, hogyha más nem, hát érdekes kísérlet lenne, ha megpróbálná összebékíteni ezeket az öröktől fogva ellenségként viselkedő állatokat. Szívesen foglalkozott mindennel, ami lefoglalta idejét és elméjét azon túl is, hogy miként rakja tele a hasát, és ami segített elűzni komor gondolatait, amelyek azonnal elővették, mihelyt tétlenkedni kezdett.

Nem volt különösebben nehéz dolog elmagyaráznia a majmoknak, hogy mi a terve, bár egyszerű és korlátozott szókincsük miatt azért ez nem ment minden erőfeszítés nélkül, de azt beleverni Sita apró és kegyetlen agyába, hogy ezentúl ne természetadta prédáira, hanem azokkal együtt vadásszon - ez olyan feladatnap bizonyult, amely kis híján meghaladta a majomember képességeit.

Tarzannak, egyéb fegyverei mellett, volt egy hosszú, vaskos husángja is, és miután kötelének végét a párduc nyakába kötötte, gyakorta használta a botot a vicsorgó fenevad megfékezésére, ily módon próbálva meg beleverni emlékezetébe, hogy nem szabad megtámadnia a nagy termetű, bozontos, emberhez hasonlatos lényeket, amelyek mind közelebb merészkedtek hozzá, miután rájöttek, mi célt szolgál a kötél Sita nyakán.

Hogy az óriás macska nem fordult szembe Tarzannal, és nem marcangolta szét, szinte csodával határos dolog volt, amely talán annak a körülménynek tudható be, hogy amikor két alkalommal is morogva ellene szegült, a majomember keményen rákoppintott érzékeny orrára, beleplántálva agyába a bottal és ezen keresztül a majom-fenevadaktól való félelmet.

Ki tudja, hogy Tarzanhoz való ragaszkodásának eredendő oka egyáltalán élt-e még a párduc emlékezetében, az mindenesetre kétségtelen, hogy valamilyen tudat alatti sugallatnak - amely az

elsődleges okból táplálkozott, s amelyet az eltelt néhány nap során, kialakult megszokás is erősített és tovább mélyített - nagy szerepe volt abban, hogy az állat eltűrje Tarzantól ezt a bánásmódot.

Akárhogyan volt is, tény, hogy az ember, a párduc és a nagy majmok törzse napokon keresztül együtt kóborolt szokásos útjain az őserdőben, együtt ejtett zsákmányt, és egyformán részesült belőle. Az egész ádáz és vad csapat legijesztőbb tagja az a puha bőrű, hatalmas erejű fenevad volt, aki néhány röpke hónappal korábban még számos londoni szalon közismert figurájának számított.

A fenevadak időnként elváltak egymástól egy-egy órára, egy-egy napra, ilyenkor ki-ki a maga útját járta. Egy ilyen alkalommal történt, hogy amikor a majomember a fák csúcsán haladva a tenger felé vándorolt, és odaérve elnyúlt a part homokján, hogy a tűző napon süttesse magát, a közeli alacsony hegyfok tetejéről egyszercsak egy éles tekintetű szempár tapadt rá.

A szempár tulajdonosa először döbbenten nézte a forró, trópusi napon sütkérező fehér vadembert, aztán hátrafordulva odaintett valakinek.

Kisvártatva újabb szempár tekintett le a majomemberre, majd még egy és még egy, míg végül vagy húsz ijesztően felcicomázott vad harcos hasalt már a dombtető peremén, és figyelte a fehér bőrű idegent.

A szél feléjük fújt, így szagukat nem sodorhatta Tarzan irányába, és mivel félig hátat is fordított nekik, nem láthatta, hogy a hegyfok gerincén átkelve, majd az innenső oldalon leereszkedve óvatosan közelednek a magasra nőtt fűben, a homokos tengerpart felé, ahol ő feküdt.

Tagbaszaka-dt fickók voltak valamennyien, és primitív fejdíszükkel, groteszk módon kifestett arcukkal, valamint számtalan, fémből készült ékszerükkel és színpompás tolldíszükkel még vadabbnak és kegyetlenebbnek látszottak.

A dombvonulat aljába érve óvatosan felálltak, majd kétrét görnyedve, meghajtott felsőtesttel csöndben közeledtek a mit sem sejtő fehér ember felé, s közben fenyegetően lóbálták izmos kezükben nehéz harci buzogányaikat.

A szomorú gondolatok, a családjáért érzett aggodalom hatására Tarzan kifinomult érzékszervei nem működtek kellően. Így aztán a közeledő vademberek már-már rávetették magukat, mire tudatára ébredt annak, hogy nincs egyedül a parton.

Ám eszével s akaratának tökéletesen engedelmeskedő izmaival oly gyorsan volt képes reagálni a legkisebb figyelmeztető jelre is, hogy abban a pillanatban talpra ugrott, és szembefordult ellenségeivel, amint észlelte, hogy a háta mögött történik valami. Amikor felpattant, a harcosok magasra emelt buzogányaikkal, vad üvöltés közepette rárohantak, de az élen haladó vademberrel gyorsan végzett a majomember hosszú, vaskos bunkósbotja, maid a karcsú, izmos testű alak egyszeriben közöttük termett, és olyan elszántan, olyan erővel és pontossággal csapkodott maga körül, hogy hamarosan pánik tört ki a feketék soraiban.

Kis időre visszavonultak, mármint azok, akik életben maradtak, és egymás között tanakodtak nem messzire a majomembertől, aki összefont karral állt a helyén, és halvány kis mosoly játszadozott arcán, amint ellenségeit figyelte. Kisvártatva újra csak közeledni kezdtek feléje, ezúttal súlyos harci lándzsáikkal hadonásztak. Elvágva Tarzan útját a dzsungelbe; félkört alkottak, és ahogy mind közelebb lépkedtek, egyre szorosabbra vonták a gyűrűt körötte.

Úgy tűnt, a majomembernek nem sok esélye van arra, hogy elkerülje a

végső rohamot, amikor majd ellenségei egyszerre hajítják feléje hatalmas lándzsáikat, ha ki akart kerülni szorult helyzetéből, nem volt más választása, mint keresztülverekedni magát a vademberek sorain, eltekintve persze a nyílt tengertől a háta mögött.

A helyzet valóban igen súlyosnak látszott, amikor hirtelen eszébe jutott valami, s ettől az ajkán játszadozó mosoly egyszeriben széles vigyorgássá torzult. A harcosok még mindig meglehetős távolságra voltak tőle, lassan közeledtek, és fajtájuk szokása szerint éktelen lármát csaptak: vadul ordibáltak, és groteszk ugrásokkal kísért harci táncot Lejtve, meztelen talpukkal dobogtak a földön.

És akkor a majomember torkából egyszercsak gyors egymásutánban vad, hátborzongató üvöltések törtek elő, amelyeknek hallatán a feketék a megrökönyödéstől nyomban mozdulatlanná merevedtek. Kérdő tekintettel néztek egymásra, hiszen az irtózatos hang mellett saját harci lármájuk jelentéktelen zenebonának hatott csak. Emberi lény ajkát nem hagyhatja el ilyen vadállati hang, ebben biztosak voltak, s mégis, saját szemükkel látták, hogy ez a fehér férfi az, akinek nyitott szájából a borzalmas ordítás előtör.

De csak egy pillanatra bizonytalanodtak el, aztán groteszk tánclépésekkel valamennyien újra elindultak áldozatuk felé. Ám ugyanekkor vad csörtetés hallatszott a hátuk mögül a dzsungelben, ami újra csak megállásra késztette őket, és amint megfordultak, és a váratlan zaj irányába pillantottak, olyan látvány tárult rémült szemeik elé, amelytől megfagyott ereikben a vér.

A dzsungel szélén húzódó sűrű bozótból egy óriás párduc ugrott elő villogó szemekkel, fogait vicsorgatva, és a nyomában vagy másfél tucat hatalmas, szőrös testű majom robogott sebesen a vademberek felé, félig felegyenesedve rövid, görbe lábaikon, hosszú karjaikkal súrolva a földet. Alkalmanként elszarusodott kézfejükre nehezedtek, amikor a groteszk roham közepette meg-megbillent súlyos testük.

Tarzan vadállatai megjelentek vezérük hívó szavára.

Mire a vagambik felocsúdhattak volna meglepetésükből, a rémisztő horda már rájuk is vetette magát az egyik oldalról, Tarzan, a dzsungel fia pedig a másik irányból. Repült-ek a súlyos lándzsák, szaporán munkálkodtak a harci buzogányok, de - bár nem egy majom bukott a földre, hogy soha többé fel se keljen - ugyanígy hullottak a vagambik is.

Sita kegyetlen tépőfogaival, rettenetes karmaival tépte-marcangolta a feketéket. Akut hatalmas, sárga agyarai rendre rátaláltak a csillogó bőrű vademberek nyakán lüktető ütőérre.

Tarzan, a dzsungel fia pedig hol itt, hol ott tűnt fel, harcra tüzelte ádáz szövetségeseit, és hosszú, vékony kése sorra szedte áldozatait ellenségei közül.

Egy adott pillanatban a feketék szétszóródva próbálták menteni az irhájukat, de a másfél tucat harcos közül - ennyien voltak, amikor leereszkedtek a hegyfok fűvel benőtt oldalán - csak egynek sikerült elmenekülnie a vad horda elől, mely rátört embereire.

Mugambi volt az, Ugambi ország vagambi harcosainak törzsfőnöke, és amikor eltűnt a hegyfok gerincén a buján tenyésző, dús növényzetben, csak a majomember figyelte éles szemével, merre menekül.

Tarzan, a dzsungel fia otthagyta csapatát, hadd lakmározzék kedvére áldozatai húsából - amelyhez ő képtelen lett volna akár csak hozzáérni is -, és a véres küzdelem egyetlen túlélőjének nyomába szegődött. A hegygerincen túl megpillantotta a menekülő feketét, aki eszeveszett iramban rohant egy hosszú harci kenu felé, amely a

parton hevert, jócskán kinn a szárazon, nehogy a dagály hullámai elérjék.

A majomember nesztelenül, árnyékként követte a rémülettől fejvesztetten rohanó fickót.

A harci kenu láttán máris új terv fogant meg a fehér ember agyában. Ha ezek az emberek egy másik szigetről vagy a szárazföldről érkeztek ide, gondolta, miért ne használhatná a csónakjukat, és juthatna el rajta abba az országba; ahonnan jöttek? Hiszen nyilvánvaló, hogy lakott földről van szó, amely időről időre minden bizonnyal kapcsolatot létesít a szárazfölddel, ha ugyan nem magán az afrikai kontinensen fekszik.

A menekülő Mugambi észre sem vette, hogy valaki üldözi, és egyszercsak azt érezte, hogy súlyos kéz ragadja meg a vállánál fogva, amikor pedig megfordult, hogy felvegye a harcot támadójával, acélos ujjak tapadtak csuklójára, és mire akár csak egyet is üthetett volna védekezésül, már a földre huppant, és a hasán egy óriás ült lovagló ülésben.

Tarzan a nyugati parti törzsek nyelvén szólította meg földre tepert ellenfelét:

- Ki vagy te?

- Mugambi, a vagambik törzsfőnöke - felelte a fekete bőrű férfi.

- Megkímélem az életedet - mondta Tarzan -, ha segítesz nekem, hogy elmehessek erről a szigetről. Mit szólsz hozzá? Megígéred?

- Meg - felelte Mugambi. - De most, hogy minden harcosomat megölted, nem tudom, én magam is hogyan távozhatok országomból, mert senki nincs, aki az evezőket forgassa, és evezősök nélkül nem tudjuk átszelni a nagy vizet.

Tarzan felállt a földről, hagyta, hogy foglya is feltápászkodjon. Most látszott csak igazán, az emberi fajnak micsoda remek példánya a fickó - testi felépítését tekintve fekete mása a tökéletes alakú, fehér bőrű férfinak, aki ott állt vele szemben.

- Gyere! - mondta a majomember, és visszaindult oda, ahonnan a lakmározó horda dühödt vicsorgása és morgása hallatszott. Mugambi visszahőkölt.

- Meg fognak ölni mindkettőnket - mondta.

- Nem fognak - felelte Tarzan. - Hozzám tar toznak.

A fekete még mindig tétovázott, láthatóan félt közelükbe merészkedni a rettegett teremtményeknek, akik harcosai testét falták fel, de Tarzan kényszerítené, hogy vele tartson. Így aztán a két férfi hamarosan a dzsungel szélén bukkant fel, ahol a maga iszonyú valójában tárult szemük elé a parton zajló jelenet. Az emberek láttán a vadállatok felemelték fejüket, és fenyegetően morogtak, de Tarzan néhány gyors lépéssel közöttük termett és magával rángatta az egész testében reszkető vagambi harcost is.

Ahogyan annak idején ránevelte a majmokat, hogy barátkozzanak meg Sitával, ugyanúgy, csak egyszerűbben tanította meg őket, hogy fogadják maguk közé Mugambit. Sita viszont láthatóan sehogyan sem értette, hogy bár Mugambi harcosainak elpusztítására hívták ide, most mégsem szabad ugyanilyen módon elbánni a Mugambival is. Ennek ellenére, mivel jócskán telerakta a hasát, beérte azzal, hogy körbesétálta a rémülettől félholt vadembert, halkan, fenyegetően rá-rámorgott, és közben egy pillanatra sem vette le róla baljós, tüzes tekintetét.

Maga Mugambi nem tágított Tarzan mellől és a majomember bizony alig tudta megállni, hogy el ne nevesse magát a félelemtől reszkető törzsfőnök szánalmas viselkedése láttán. Végül a fehér ember megragadta az óriás macska bundáját a tarkójánál, odarángatta az állatot a vagambi harcos közelébe, és keményen rákoppintott Sita orrára, valahányszor rámorgott az idegenre.

Mugambi kigúvadó szemmel bámulta a dolgot - azt, hogy egy ember puszta kézzel náspángolja el a dzsungel egyik legfélelmetesebb és legvérengzőbb ragadozóját. Míg kezdetben kényszeredett tiszteletet érzett az őt foglyul ejtő óriás iránt, lassanként egyre inkább szinte babonás hódolattal övezte Tarzan személyét.

Sita idomítása olyan jól haladt, hogy rövid idő múlva a prédára éhes fenevad már nem is figyelt Mugambira, így a fekete harcos egy fokkal nagyobb biztonságban érezte magát a társaságában.

Ha azt állítanánk, hogy Mugambi tökéletesen nyugodtan és fesztelenül viselkedett új környezetében, ezzel azért némiképp elrugaszkodnánk a valóságtól. Szemeit álandóan aggodalmasan ide-oda forgatta, amint az ádáz csapatnak hol az egyik, hol meg a másik tagja tévedt véletlenül a közelébe, így aztán általában inkább csak a szeme fehére látszott.

Egyszer aztán Tarzan és Mugambi, Sitával és Akuttal együtt őzre állt lesben a gázlónál, és amikor a majomember megadott jelére mind a négyen egyszerre vetették magukat a rémült állatra, a fekete harcos biztosra vette, hogy a nyomorult teremtés az ijedségtől szörnyethal még mielőtt a hatalmas fenevadak közül bármelyik is hozzáérne. A vadászat után Mugambi tüzet rakott, és megsütötte a zsákmány rá eső részét. Tarzan, Sita és Akut azonban éles fogaival nyersen marcangolta szét a magáét, és ki-ki fenyegetően morgott a másikra, ha az szemet vetett az ő adagjára.

Végső soron nem volt semmi különös abban, hogy a fehér ember viselkedése sokkal közelebbi rokonságban volt a vadállatokéval, mint a fekete vademberével. Hiszen ha megszűnik a külső kényszer, amelynek hatására megpróbáljuk másmilyenné nevelni magunkat, természetes módon, könnyebben térünk vissza azokhoz a szokásokhoz és viselkedési formákhoz, amelyek hosszú évek gyakorlata során kitörölhetetlenül belénk ivódtak.

Mugambi gyerekkorától kezdve soha nem evett húst úgy, hogy azt el ne készítették volna, Tarzannak meg szinte mindaddig nem volt alkalma semmilyen főtt ételt megkóstolni, míg felnőtt férfivé nem vált, és csak az utóbbi három-négy évben fogyasztott sült vagy főtt húst. De nem csupán az eddigi élete során kialakult megszokás vezette abban, hogy nyersen ette a húst, hanem az is, hogy így szerette: számára a főtt vagy sült hús tönkretett ételnek számított, a frissen elejtett zsákmány még meleg, ízletes lédús húsához képest. A szokás nagy hatalom.

Él például egy törzs a Rudolph-tó környékén, amelynek tagjai meg nem ennék a birka- vagy a marhahúst, pedig közvetlen szomszédaik nyugodtan fogyasztják. Nem messze tőlük van egy másik törzs, amely szamárhúst eszik - ez meg olyan szokás, amely a környező törzsek szemében felháborító tett, ők ugyanis nem esznek szamarat. Mármost ki merné azt állítani, hogy csigát, békacombot és osztrigát enni helyénvaló dolog, lárvákkal és bogarakkal táplálkozni undorító, vagy hogy egy nyers osztrigát szőröstől-bőröstől lenyelni kevésbé visszataszító, mint egy frissen elejtett őzbak tiszta, ízletes húsát enni.

A következő néhány napot Tarzan arra szánta, hogy háncsvitorlát készítsen a kenuhoz, mivel úgy látta, hogy képtelen lenne megtanítani a majmokat az evező használatára. Igaz, sikerült néhányukat rávennie arra, hogy Mugambi és az ő társaságához beszálljanak a törékeny lélekvesztőbe, és a sziklazátony és a part

között, ahol a tenger teljesen nyugodt volt, körbeevezett velük.

A csónakázások alkalmával evezőt nyomott a majmok kezébe, és azok megpróbálták az ő és Mugambi mozdulatait utánozni, de az állatok csak nagy nehezen tudnak egy valamire koncentrálni, így Tarzan hamarosan belátta: hetekig tartó türelmes gj-akorolgatásra volna szükség ahhoz, hogy képesek legyenek bánni az új eszközzel - ha egyáltalán eljutnának idáig.

Egyetlen kivétel azért akadt, és ez Akut volt. Ő szinte már az első perctől kezdve érdeklődést mutatott az újfajta testmozgás iránt, ezzel is a törzs többi tagjait meghaladó szellemi képességeiről tett tanúbizonyságot. Úgy látszott felfogta az evező rendeltetését, így Tarzan az emberszabású majmok szegényes nyelvén fáradságot nem kímélve igyekezett elmagyarázni neki, mi az evezés leghatékonyabb módja.

Mugambitól Tarzan megtudta, hogy a szárazföld nincs túl messze a szigettől. Feltehetően az történt, hogy a vagambi harcosok törékeny csónakjukon túlságosan messzire merészkedtek ki a tengerre, és az apály meg az erős déli szél olyan távolra sodorta el őket, ahonnan már nem látták a szárazföldet. Egész éjszaka eveztek abban a hiszemben, hogy hazafelé tartanak, és amikor napkeltekor megpillantották ezt a földet, örömujjongás közepette kötöttek ki, azt gondolván, hazaérkeztek. Mugambi maga is csak Tarzantól tudta meg, hogy egy szigetre kerültek.

A vagambik törzsfőnöke meglehetősen bizalmatlanul méregette a vitorlát, minthogy még sohasem volt lehetősége ilyenfajta alkalmatosságot működés közben látni. Or sága messze fent, a széles Ugambi folyó partjain terül el, és ez volt az első eset, hogy a népéből valaki eljutott az óceánig.

Tarzan viszont bizonyos volt abban, hogy jó nyugati széllel képes lesz a kis csónakot a kontinensre navigálni. Ha odavesznek az úton, döntötte el magában, az is jobb, mint örök időkre itt maradni ezen a térképen nem található szigeten, amelynek partjainál talán soha nem köt ki hajó.

Így történt aztán, hogy az első kedvező széllel útra kelt, és a csónakban - vadember parancsnoksága alatt - ott utazott a legkülönösebb és legijesztőbb legénység a világon, amely valaha is tengerre szállt. Vele tartott ugyanis Mugambi és Akut, meg Sita, a párduc, valamint egy tucatnyi hatalmas hím majom Akut törzséből.

6. A rettegett csapat

A fenevadakkal megrakott harci kenu lassan haladt a hullámokat megtörő sziklazátony felé, amelyen keresztül kellett vergődnie, hogy kijuthasson a nyílt tengerre. Tarzan, Mugambi és Akut szorgalmasan mártogatta az evezőt a vízbe, mert a part egyelőre elfogta a nyugati szelet a kis vitorla elől.

Sita a csónak orrában nyúlt el a majomember lábánál. Tarzan úgy vélte, az lesz a legjobb, ha a vérszomjas fenevadat, amennyire csak lehet, távol tartja a társaság többi tagjától. Félő volt ugyanis, hogy a párduc a legkisebb ingerlő mozdulatra vagy akár anélkül is bárki torkának nekiugrik, kivéve a fehér embert, akit szemmel láthatóan gazdájának tekintett.

A csónak végében Mugambi helyezkedett el, közvetlenül előtte Akut ült, Akut és Tarzan között pedig tizenhét szőrös testű majom kuporgott hátsó lábain, bizonytalanul pislogott hol erre, hol arra, és időnként hátra fordulva vágyakozó tekintetet vetett a part felé.

Minden rendben ment mindaddig, míg a kenu túl nem jutott a

zátonyon. Itt a szél belekapott a vitorlába, és az hirtelen sebesen kezdte el röpíteni az ingatag alkotmányt a mind magasabbra csapó hullámok között.

Ahogy a csónak bukdácsolni kezdett a vízen, a majmokon páni félelem lett úrrá. Előbb szorongva fészkelődtek a helyükön, majd morogni és szűkölni kezdtek. Némi nehézségek árán Akut kis időre megzabolázta őket, de amikor egy különösen nagy hullám és egy kisebb széllökés egyszerre érte el a fatörzsből vájt csónakot, rémületük határtalanná fokozódott: talpra ugrottak, és ha Akut és Tarzan együttes erővel le nem csillapítja őket, pillanatok alatt felborították volna a kenut. Végre helyreállt a nyugalom, és úgy látszott, a majmok hozzászoktak hajójuk furcsa tántorgásához, mert ezután nem volt többé semmi baj velük.

Az utazás eseménytelenül telt, a szél végig kitartott és így tízórai folyamatos hajózás után az elöl ülő majomember figyelő szeme egyszercsak egészen közelről pillantotta meg a tengerpart sötét árnyait. Túl sötét volt ahhoz, hogy megállapítsák, az Ugambi torkolatához közel sikerült-e partot érniük vagy sem. Ezért Tarzan a hullámverésben a legközelebb eső partszakasz felé irányította a csónakot, hogy ott várják be a napkeltét.

A fatörzsből vájt kenu abban a pillanatban, mikor orra feneket ért, oldalára dőlt, és rögvest fel is borult utasaival egyetemben, akik egymás hegyén-hátán tülekedtek a part felé. A következő bukóhullámok újra meg újra ledöntötték őket a lábukról, de végül valamennyiüknek sikerült kievickélniük a biztonságos partra, majd egy hullám hátán ormótlan csónakjuk is ott landolt mellettük.

Az éjszaka hátralevő részét a majmok egy kupacba összebújva, egymást melengetve töltötték, Mugambi pedig tüzet rakott a közelükben, és amellett kuporodott le a földre. Tarzan és Sita viszont mást gondolt: egyikük sem félt az éjszakai dzsungeltől, ezért aztán a mardosó éhség parancsának engedelmeskedve nekivágtak az áthatolhatatlanul sötét erdőnek, hogy zsákmány után nézzenek.

Ahol volt hely kettejüknek, egymás mellett lépkedtek, máskor meg egymás mögött úgy, hogy hol egyikük, hol másikuk haladt elöl. Tarzan érezte meg előbb a zsákmányt - egy bölény - szagát, és hamarosan mindketten óvatosan lépkedtek a folyóparti sűrű nádas közepén alvó hatalmas állat felé.

Mind közelebb és közelebb lopóztak a gyanútlan fenevadhoz, Sita jobb felől, Tarzan pedig balról, az állat szíve felől közeledett. Jó ideje együtt vadásztak már, így aztán mozdulataik teljes összhangban voltak és csak halk, doromboló hangokkal jeleztek egymásnak.

Egy pillanatig teljes csendben lapultak meg prédájuk közelében, aztán a majomember jelére Sita ráugrott a bika széles hátára, és a tarkójába mélyesztette erős fogait. Az állat nyomban talpra ugrott, és fájdalmában meg dühében hatalmasat bődült, de ugyanebben a pillanatban Tarzan, kezében a kőkéssel rávetette magát bal oldalról, és többször egymás után lesújtott fegyverével a lapockája mögé.

A majomember egyik kezével belekapaszkodott a bölény loboncos sörényébe, így a fejvesztetten csörtető állat magával vonszolta a nádason keresztül az életére törő fenevadat. Sita lerázhatatlanul csimpaszkodott a bölény hátán, és zsákmánya csigolyáját keresve, fogai mind mélyebbre hatoltak az állat húsába.

A hatalmasakat bődülő bika jó néhány száz yardnyit hurcolta magával vérszomjas ellenfeleit. Aztán a kőkés végül a szívébe talált, és az állat egy visításba fulladó végső bődüléssel fejjel előre a földre rogyott. Tarzan és Sita kedvére belakmározott.

Evés után mindketten bevetették magukat egy sűrű bozótba, és egymás mellett lekuporodtak a földre úgy, hogy Tarzan a párduc vöröses-barna szőrével borított testére hajtotta le fejét.

Nem sokkal pirkadat után felébredtek, és újra ettek, majd visszatértek a tengerpartra, hogy Tarzan a csapat többi tagját a zsákmányhoz vezethesse.

Az evés befejeztével az állatok leheveredtek aludni. Tarzan és Mugambi pedig az Ugambi folyó felkutatására indult. Pár száz yardnyit haladhattak előre, amikor hirtelen egy széles folyamhoz érkeztek, és a néger törzsfőnök azonnal megállapította, hogy ez az, amelyen ő és harcosai leeveztek a tengerhez balul végződött expedíciójuk során.

A két férfi a víz folyását követve elindult az óceán felé és azt látta, hogy a folyó egy tengeröbölbe torkólik, talán egy mérföldnyire a helytől, ahol előző éjszaka a víz partra vetette kenujukat.

Tarzant a felfedezés nagy örömmel töltötte el. Tudta, hogy a nagy folyóvizek közelében mindig laknak benszülöttek, és nemigen volt kétsége afelöl, hogy valamelyik törzstől híreket hallhat majd Rokovról és a gyermekről. Úgy gondolta, hogy a gazember a lehető leggyorsabban igyekszik megszabadulni a csecsemőtől, miután a gyűlölt apa sorsát már elrendezte.

Mugambi segítségével rendbeszedte és vízre bocsátotta a fatörzsből kivájt kenut, ami igen nehéz feladatnak bizonyult az egymás nyomában a part felé gördülő bukóhullámok miatt végül azért sikerült a dolog, és nemsokára már szorgalmasan eveztek a part mentén az Ugambi torkolata felé. Itt a vízsodrás és az apály együttes ereje miatt komoly nehézségekkel kellett megküzdeniük, mire bejutottak a folyó vízére.

A partmenti örvények segítségét kihasználva alkonyattájt végül is nagyjából azzal a hellyel egymagasságba érkeztek, ahol az alvó csapatot hagyták.

A csónakot kikötötték egy lebegő ághoz, majd nekivágtak a dzsungelnek, és messzire attól a nádastól, ahol a bölény a földre rogyott, hamarosan rábukkantak néhány gyümölcsöt eszegető majomra. Sita nem látszott a környéken, és az éjszaka folyamán sem tért vissza, így aztán Tarzan nem tudott másra gondolni, mint hogy a párduc a maga fajtájabelieket keresve kóborolt el valahová.

Másnap kora reggel a majomember a folyóhoz vezette csapatát, és út közben néhányszor éles hangon elüvöltötte magát ... Kisvártatva a távolból, egészen elmosódottan felhangzott a válaszordítás, és fél órával később Sita karcsú alakja bukkant elő a dzsungelből azon a helyen, ahol a többiek aggályos pofával éppen másztak be a kenuba.

A félelmetes fenevad púpos háttal és barátságosan dorombolva, mint valami jóllakott macska odadörgölődzött a majomember lábának, majd gazdája szavára könnyedén beugrott korábbi helyére, a kenu orrába.

Amikor mindannyian elfoglalták a helyüket, kiderült, hogy Akut két majma hiányzik, és hiába kiabált utánuk a majomtörzs királya, meg Tarzan is jó negyed órán keresztül, semmilyen válasz nem érkezett, így a csónak végül nélkülük indult útnak. Az a két hiányzó majom ódzkodott a leginkább a kenutól, és ők szenvedtek legtöbbet az utazás folyamán is. Tarzan biztosra vette, hogy szándékosan tűntek el a környékről, nehogy újra be kelljen szállniuk a kenuba.

Amikor aztán a társaság nem sokkal dél után kikötött, hogy élelem után nézzen, a folyópartot övező sűrű, zöld élőfüggöny mögül néhány pillanatig egy nyulánk, meztelen vademver vette szemügyre a jövevényeket, majd még mielőtt a kenuban ülők közül bárki is

felfedezhette volna, a víz folyásával szemben haladva nyomtalanul eltűnt.

Mint az őz, olyan könnyed léptekkel száguldott végig a szűk ösvényen, s majd szétvetette az izgalom, amikor a hírrel berobbant a bennszülöttek falujába, jó néhány mérföldnyire attól a helytől, ahol Tarzan és csapata megállt vadászni.

- Megint jön egy fehér ember! - kiáltotta a törzsfőnök felé, aki kör alakú kunyhójának bejárata előtt üldögélt. - Újabb fehér ember, és sok-sok harcos van vele. Nagy harci kenuval jönnek, hogy megöljenek és kirabóljanak minket, mint a fekete szakállú, aki nemrég ment el tőlünk.

Kaviri talpra ugrott. élénken élt emlékezetében, hogy épp a minap kóstolt bele, milyen a fehér ember jósága. A szíve csordultig telt keserűséggel és gyűlölettel irántuk. A következő pillanatban máris a harci dobok döngése verte fel a falut, fegyverbe szólította az erdőben kószáló vadászokat és a földeken dolgozó szántóvetőket.

A rikító színekkel kifestett és tolldíszekkel ékesített harcosok hét harci kenut töltöttek meg és indítottak útnak. Fenyegetően meredeztek az égnek a hosszú lándzsák, ahogy az ébenfekete, izmos karok által hajtott kezdetleges hadihajók nesztelenül suhantak a víz hátán.

Most már nem szóltak a tam-tam dobok, nem harsogtak a bennszülöttek kürtjei, Kaviri ugyanis fortélyos harcos volt, s úgy vélte, ha teheti, inkább kerüli a kockázatot. Nesztelenül akart lecsapni hét kenujával a fehér ember egyetlen csónakjára, és úgy gondolta, hogy még mielőtt az utóbbi túl nagy pusztítást vihetne végbe emberei között puskáival, számbeli fölényét kihasználva, egyszerűen elsöpri az ellenséget.

Kaviri csapata kicsivel a többi csónak előtt haladt, és amikor a folyó egyik éles kanyarulatát követő kenut a sodrás hirtelen nagy erővel ragadta magával, Kaviri egyszerre csak szemközt találta magát a keresett ellenséggel.

A két kenu olyan közel volt egymáshoz, hogy a feketék épp csak megpillanthatták a közeledő csónak orrában a fehér bőrű embert, s máris egymás mellé sodródtak. A harcosok talpra ugrottak, vad ordibálásba kezdtek, mint megannyi ördög, és hosszú lándzsáikkal a másik kenu utasai felé hadonásztak.

Ám a következő pillanatban, amikor Kaviri végre felfogta, miféle legénység foglal helyet a fehér ember kéregcsónakjában, bizony a birtokában levő összes üveggyöngyöt és vasdrótot odaadta volna, hogy meghúzhassa magát távoli, biztonságos falujában. Alighogy a két csónak egymás melllé ért, Akut rettenetes majmai morogva és acsarkodva felemelkedtek a kenu aljából, és hosszú, szőrös karjaikkal messzire kinyúlva megragadták és kicsavarták Kaviri harcosainak kezéből a veszedelmes lándzsákat.

A feketéken a rémület lett úrrá, de nem volt más választásuk, mint a harc. Nagy sebesen megérkezett a többi harci kenu is a másik kettő mellé. A bennük ülők alig várták, hogy harcba bocsátkozhassanak, abban a hiszemben, hogy ellenségeik fehér emberek és benszülött teherhordóik.

Körülvették Tarzan csónakját, de amikor látták, micsoda ellenséggel van dolguk, egy kivételével valamennyien megfordultak, és gyorsan eleveztek a folyón felfelé. Az az egy kenu már túlságosan közel került a majomember csónakjához, mire a benne ülők észrevették, hogy társaik nem emberekkel, hanem démonokkal kénytelenek összemérni erejüket. Amikor a kenu a másik mellé siklott, Tarzan halk hangon odaszólt valamit Sitának és Akutnak, és mielőtt a támadó harcosok odébbállhattak volna, vérfagyasztó üvöltéssel egy

hatalmas párduc vetette magát rájuk, a kenu másik végébe pedig egy óriási majom mászott be.

Az egyik oldalon a párduc aprította az ellenséget hatalmas karmaival és hosszú, éles fogaival, a másik oldalról pedig Akut mélyesztette sárga metszőfogait az útjába kerülő feketék nyakába, s ahogy a csónak közepe felé haladt előre, sorra lökdöste a vízbe a holtra rémült harcosokat.

Kaviri erejét annyira lekötötte a saját csónakjába átugrált démonok elleni harc, hogy nem tudott a másik kenuban levő harcosai segítségére sietni. Egy óriás termetű fehér ördög olyan könnyedén csavarintotta ki a hatalmas Kaviri kezéből a lándzsát, mintha csak egy tehetetlen csecsemővel lett volna dolga. A szőrös testű szörnyetegek sorra győzték le harcoló embereit, és a vele szemben álló rettenetes csapat oldalán, vállvetve a többiekkel, még egy fekete törzsfőnök is küzdött, ugyanolyan, mint ő maga.

Kaviri bátran szembeszállt ellenfelével, legyen bár a halál fia, elhatározta, hogy nem adja olcsón az életét; hamarosan nyilvánvalóvá vált azonban, hogy minden igyekezete teljességgel hiábavaló a másik emberfeletti ereje és ügyessége ellenében. A fehér óriás végül megragadta a torkát, és leszorította a kenu aljába.

Kavirival hamarosan forogni kezdett a világ - a dolgok elmosódtak és összefolytak a szeme előtt -, kínzó fájdalmat érz-ett a mellében, és hiába küzdött levegőért, úgy látszott, támadója mindörökre kirázza belőle a lelket. Aztán elvesztette az eszméletét.

Amikor újra kinyitotta a szemét, legnagyobb meglepetésére azt tapasztalta, hogy nem halt meg. Szorosan megkötözve saját kenuja fenekén feküdt. Előtte egy hatalmas párduc ült hátsó lábain, és nézte őt.

Kaviri megborzongott, újra lehunyta a szemét. Várta, hogy a vérengző vadállat ráugorjon, és véget vessen nyomorúságos rettegésének. Egy perccel később aztán, minthogy az iszonyú tépőfogak nem kezdték el marcangolni reszkető testét, újra felbátorodott, és kinyitotta a szemét. A párduc mögött ott térdelt a fehér óriás, aki legyőzte.

A férfi evezett, közvetlenül mögötte pedig Kaviri saját harcosai közül pillantott meg néhányat, hasonló körülmények között. Megint csak előbb néhány szőrös testű majom kuporgott a csónakban.

Amikor Tarzan észrevette, hogy a törzsfőnök visszanyerte eszméletét, odafordult hozzá:

- A harcosaid azt mondják, hogy egy nagy nép királya vagy és, hogy, Kaviri a neved - mondta.

- Úgy van - felelte a fekete férfi.

- Miért támadtál rám? Én békés szándékkal jöttem.

- Három holdtöltével ezelőtt járt erre egy másik fehér ember, az is "békés szándékkal" jött - felelte Kaviri. - Mi ajándékot vittünk neki kecskét és maniókát meg tejet, ő pedig puskával támadt ránk, sokakat megölt a népemből, és amikor újra útra kelt, magával vitte az összes kecskénket meg sok fiatal férfit és nőt.

- Én nem vagyok olyan, mint az a másik fehér ember - felelte Tarzan - Nem bántottalak volna titeket, ha ti nem támadtok rám. Mondd, milyen volt ennek a bűnös fehér embernek az arca? Keresek valakit, aki ártott nekem. Talán éppen ő az.

- Rossz arcú férfi volt, nagy, fekete szakállt viselt, és nagyon, nagyon gonosz volt. Mondhatom, nagyon gonosz ember.

- Volt vele egy kis fehér gyermek is? - kérdezte Tarzan, és majd elállt a szívverése, mig a fekete válaszára várt.

- Nem, bwana - felelte Kaviri - a fehér gyermeket nem ennek az embernek a csapata vitte magával - az egy másik csapat volt.

- Másik csapat! - kiáltott fel Tarzan. - Miféle másik csapat?

- Egy másik fehér férfi, egy nő és a gyermek; meg hat moszula teherhordó. Felfelé mentek a folyón, három nappal korábban, mint a nagyon gonosz fehér ember. Azt hiszem, hogy menekültek előle.

Egy fehér férfi, nő és gyermek! Tarzan töprengeni kezdett. A gyermek nyilván az ő kisfia Jack; de ki lehet a nő és a férfi? Az történt esetleg, hogy Rokov egyik cinkosa összebeszélt egy asszonnyal, hogy lopják el tőle a csecsemőt?

Amennyiben erről van szó, a szándékuk nyilván csak az lehetett, hogy a gyereket visszaviszik a civilizált világba, és vagy jutalmat várnak, vagy váltságdíjat követelnek a kis fogolyért.

Most viszont, hogy Rokov a bennszülöttek folyóján egész a szárazföld belsejébe tudta követni őket, kétségtelenül végül is utolérte a csapatot, hacsak, ami még valószínűbb, el nem fogták és meg nem ölték őket az Ugambi felső folyásánál lakó kannibálok, azok, akiknek Rokov minden bizonnyal a csecsemőt akarta adni.

Miközben a beszélgetés folyt, a kenuk megállás nélkül siklottak a folyón felfelé a törzsfőnök faluja irányában. Kaviri harcosai szorgalmasan mártogatták a vízbe az evezőt a három kenuban, s közben a szemük sarkából rémült tekintettel méregették ijesztő utasaikat. Akut csapatából három majom esett el az összecsapásban, de Akuttal együtt még mindig nyolc rémisztő fenevad maradt életben, és ott ült a kenuban, Sita, a párduc meg Tarzan és Mugambi.

Kaviri harcosainak fejében mindegyre az járt, hogy soha életükben nem láttak még csónakban ilyen félelmetes legénységet. Minden pillanatban azt várták, hogy foglyul ejtőik rájuk vetik magukat és szétmarcangolják őket. Ami azt illeti, Tarzan és Mugambi meg Akut bizony alig-alig tudta visszatartani az acsarkodó, vérszomjas vadakat attól, hogy fogukkal oda-oda ne kapjanak a csillogó bőrű, meztelen testű harcosok felé, akik evezés közben minduntalan hozzájuk értek, s akiknek félelme még jobban felbátorította az állatokat.

Tarzan csak annyi időre állt meg Kaviri szálláshelyén, míg elfogyasztotta a feketék által felszolgált ételt, és elintézte a törzsfővel, hogy adjon neki egy tucat embert evezősnek kenujába.

Kaviri szívest-örömest tett eleget a majomember bármilyen kívánságának, csakhogy szolgálatkészségével is siettesse a rettenetes csapat mielőbbi továbbindulását. Hamarosan azonban azt tapasztalta, hogy könnyebb megígérnie, mint előteremtenie az evezősöket. Amikor ugyanis emberei értesültek szándékáról, késedelem nélkül a dzsungelbe menekültek, így aztán mire Kaviri kijelölte volna Tarzan útitársait, azt kellett megállapítania, hogy már csak egyedül ő tartózkodik a faluban.

Tarzan nem tudta elfojtani mosolyát.

- Ahogy elnézem, nemigen repesnek az örömtől, hogy velünk tarthatnak - mondta. - De maradj csak itt nyubodtan, Kaviri, meglátod, a néped hamarosan itt fog tolongani melletted.

Azzal a majomember felkelt a helyéről, maga köré szólította az

övéit, majd úgy rendelkezett, hogy Mugambi maradjon Kaviri mellett, maga pedig, sarkában Sitával és a majmokkal eltűnt a dzsungelben.

A kegyetlen őserdő csendjét vagy egy fél óráig csupán a pezsgő élet szokásos zajai verték fel, amelyek igazából csak fokozzák a magány lehangoló érzését. Kaviri és Mugambi kettesben üldögélt a cölöpkerítéssel körülvett faluban, és vár t.

Kisvártatva egészen messziről valami hátborzongató hang hallatszott, amelyben Mugambi a majomember kísérteties üvöltését ismerte fel. Válaszként azonnal hasonló rettenetes ordítások és vonyítások hangzottak fel a környéken félkörben, amelyeknek időről időre egy éhes párduc vérfagyasztó üvöltése adott nagyopb nyomatékot.

7. Árulás!

A törzsfőnök kunyhójának bejárata előtt kuksoló két vadember, Kaviri és Mugambi egymásra nézett - és Kaviri szemében alig leplezett rémület ült.

- Mi ez? - suttogta.

- Tarzan bwana és az övéi - felelte Mugambi. - Hogy mit csinálnak, azt nem tudom, hacsak nem éppen most falják fel embereidet, akik az imént elmenekültek.

Kaviri megborzongott, és rémülten forgatta szemét a dzsungel felé. A vad őserdőben eltöltött egész hosszú élete folyamán sohasem hallott még ilyen irtózatos, félelmet keltő hangzavart.

Mind közelebbről és közelebbről jöttek a hangok, amelyekbe most már asszonyok és gyerekek meg férfiak rémült sikoltásai vegyültek.

A vérfagyasztó ordítozás -húsz hosszú percen át folytatódott, míg végül már a kerítéstől csak egy jó kőhajításnyira hallatszott. Kaviri felpattant, és el akart menekülni, de Mugambi, Tarzan utasításának megfelelően, megragadta és visszatartotta.

A következő pillanatban rémült bennszülöttek rendezetlen csapata csörtetett elő a dzsungelből, és rohant végső menedékként kunyhói felé.

Mint az ijedt birkanyáj, úgy menekültek, mögöttük pedig, akár birkákat terelgetnének, Tarzan, Sita, Akut és a majmai haladtak.

Tarzan a szokásos nyugodt mosollyal az ajkán, kisvártatva ott állt Kaviri előtt.

- Visszajöttek az embereid, testvérem - mondta -, most már kiválaszthatod azokat, akik velem jönnek, és evezni fognak a kenuban.

Az egész testében reszkető Kaviri nagy nehezen feltápászkodott, és odakiáltott embereinek, hogy jöjjenek elő kunyhóikból. Hívó szavának azonban senki sem engedelmeskedett.

- Mondd meg nekik - javasolta Tarzan -, hogyha nem jönnek maguktól, értük küldöm az enyéimet.

Kaviri eleget tett a felszólításnak, mire a falu minden lakosa pillanatokon belül a szabadban termett, kerekre nyílt, rémült szemét ide-oda jártatva a falu utcáján sétálgató vérszomjas lények között.

Kaviri gyorsan kijelölt egy tucat harcost Tarzan mellé. A szerencsétlen fickók szinte belesápadtak a rémületbe, amikor arra

gondoltak, hogy a párduccal és a majmokkal lesznek szorosan összezárva a szűk kenuban. Ám amikor Kaviri elmagyarázta nekik, hogy nincs menekvés - hogyha megpróbálnának megszökni a szolgálat elől, Tarzan bwana, kegyetlen csapatával előkeríti őket a föld alól is -, végre komor képpel elindultak a folyó felé, és elfoglalták helyüket a kenuban.

A törzsfőnök megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta, amikor a társaság végül kicsit feljebb a folyón eltűnt egy benyúló földnyelv mögött.

A különös összetételű csapat három napon keresztül haladt mind beljebb és beljebb a vad ország szíve felé, amely a szinte teljesen feltérképezhetetlen Ugambi folyó két partján terült el.

Ez alatt az idő alatt a tizenkét harcos közül három megszökött, de minthogy végül is jó néhány majom elsajátította az evezés tudományát, Tarzan nem esett különösebben kétségbe a hiányzó emberek miatt.

Ami azt illeti, ő maga sokkal gyorsabb iramban lett volna képes haladni a parton, de úgy gondolta, hogy nagyobb sikerrel foghatja össze a maga vad csapatát, ha - amennyire lehet - a csónak közelében tartja az övéit. Naponta kétszer kikötöttek vadászni és enni, éjszakánként pedig vagy a parton, vagy a folyó szabálytalan elszórt kis szigete közül valamelyikén aludtak.

A bennszülöttek rémülten menekültek közeledtükre, így aztán útjuk során itt is, ott is elnéptelenedett falvakra találtak. Tarzan nagyon szeretett volna a folyóparton lakó vademberek valamelyik törzsével kapcsolatba kerülni, de mind ez ideig nem volt rá alkalma.

Végül aztán úgy határozott, hogy ő maga kimegy a partra, és meghagyja társainak, hogy kövessék a csónakkal. Elmagyarázta Mugambinak, mi a szándéka, és utasította Akutot, hogy tartsa tiszteletben a néger rendelkezéseit.

- Pár nap múlva visszajövök hozzátok - mondta. - Most előre megyek, mert meg akarom tudni, mi lett azzal a nagyon gonosz fehér emberrel, akit keresek.

A következő pihenő alkalmával Tarzan partra szállt, és hamarosan eltűnt népe szeme elől.

Az első né hány falu, amelybe eljutott, kihalt volt, ami azt mutatta, hogy csapatának érkezéséről szóló hírek sebesebben terjedtek. Estefelé azonban jókora távolságban durva cölöpkerítéssel körülvett, zsúptetős kunyhók csoportjára bukkant, amelyekben pár száz bennszülött tartózkodott.

Két asszony éppen az estebédet készítette, amikor Tarzan, a dzsungel fia elhelyezkedett a fejük fölött egy terebélyes fa ágán, amely egy helyütt benyúlt a cölöpkerítésen túlra.

A majomember eléggé tanácstalan volt, miként tudna szóba elegyedni ezekkel az emberekkel anélkül, hogy akár rájuk ijesztene, akár pedig felkeltené vad harci kedvüket. Nem kívánt most harcba bocsátkozni, mert sokkal fontosabb dolga volt annál, mintsem hogy megvívjon minden egyes törzzsel, amely véletlenül az útjába akad.

Végül aztán csak rájött, mi a megoldás. Miután kifigyelte, hogy a lombok eltakarják az odalent levők szeme elől, néhányszor rekedt hangon, párducot utánozva felhorkantott. minden szem egy pillanat alatt a magasba, a lombok felé fordult.

Sötétedett már, így aztán a vademberek szeme nem volt képes áthatolni a sűrű lombfüggönyön, amely a majomembert eltakarta tekintetük elől.

Mihelyt Tarzan észrevette, hogy magára vonta a figyelmet, az utánzott fenevad élesebb és hátborzongatóbb üvöltését hallatta, majd óvatosan, nehogy egyetlen levél is megrezdüljön a fán, újra lehuppant a földre a cölöpkerítésen kívül, és sebesen, mint a szarvas körberohant a falu bejáratáhOZ.

Itt verni kezdte a hánccsal összefont husángokból álló kaput, és a saját nyelvükön bekiabált a bennszülötteknek, hogy jó barát van itt, aki élelmet és éjszakai menedéket kér.

Tarzan jól ismerte a feketék természetét, tisztában volt vele, hogy Sitának a fejük fölött, a fáról hallatszó horkantása és üvöltése kemény próbára teszi idegeiket, azzal pedig, hogy a kapun dörömböl sötétedés után, csak még fokozza rémületüket.

Nem lepődött meg, hogy nem válaszoltak kiáltozására, hiszen tudta, hogy a bennszülöttek félnek mindenféle hangtól, anEely az éjszaka sötétjéből érkezik a cölöpkerítésen túlról, s amelyet rendszerint valamilyen démonnak vagy kísértő szellemnek tulajdonítanak; mégis tovább próbálkozott.

- Engedjetek be, barátaim! - kiáltotta. - Fehér ember vagyok, és azt a nagyon gonosz fehér embert üldözöm, aki néhány napja járt erre. Azért járok a nyomában, hogy megbüntessem mindazokért a vétkekért, amelyeket ellenetek és ellenem elkövetett. Ha kételkedtek abban, hogy a barátotok vagyok, hajlandó vagyok bebizonyítani jó szándékomat azzal, hogy felmászom a falutok fölé benyúló fára, és visszakergetem Sitát a dzsungelbe, mielőtt közétek ugrana. Ha nem adjátok szavatokat, hogy befogadtok és barátként bántok velem, megmondom Sitának, hogy maradjon itt, és tépjen szét benneteket.

Egy pillanatig csend Volt odabent. Majd egy öreg férfi hangja hallatszott a falu csendes utcája felől.

- Ha Valóban fehér ember vagy és a barátunk, akkor beengedünk. De előbb űzd el innen Sitát.

- Jól van - felelte Tarzan. - Füleljetek, és hallani fogjátok, hogyan menekül előlem Sita.

A majomember gyorsan visszament a fához és ezúttal nagy zajt csapott. Amint felugrott az ágak közé vésztjóslóan morgot párduc módra, hogy a lentiek azt higgyék; a félelmetes fenevad még mindig ott van, ahol az előbb volt.

Amikor elért az ágnak arra a részére, amely jócskán benyúlt a falu utcája fölé, hirtelen nagy ribilliót csapott. Hevesen rázta a fát, hangosan ordítozott a párduccal, hogy meneküljön, másképp halál fia, és közbe-közbe a dühös fenevad üvöltözését és méltatlankodását imitálta.

Kisvártatva átcsörtetett a fa túlsó oldalára, onnan meg tovább a dzsungel felé, menet közben hangosan csapkodta a fák törzsét, és mind halkabb és halkabb hangon morgott a párduc hangján, mintha egyre távolodna a falutól.

Néhány perccel később visszatért a falu bejáratához, és bekiáltott a bennszülötteknek.

- Elkergettem Sitát - mondta. - Most gyertek, és engedjetek be, ahogy megígértétek.

Kis ideig izgatott tanakodás hangjai hallatszottak a cölöpkerítésen túlról, de aztán végül vagy féltucat harcos érkezett, és kinyitották a kaput, miközben szemmel láthatóan nyugtalanul, feldúlt arccal kémleltek kifelé, hogy miféle lény az, aki odakint

várakozik. A szinte teljesen meztelen fehér ember látványa nemigen nyugtatta meg őket. Amikor azonban Tarzan nyugodt hangon, bátorítóan szólt hozzájuk, és ünnepélyesen biztosította őket barátságáról, végre nagyobb rést nyitottak a kapun, és beengedték.

Mire újra biztonságosan bezárták a kaput, a vademberek önbizalma is visszatért, és amint Tarzan a falu utcáján a törzsfőnök kunyhója felé lépkedett, egy egész sereg kiváncsi férfi, asszony és gyerek gyűlt össze.

A törzsfőnöktől megtudta, hogy Rokov az előző héten járt erre a folyón felfelé haladtában, hogy a homlokán,szarvak meredeztek előre, és, hogy ezer ördög kíséri utján. Később a törzsfőnök azt mondta, hogy a nagyon gonosz fehér ember egy két napig maradt a falujában.

Bár ezen állítások egyike sem egyezett Kaviri kijelentéseivel, aki szerint Rokov csak három napra távozott a falujából, és kísérete is sokkal kisebb volt, mint ami most elhangzott, Tarzan cseppet sem volt meglepve az eltérések hallatán, minthogy nagyon is jól ismerte a vademberek észjárásainak különlegességeit.

Igazából azt akarta tudni, hogy jó nyomon jár-e, és hogy útja a szárazföld belseje felé vezEt-e. Amennyiben igen, biztosra vette, hogy Rokov nem menekülhet előle.

Jó néhány óra telt el kérdések és keresztkérdések közepette, mire a majomember megtudta, hogy a gazfickó előtt jó pár nappal járt erre egy másik társaság is - három fehér ember: egy férfi, egy nő és egy gyermek egy csomó mosszulá-val.

Tarzan elmagyarázta a törzsfőnöknek, hogy az övéi egy kenuval ugyancsak ide várhatók. talán már másnap, és meghagyta, hogy bár ő maga ezentúl is előttük haladva továbbmegy, a törzsfőnök fogadja őket kedvesen, ne féljen tőlük, mert Mugambinak gondja lesz rá, hogy ne bántsák a törzsfőnök népét, ha barátságos fogadtatásban Lesz részük.

- Most pedig - mondta végül - lefekszem ez alá a fa alá, és alszom, nagyon fáradt vagyok. Gondoskodj róla, hogy senki ne háborgasson.

A törzsfőnök felajánlotta neki az egyik kunyhót, de Tarzan a bennszülöttek lakóhelyével kapcsolatban korábban szerzett tapasztalatai alapján inkább aludt a szabadban, meg azonkívül is; megvóltak a maga tervei, és ezeket könnyebb volt megvalósítania, ha a fa alatt tölti az éjszakát. Elhatározását azzal indokolta, hogy közelben kíván maradni arra az esetre, ha Sita visszatérne, és e magyarázat hallván a törzsfő ezer örömmel beleegyezett abba, hogy a fa alatt aludjon.

Tarzan úgy tapasztalta, hogy mindig hasznára válik, ha a bennszülöttekben olyanféle képzeteket kelt, miszerint ilyen vagy olyan természet- fölötti képességekkel rendelkezik. Persze, hogy minden további nélkül bejuthatott volna a faluba a kapu kinyittatása nélkül is, de úgy gondolta, hogy hirtelen és rejtélyes eltűnésével, ha majd eljön az ideje, sokkal maradandóbb hatást gyakorolhat a bennszülöttek gyerekes lelkivilágára. Ezért aztán megvárta, míg a falu népe álomba merülve elcsendesedik. Akkor felkelt, és felugorva a fölötte levő fa ágai közé, csendben eltünt az éjszakai dzsungel sejtelmes sötétjében.

Az éjszaka hátralevő részében a majomember nagy iramban haladt előre a fák ágainak felső és középső ösvényén. Amikor a körülmények lehetővé tették, inkább választotta az óriás fák felső ágait, mert ilyenkor a hold fénye jobban megvilágította számára az utat, de érzékszervei annyira hozzáidomultak szülőhelyének kegyetlen létfeltételeihez, hogy még a talaj közelében, a sűrű sötét árnyak között is képes volt könnyedén és sebesen mozogni. A kedves olvasó

vagy e könyv szerzője az ismert utcák árkádjai alatt sem lépked olyan biztonságosan célja felé, és főként nem akkora sebességgel, mint ahogyan a fürge majomember haladt a dzsungel komor útvesztőjében.

Pirkadatkor megállt enni, majd aludt néhány órát, és déltájban folytatta ismét az üldözést.

Két alkalommal is találkozott bennszülöttekkel, és bÁr nem egykönnyen sikerült a közelükbe férkőznie, végül is mind a kétszer lecsillapitotta félelmüket, meg harcias kedvüket, és megtudta tőlük, hogy továbbra is Rokov nyomában halad.

Két nappal később, változatlanul az Ugambi- folyását követve, egy nagy falura bukkant. A törzs-főnök, egy rossz külsejű, hegyes fogú fickó - ilyenre általában a kannibálok reszelik fogaikat - feltűnő szívélyességgel fogadta.

A majomember a hosszú úttól teljesen kimerült, és úgy döntött, hogy alszik nyolc-tíz órát. Pihent és erős akar t lenni, amikor utoléri Rokovot, és biztosra vette, hogy ez hamarosan bekövetkezik.

A törzsfőnök elmondta neki, hogy a szakállas fehér ember csak előző reggel távozott a falujából, és hogy Tarzan minden bizonnyal rövid idő alatt beérheti. A másik útitársaságot, mint mondta, nem látta, nem is hallott róla.

Tarzannak nem nagyon tetszett a fickó külseje és magatartása, mert bár meglehetősen barátságosnak mutatkozott, mintha megvetéssel viseltetett volna a félig meztelen fehér ember iránt, aki kíséret nélkül érkezett, és semmiféle ajándékkal nem kedveskedett neki. A majomember azonban rászorult a pihenésre és az élelemre, ezekhez pedig a faluban sokkal kisebb nehézségek árán juthatott hozzá, mint a dzsungelben. Mivel a félelem akár emberrel, akár vadállatokkal, netán démonokkal kapcsolatban ismeretlen fogalom volt a számára, nyugodtan leheveredett egy kunyhó árnyékában, és hamarosan az igazak álmát aludta.

Alighogy távozott a törzsfőtől, a fickó magához szólította két harcosát, és suttogó hangon utasításokat adott nekik. Egy pillanattal később a két csillogó testű néger már rohant is a parti ösvényen a víz folyásával szemben, kelet felé.

A törzsfőnök gondoskodott arról, hogy tökéletes csend legyen a faluban. Nem engedte, hogy bárki is az alvó közelébe menjen, megtiltott mindenféle éneklést, vagy hangos beszédet. Feltűnően ügyelt arra, nehogy megzavarják a látogató nyugalmát.

Három órával később számos kenu tűnt fel az Ugambi vizén. Csendben ereszkedtek lefelé a folyón, az izmos testű fekete evezősök szinte röpítették őket előre. A víz szélénél, a part közelében ott állt a törzsfőnök, és vízszintesen a feje fölé emelte lándzsáját, mintha ily módon valamilyen egyezményes jelet adna le a csónakokban ülőknek.

És valóban, ez is volt a mozdulat értelme! Azt jelezte vele, hogy a fehér bőrű idegen még mindig békésen alszik a faluban.

A közeledő kenuk közül kettőnek az orrában ott ültek a futárok, akiket a törzsfőnök három órával korábban indított útnak. Nyilvánvaló volt, hogy ez után a társaság után szalajtotta őket azzal, hogy térítsék vissza, és hogy a partról leadott jel azok közé tartozott, amelyekben még a faluból való elindulásuk előtt megállapodtak.

A kéregcsónakok pár pillanattal később már meg is közelítették a bujazöld növényzettel borított partot. A bennszülött harcosok kitódultak a szárazra, és velük vagy féltucat fehér ember is. Mogorva, rút külsejű alakok voltak mind, de valamennyiük közül is

kirítt az a gonosz arcú fekete szakállas férfi, aki vezette őket.

- Hol van az a fehér ember, aki a küldönceid szerint hozzátok érkezett? - kérdezte a törzsfőnöktől.

- Erre, bwana - felelte a bennszülött. - Gondosan ügyeltem rá, hogy csend legyen a faluban, és az idegen aludjon, amikor visszatértek. Nem tudom, hogy ez a fickó akart-e neked rosszat, de nagyon részletesen kifaggatott érkezésed és indulásod felől. A külseje is nagyon hasonlít ahhoz, akit leírtál nekem és akit biztos helyen hagytál egy bizonyos országban, a dzsungelszigeten, ahogy te mondtad. Ha nem meséltél volna nekem róla, nem ismertem volna fel, és akkor a nyomodba szegődik, és megöl téged. Ha a barátod és nem az ellenséged, nincs semmi baj, bvaana; de ha bebizonyosodik, hogy mégiscsak ellenség, nagyon örülnék, ha adnál nekem egy puskát és némi lőszert.

- Helyesen cselekedtél - felelte a fehér férfi - és meg fogod kapni a puskát meg a lőszert akár barát az illető, akár ellenség. Feltéve, hogy továbbra is számíthatok rád.

- Számíthatsz rám, bwana - mondta a törzsfőnök. - Most pedig gyere, és nézd meg az idegent, aki a falumban alszik.

E szavakkal megfordult, és a kunyhó felé igazította lépteit, amelynek árnyékában Tarzan mit sem sejtve, békésen aludt.

A két férfi nyomában ott haladt a többi fehér ember és egy tucatnyi harcos is, de a törzsfőnöknek és társának felemelt mutatóujja teljes csendre intette mindnyájukat.

Amikor lábujjhegyen, óvatosan befordultak a kunyhó sarkánál, és a fehér férfi tekintete az alvó majomember robosztus alakjára esett, egy pillanatra sátáni mosoly suhant át gonosz arcán.

A törzsfőnök kérdően nézett a másikra.

Az bólintott, jelezve, hogy a törzsfő nem tévedett, amikor gyanút fogott. Majd odafordult a mögötte állókhoz, és intett nekik, hogy fogják el és kötözzék meg az alvót.

A következő pillanatban tucatnyi durva alak rontott a meglepett Tarzanra, és olyan gyorsan végezték a dolgukat, hogy mire a majomember akár csak egy fél mozdulatot is tehetett volna máris szorosan gúzsba kötötték. Majd a hátára fordítva a földre lökték, és ahogy a fogoly szeme a közelben álldogáló tömeg felé fordult, pillantása Nyikoláj Rokov gyűlölködő arcára esett.

A gazfickó ajkán csúfondáros vigyor jelent meg. Egészen közel lépett Tarzanhoz.

- Disznó! - kiáltotta. - Hát még mindig nem szorult magába annyi bölcsesség, hogy pusztuljon Nyikoláj Rokov közeléből?

Azzal teljes erejéből a földön fekvő férfi arcába rúgott.

- Ennyit üdvözlésül - mondta. - Ma éjszaka, mielőtt kannibál barátaim megennék, majd még elmondom, mi történt eddig is a feleségével és a gyerekével, és hogy milyen terveim vannak a jövőt illetően.

8. A haláltánc

Az éjszakai dzsungel túlvilági sötétjében, az őserdő buján-tenyésző, kusza növényzetén átkígyózva egy nagy, hajlékony testű állat haladt nesztelenül előre puha, párnás mancsain. A sötét

erdőben csak két sárgászöld fényű, izzó pont villant fel időnként, ahogy meg-megcsillant rajta - az egyenlítői hold fénye, melynek sugarai hol itt, hol ott furakodtak át a lágyan susogó, az éjszakai szélben hajladozó lombsátor tetején.

A fenevad időnként megállt, és magasra emelve orrát, beleszimatolt a levegőbe, mint, aki keres valamit. Máskor meg az ágak magasába tett egy-egy rövid kis kitérő szakította félbe pillanatokra a keletnek tartó állat útját. Sok-sok ízletes húsú, láthatatlan, ám finom szagával árulkodó négylábú lény közelségét érzékelte kitágult orrlyukaival, és az éhes, földre szegezett fejjel haladó állat szájában bizony összefutott a nyál.

De azért állhatatosan folytatta útját, rendhagyó módon nem véve tudomást a mardosó éhségről, amely más esetekben biztosan arra ösztönözte volna, hogy a sűrű bundája alatt hullámzó izmaival nekiugorjon valamelyik elejthető állat torkának.

A magányos fenevad egész éjjel folytatta útját, és másnap is csak annyi időre állt meg, míg zsákmányt ejtett, amelyet darabokra szaggatott, és olyan vad, dühös morgás közepette falt fel, mint aki már majd meghal az éhségtől.

Sötét volt már, amikor egy nagy bennszülött falut védő cölöpkerítéshez ért. Nesztelenül, mint az árnyék, és sebesen, mint a villámként lesújtó halál járta körül a falut, orrát a földre szegezve, végre egy helyen, ahol a cölöpkerítés egészen a kunyhók közelében húzódott, megállt. Kis ideig körbeszimatolt; majd félrefordított fejjel, fülét hegyezve hallgatózni kezdett.

Amit hallott, az normális emberi fül számára nem lett volna érzékelhető, de a fenevad végsőkig kifinomult és egymást kiegészítő érzékszervei ezt a hangot is fontos jeladásként továbbították az állat agyába. Az a szoborszerű izom- és csonttömeg, amely az imént még oly mozdulatlanul állt a helyÉn, mintha bronzból öntötték volna, egy szempillantás alatt bámulatos átalakuláson ment keresztül.

Mintha csak megfeszített és hirtelen elengedett acélrugók lökték volna előre, oly gyórsan és nesztelenül pattant fel a cölöpkerítés tetejére, majd lopva, mint a macska, eltűnt a fal és a legközelebbi kunyhó közötti sötét területen.

Odébb, a falu utcáján az asszonyok apró tűzeket raktak, és vízzel töltötték meg a főzőedényeket, szorgosan készülődtek a nagy ünnepi lakomára, amelynek hamarosan, még mielőtt az este sok-sok órával öregebb lenne, meg kell kezdődnie. A körben égő tüzek határolta térség közepén, egy földbe ásott vaskos cölöp körül kis- csapat fekete harcos álldogált és beszélgetett egymással. Fehér, kék és okkersárga festékkel nagy, groteszk ábrákat mázoltak testükre, szemük és ajkuk körül, mellükre és hátukra nagy, színes karikákat festettek, agyaggal betapasztott hajukból pedig tarka tollak és hosszú, egyenes drótdarabok meredtek az égnek.

A falu az ünnepi eszem-iszomra készült, az elkövetkezendő orgia színhelyétől nem messzire pedig, az egyik kunyhóban a lakomára szánt, megkötözött és földön fekvő áldozat arra várt, hogy bekövetkezzen a vég. És micsoda vég!

Tarzan, a dzsungel fia nekifeszült kötelékeinek, amelyek mozdulatlanságra kárhoztatták, de azokat bizony Rokov közbenjárására számos alkalommal újra meg újra megerősítették, így aztán még a majomember hatalmas izmai sem bírtak velük.

Halál!

Tarzan sokszor nézett már szembe a Rettenetes Vadásszal, és mindig mosolygott. És mosolygott volna ezen az estén is, ha tudta volna,

hogy a vég gyorsan bekövetkezik. De gondolatai most nem önmaga, hanem mások, szerettei sorsa körül forogtak, akik oly sokat lesznek kénytelenek szenvedni, ha ő eltávozik az élők sorából.

Jane sohasem fogja megtudni, mi is történt!

Hála legyen az égnek, gondolta Tarzan, és hálás volt azért is, hogy legalább feleségét biztonságban tudta a világ legnagyobb városának szívében. Hiszen ott jó helyen van, kedves és szerető szívű barátok veszik körül, akik biztosan mindent elkövetnek majd, hogy könnyítsenek szörnyű helyzetén.

De a kisfiú!

Tarzan szörnyű kínokat állt ki, ha csak eszébe jutott is. Veszélyben a fia! És erre ő, a dzsungel hatalmas ura, ő Tarzan, a majmok népének királya, az egyetlen a világon, aki képes lehet megtalálni a gyereket és megmenteni azoktól a borzalmaktól, amelyeket Rokov sátáni elméje gondolt ki a számára, ő hagyta, hogy könnyűszerrel, mint valami ostoba pipogya frátert, tőrbecsalják. Egy-két órán belül meg fog halni, és vele együtt odalesz a gyerek megmenekülésének utolsó lehetősége is.

Rokov a délután folyamán számos alkalommal benézett hozzá, gyalázta és ócsárolta, de egyszersem volt képes elérni, hogy a fogoly óriás ajkát tiltakozó szavak, elkínzott hangok hagyják el.

Így aztán végül felhagyott a dologgal, és az utolsó pillanatra tartalékolta különleges lelki gyötrelmeket okozó közlendőjét. Akkor majd, mielőtt a vad kannibálok lándzsái végképp érzéketlenné tennék gyűlöletének tárgyát a további szenvedéssel szemben, úgy tervezte, feltárja ellensége előtt, hol tartózkodik valójában a felesége, akiről azt hiszi, hogy biztonságban van odahaza, Angliában.

Leszállt a sötétség a falura, és a majomember hallotta, hogyan folynak a kínzás és a lakoma előkészületei. Lelki szemei előtt megjelent a haláltánc - ilyen dolgot eleget látott korábban. Most viszont ő lesz a központi, a kínzócölöphöz kötözött figura.

A lassú kínhalál, az, hogy a kör betáncoló harcosok oly pokoli ügyességgel kaszabolják majd miszlikbe, hogy a csonkítástól nem veszti el az eszméletét, nem rémisztette meg. Hozzászokott a szenvedéshez, a vér látványához és a halál kegyetlenségéhez. Ám az élniakarás érzése ugyan- ilyen erővel hajtotta, és tudta, amíg az élet lángja el nem kezd pislogni benne, s végképp ki nem alszik, eleven lesz benne a remény, és az eltökéltség is. Ha csak egy pillanatra is lankad majd ellenségeinek ébersége, fortélyos eszével és hatalmas izmaival meg fogja találni a menekülés módját - a menekülését és a bosszúét.

Amint ott feküdt, és önmaga kiszabadításának minden lehetséges módozatát számba véve vadul törte a fejét, érzékeny orrlyukaival egyszercsak elmosódott, de nagyon ismerős szagot érzett. Egy pillanat alatt pattanásig feszült minden idegszála. Gyakorlott fülével kisvártatva nesztelen léptek közeledtét érzékelte - a zaj a kunyhó mögül jött.

Szája megmozdult, és bár semmi olyan hang nem hagyta el ajkait, amely a börtön falán túl levő emberi lények számára felfogható lett volna, mégis tudta, hogy az a kinti valaki hallani fogja. Megismerte őt, hiszen orrlyukai oly biztosan igazították el, mint ahogyan a kedves olvasót vagy e sorok íróját igazítja el a szeme valamelyik régi barát kilétét illetően, akivel fényes nappal futunk össze valahol.

Egy pillanattal később már hallotta is, hogy egy sűrű bundájú, párnás mancsú állat felszökik a külső fal tetejére, majd tépni-szaggatni kezdi e kunyhó falát alkotó husángokat. Az így

keletkezett nyíláson át kisvártatva egy hatalmas fenevad sompolygott be, és hideg orrát odanyomta a nyakához.

Sita volt, a párduc.

A fenevad körbeszaglászta a földön fekvő férfit, és halkan vinnyogott. A ketteiük között lefolyó eszmecserének bizony megvoltak a maga korlátai, így aztán Tarzan nem lehetett biztos abban, hogy Sita mindent megértett-e, amit megpróbált közölni vele. Azt persze, hogy a férfi megkötözve és magatehetetlenül fekszik a földön, Sita is láthatta, de, hogy ez a baj képzetét kelti-e a párduc agyában gazdájával kapcsolatban, azt Tarzan nem sejthette.

Milyen segítséget jelenthet számára a fenevad? Az a tény, hogy egyáltalán ideiött, jó reményekkel kecsegtetett, hisz ő sok mindent képes végrehajtani. Ám, amikor Tarzan megpróbálta Sitát rávenni, hogy fogaival rágja szét kötelékeit, a nagy állat az istennek sem akarta megérteni, hogy mit várnak tőle, ehelyett csak nyalogatta a fogoly csuklóját és karját.

Hamarosan megzavarták őket. Valaki közeledett a kunyhó felé. Sita halkan felmordult, és egy távoli, sötét sarokba osont. A látogató nyilvánvalóan nem hallotta meg a figyelmeztető hangot, mert szinte a következő pillanatban már be is lépett a kunyhóba. Jól megtermett, meztelen, vad harcos volt.

Odament Tarzan mellé, és beleszúrt a lándzsájával.

A majomember ajkát hirtelen hátborzongató, nem emberi hang hagyta el, és a kiáltásának engedelmeskedve a kunyhó legtávolabbi sarkának sötétjéből villámként szökött előre a prémes testű halál. A hatalmas fenevad egyenest a festett vadember mellének ugrott, éles karmait belemélyesztette, ébenfekete, hatalmas sárga tépőfogaival pedig a torkát marcangolta.

A néger őrjítő fájdalmában és rémületében iszonyatosat ordított, és hangja elvegyült a zsákmányt ejtő párduc rettenetes üvöltésével. Majd csend lett - amelyben tisztán hallatszott, hogy a vérszomjas fenevad miként tépi szét áldozata véres testét, hogyan roppantja össze csontjait hatalmas állkapcsával.

Az ijesztő hangokra hirtelen néma csend támadt a faluban. Majd tanakodó férfiak zaja hallatszott be a kunyhóba. Aggodalmas, a félele-mtől elvékonyodott hangok, meg egy tekintélyes, öblös és halk hang, a törzsfőnöké. Tarzan és a párduc sok-sok férfi közeledő lépteinek zaját hallotta, és akkor egyszercsak Tarzan legnagyobb meglepetésére az óriás macska otthagyta áldozata tetemét, és nesztelenül kisompolygott a kunyhóból ugyanazon a nyíláson át, amelyen bejött.

A majomember halk, surranó hangot hallott, ahogy a nagy test átlendült a cölöpkerítés tetején, majd csend lett. A kunyhó túlsó oldala felől a történtek kivizsgálására érkező vademberek léptei hallatszottak.

Tarzan nemigen reménykedett abban, hogy Sita visszatér, hiszen, ha az óriás macskának az lett volna a szándéka, hogy megvédje őt minden arra járóval szemben, ott maradt volna mellette, amikor meghallotta kintről a közeledő vademberek zaját.

A majomember jól ismerte a dzsungel hatalmas ragadozóinak különös agyműködését - azt, hogy milyen halált megvető bátorsággal képesek néha szembenézni a biztos pusztulással, máskor meg milyen félénken reagálnak a legkisebb kihívásra. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy a közeledő és a félelemtől reszkető feketék valamilyem megnyilvánulása talált megfelelő visszhangra a párduc idegrendszerében, és késztette őt arra, hogy farkát lábai közé húzva eloldalogjon a dzsungelbe.

Tarzan vállat vont. Hát aztán! Felkészült rá, hogy meg fog halni, és végső soron Sita is legfeljebb annyit tehetett volna érte, hogy szétmarcangolja néhány ellenségét, aztán az egyik fehér ember puskája úgy is végzett volna vele. Persze, ha a nagy macska kiszabadíthatta volna! Ó igen. akkor egészen másként alakulhatott volna minden, de hát bebizonyosodott, hogy ez meghaladja Sita értelmi képességeit, a fenevad elment, és Tarzannak végérvényesen fel kell hagynia minden reménnyel.

A bennszülöttek most odaértek a bejárathoz, és aggodalmasan bekémleltek a kunyhó sötét belsejébe. Az élen haladó két harcos égő fáklyát tartott bal kezében, jobbjában pedig lándzsát minden eshetőségre készen. Vissza-visszahőkölve próbálták feltartóztatni a többieket, akik hátulról tolták őket előre.

A párducnak és a nagy macska áldozatának egymásba olvadó ordításai alaposan megviselték a szerencsétlenek idegeit, és most a kunyhó sötét belsejének vészterhes csendje még baljóslatúbbnak, rettenetesebbnek tűnt a számukra, mint az iménti borzalmas üvöltözés.

Az akaratán kívül a kunyhóba kényszerített egyik harcos kisvártatva szerencsésen kiötölte a módját annak, hogy először is pontosan kiderítse, miféle veszedelem fenyegeti odabentről. Gyors mozdulattal a kunyhó közepe felé lendítette égő fáklyáját. A következő pillanatban a fénylő lángcsóva egy másodpercre mindent láthatóvá tett odabent, majd a fáklya kialudt a kunyhó földes padlóján.

A fehér bőrű fogoly ott volt a helyén, szorosan megkötözve, ahogyan utoljára látták, és a kunyhó közepén még egy emberi test feküdt ugyanolyan mozdulatlanul, borzalmasan szétmarcangolt és cafatokra tépett torokkal, mellkassal.

A látvány, amely a legelől álló vademberek szeme elé tárult, nagyobb rémületet keltett babonás elméjükben, mint amit Sita jelenléte okozott volna, mert hiszen csak az eredményét látták annak a kegyetlen támadásnak, amely egyik társukat érte.

A pusztítás okozóját nem látták, így aztán félelemtől zaklatott, nekilódult fantáziájukkal az iszonyú tettet természetfeletti okokkal magyarázták, s e gondolatra sarkon fordultak, és ledöntve lábukról a közvetlenül mögöttük állókat, páni félelmükben hangosan visítozva kirohantak a kunyhóból.

Egy órán keresztül Tarzan csak izgatottan duruzsoló hangokat hallott a falu túlsó vége felől. Nyilvánvaló volt, hogy a vademberek megpróbálják egymás lelohadt harci kedvét addig-addig szítani, míg csak elegendő merszük nem lesz, hogy ismét benyomuljanak a kunyhóba, mert hol innen, hol onnan hallatszott egy-egy olyan fajta vad kiáltás, amilyennel a harcosok magukat szokták feltüzelni a harc mezején.

Végül aztán fáklyával és puskával a kezében mégiscsak két fehér ember tűnt fel elsőként a bejáratnál. Tarzan nem volt meglepve, amikor azt látta, hogy Rokov nincs közöttük. Az életével mert volna fogadni rá! Nincs az a hatalom a földön, amely rávehette volna ezt a gyáva férget arra, hogy szembenézzen a kunyhóban leselkedő ismeretlen veszedelemmel.

Amikor a bennszülöttek azt látták, hogy a fehér emberekre senki nem támad rá, maguk is beözönlöttek a kunyhó belsejébe, és rémülten halkították le hangjukat társuk megcsonkított tetemének láttán. A fehérek megpróbálták Tarzanból kiszedni a dolog magyarázatát, de hiába: a fogoly mindenféle kérdezősködésre csak fejét rázta, miközben gonosz, sokat sejtető mosoly játszadozott az ajkán.

Végül megérkezett Rokov is. Teljesen elsápadt az arca, amikor tekintete a földről rávigyorgó, vérében fürdő tetemre esett, amelynek arcát a rettenetes kínszenvEdés rántotta torz halotti grimaszba.

- Rajta! - mondta a törzsfőnöknek. - Lássunk hozzá, végezzünk ezzel az ártó szellemmel, még mielőtt alkalma lenne rettenetes művét véghezvinni néped más tagjain is.

A törzsfőnök úgy rendelkezett, hogy Tarzant emeljék fel a földről és vigyék ki a kínzócölöphöz, de hosszú perceken át hiába próbálta rávenni embereit, hogy fogják meg végre a foglyot.

Végül aztán négy fiatalabb harcos csak kirángatta Tarzant a kunyhóból, és mihelyt kívül kerültek, úgy tűnt, a vademberek szívére ránehezedő félelem is tovaszállt.

Vagy egy tucatnyi, torka szakadtából ordibáló fekete lökdöste, taszigálta a foglyot végig a falu utcáján, majd oda vitte a póznához, amely a kis tüzek és fortyogó főzőedények határolta térség közepén állt.

Amikor végre szorosan megkötözték, teljesen magatehetetlennek látszott, és úgy tűnt, semmi reménye nem lehet a menekvésre, Rokov parányira zsugorodott bátorsága is újra akkorára dúzzadt, amekkora lenni szokott veszélytelen helyzetekben.

Közel lépett a majomemberhez, és kitépte a lándzsát az egyik vadember kezéből. Elsőként döfött bele a tehetetlen áldozatba. A vér kis patakban kezdett csordogálni lefelé az óriás sima bőrén az oldalán ejtett sebből. Ám Tarzan meg sem mukkant fájdalmában.

Az ajkán játszadozó megvető mosoly láttán a gazember valósággal dührohamot kapott. Vad szitkózódás közepette nekiugrott a tehetetlen fogolynak, ökölbe szorított kezével az arcába vágott, és kíméletlenül összerugdalta a lábát. Majd felemelte a súlyos lándzsát, hogy ellensége szívébe mártsa, de Tarzan, a dzsungel fia még ekkor is csak megvetően mosolygott le rá. Mielőtt azonban Rokov lesújthatott volna a fegyverrel, a törzsfőnök odaugrott hozzá, és elráncigálta áldozatától.

- Megállj, fehér ember! - kiáltotta. - Ha megfosztasz minket a fogolytól és a haláltánctól, magad foglalhatod el az ő helyét.

Ez a fenyegetés igen hatékonynak,bizonyult. Rokov azonnal felhagyott a fogollyal szemben minden tettlegességgel. Igaz, továbbra is ott maradt nem messze tőle, és szavaival próbálta kínozni ellenségét. Azt mondta Tarzannak, hogy ő maga fogja megenni a szívét. Igyekezett minél sötétebb színekkel lefesteni azokat a rémségeket, amelyek Tarzan fiára várnak jövendő élete során, és azt is tudtára adta, hogy bosszúja eléri majd Jane Claytont is.

- Maga azt hiszi, hogy a felesége biztos helyen van Angliában - mondta Rokov. - Szerencsétlen hülye! Nem, a felesége igen messze van Londontól, barátai oltalmától, és jelenleg is egy nem éppen előkelő születésű fickó tartja a markában. Úgy gondoltam, hogy majd csak akkor mondom el ezt magának, ha megfelelő bizonyítékkal a kezemben látogathatok el a Dzsungel-szigetre, hogy beszámoljak felesége sorsáról. Most, hogy hamarosan meg fog halni, méghozzá az elképzelhető legrettenetesebb halállal, amely fehér embernek valaha is osztályrészül jutott, remélem a felesége nyomorult helyzetéről szóló hírek csak fokozzák kínjait. Márpedig nem közönséges kínokat kell kiállnia, míg majd a végső lándzsadöfés megszabadítja szenvedéseitől.

Időközben megkezdődött a tánc, és Rokov szavait, amelyekkel újabb gyötrelmeket próbált okozni áldozatának, elnyomták a körbe-körbe ugráló harcosok kiáltásai.

Az ugrándozó vademberek, akiknek kifestett testén meg-megcsillant a lobogó lángok fénye, egyre ott köröztek a kínzócölöphöz kötött áldozat körül.

Tarzannak egy másik hasonló eset jutott az eszébe. Akkor az utolsó pillanatban mentette meg D'Arnot-t helyzetéből; mielőtt még a végső lándzsadöfés véget vetett volna szenvedéseinek. De ki fogja megmenteni őt? Senki nincs kerek e világon, állapította meg, aki képes lenne megakadályozni kínszenvedését és halálát.

Az a gondolat, hogy ezek az emberi szörnyek fel fogják falni, mihelyt a tánc befejeződik, egy pillanatra sem töltötte el iszonyattal, utálattal. Külön szenvedést ez nem okozott neki, mint okozott volna más fehér embernek, mert Tarzan egész életében azt látta, hogy a dzsungel fenevadjai mindig is felfalják zsákmányuk húsát. Talán nem küzdött meg ő maga is annak a nagy majomnak a nem éppen gusztusos lábszáráért azon a régvolt dum-dum-ünnepen, amikor megölte a felbőszült Tublatot, és elismert rangot vívott ki magának Kercsak törzsének majmai között?

Az ugrabugráló táncosok most egyre közelebb kerültek hozzá. Lándzsáik lassanként kezdték elérni a testét, az apró, kínzó fájdalmat okozó szúrásokkal, mintegy beharangozva a várható súlyosabb sebeket.

Most már nem tarthat sokáig, gondolta a majomember, és alig várta a végső vérszomjas döfést, amely majd véget vet minden nyomorúságának.

És akkor a távolból, a kiismerhetetlen, hátborzongató dzsungel mélyéből egyszercsak éles, átható üvöltés hallatszott.

A táncosok egy pillanatra megálltak, és a beállott csöndben a gúzsba kötött fehér ember ajkáról is felhangzott a válasz, egy még félelmetesebb és még ijesztőbb ordítás formájában, mint, amellyel a dzsungelbeli vadállat jelzett.

A feketék jó néhány percig tétováztak, majd végül Rokov és a törzsfőnök sürgetésére folytatták az ugrándozást, hogy végezzenek a tánccal és áldozatukkal. Ám még mielőtt egyetlen lándzsa is érinthette volna Tarzan barna bőrét, mint maga a megtestesült ádáz gyűlölet, egy zöld szemű, sárgásbarna bundájú fenevad ugrott elő villámként a kunyhó ajtaja felől, amelyben az imént Tarzant fogva tartották, és Sita, a párduc dühödten morogva máris ott állt gazdája mellett.

A feketék és a fehérek egy pillanatig a rémülettől kővé dermedten álltak a helyükön, és megbabonázott szemmel bámulták az óriás dzsungel macska vicsorgó fogait.

Csak Tarzan, a dzsungel fia látta, hogy a kunyhó sötét belsejéből újabb alakok tűnnek elő.

9. Önzetlen lovag vagy aljas gazember

A "Kincaid"-en levő kabinjának ablakából Jane Clayton látta, hogy a matrózok kieveznek férjével a Dzsungel-sziget bujazöld növényzettel borított partjára, aztán a hajó folytatta útját.

Jó pár napig senki mást nem látott, csak Sven Anderssent, a "Kincaid" szófukar és visszataszító külsejű szakácsát. Megkérdezte tőle, mi a neve annak a partrésznek, ahová a férjét kitették.

- Én azt hinni, nagy szél, nagyon hamar - felelte a svéd, és az asszony ennél többet nem is tudott kiszedni belőle.

Végül arra a következtetésre jutott, hogy a fickó csak ennyit tud angolul, ezért nem alkalmatlankodott többé neki kérdéseivel. Ám soha nem felejtette el kedvesen üdvözölni vagy megköszönni neki a förtelmes, gusztustalan ételeket, amelyeket hozott.

Háromnapi hajóútra attól a helytől, ahol Tarzant kitették az elhagyott partra, a "Kincaid" horgonyt vetett egy nagy folyó torkolatában, és Rokov kisvártatva megjelent Jane Clayton kabinjában.

- Megérkeztünk, drágám - mondta undorítóan kéjsóvár tekintettel. - Azért jöttem, hogy biztonságot, szabadságot és jólétet ajánljak önnek. Megesett a szívem szenvedései láttán, és szeretnék jóvátenni mindent, amennyire tőlem telik. Az ön férje félig állat volt - ezt a legjobban éppen ön tudja, aki meztelenül talált rá szülőföldjén, a dzsungelben, ahol összevissza kóborolt a többi vadállattal, társaival együtt. Én ezzel szemben úriember vagyok; nemcsak nemesi születésem folytán, hanem előkelő emberhez méltó, úri neveltetésem miatt is. Kedves Jane, ezennel egy kultúrember szerelmét, egy kulturált és finom férfival való együttélés lehetőségét ajánlom önnek, amit bizonyára nagyon hiányolt azzal a szegény majommal való kapcsolata idején, akihez lányos rajongásában oly meggondolatlanul férjhez ment. Szeretem, Jane! Egyetlen szót kell csak mondania, és semmilyen bánat nem éri többé - a gyermekét is visszakapja sértetlenül.

Odakint Sven Anderssen állt meg az ajtó előtt kezében az ebédre főzött étellel, amelyet Lady Greystoke-nak hozott. Hosszú, inas nyakára tűzött apró fejét oldalra nyújtotta, egymáshoz közel ülő szemeit félig lehunyta, és a fickó minden mozdulatáról annyira lerítt az észrevétlen hallgatózás vágya, hogy füle valósággal az ajtóra tapadt - mintha még hosszú, sárga, kusza bajusza is sunyin konyult volna lefelé.

Amikor Rokov befejezte mondókáját, és várta mi lesz a válasz, Jane Clayton arcán a meglepetést az undor váltotta fel. Szabályosan megborzongott a fickó szeme láttára.

- Nézze, monsieur Rokov, nem lettem volna meglepve - mondta -, ha megpróbált volna arra kényszeríteni, hogy engedjek bűnös vágyainak. Nem hittem azonban olyan ostobának, hogy azt higgye, én, John Clayton felesége, a magam jószántából hozzámennék önhöz akár csak azért is, hogy megmentsem az életemet. Tudtam önről, monsieur Rokov, hogy gazember, de ez idáig nem tartottam bolondnak!

Rokovnak összeszűkült a szeme és a megszégyenülés pírja öntötte el sápadt arcát. Fenyegetőleg egy lépést tett az asszony felé.

- Meglátjuk a végén, ki a bolond - sziszegte. - Bele fog törődni, hogy az én akaratom érvényesül, és meglátja, sokba fog még kerülni önnek ez az alantas jenki makacskodás, akár a gyereke életébe is - mert esküszöm az égre, hogy félreteszek mindent, amit a kölyökkel terveztem, és a szeme láttára fogom kivágni a szívét. Majd én megmutatom, hogyan jár az, aki fenyegetni merészeli Nyikoláj Rokovot.

Jane Clayton bágyadtan fordult félre!

- Mi értelme van - kérdezte - hosszasan részletezni, milyen mélyre képes süllyedni a bosszú vágyától vezérelve? Úgysem tud hatni rám sem fenyegetéssel, sem tettel. A gyermekem még kicsi ahhoz, hogy maga ítélje meg a helyzetet, de én, az anyja már előre biztos vagyok abban, hogy ha felnőtt férfivá érhet, önként hajlandó lesz feláldozni magát anyja becsületének védelmében. Akármennyire szeretem is, ilyen áron nem kívánom megvásárolni az életét. Ha mégis ezt tenném, halála napjáig gyűlölné még az emlékemet is.

Rokov most már teljesen feldühödött, amiért nem sikerült ráijesztenie Jane-re. Nem érzett iránta mást, csak gyűlöletet. Az a gondolat forgott beteg agyában, hogy ha kényszerítheti az asszonyt kívánságai teljesítésére a maga és gyermeke életének fejében, mégiscsak fenékig ürítheti a bosszú kelyhét, amikor majd lord Greystoke feleségével, mint a szeretőjével pöffeszkedik Európa fővárosaiban.

Ismét közelebb lépett hozzá. Gonosz arca eltorzult a dühtől és a vágytól. Vadállat módjára ugrott neki az asszonynak, és erős ujjaival megmarkolva a torkát, az ágy felé taszította.

Ugyanebben a pillanatban nagy zajjal kivágódott a kabin ajtaja. Rokov talpra ugrott, majd megfordulva szembe nézett a svéd szakáccsal.

A fickó különösen ravasz szemében a legteljesebb bambaság tükröződött, és tátva maradt szája csak fokozta a bárgyú hatást. A kabin fala mellett levő kis asztalkán kezdett el foglalatoskodni, hosszasan rendezgetve rajta Lady Greystoke ételét.

Rokov meredten bámulta.

- Mi jut az eszébe? - kiáltott rá: - Bejön ide engedély nélkül? Kifelé azonnal!

A szakács Rokovra emelte vizenyős kék szemét, és bambán elmosolyodott.

- Én azt hinni, nagy szél, nagyon hamar - mondta., és nekilátott a kis asztalon levő pár edény átrendezésének.

- Mars ki innen, vagy én vaglak ki, te szerencsétlen fajankó - mennydörgött Rokov, és fenyegetően a svéd felé lépett.

Anderssen továbbra is idétlenül mosolygott rá, de rosszat sejtető mancsával lopva hosszú, vékony pengéjű késének markolata felé nyúlt, amelyet a szurtos köténytő tartó zsíros kötélbe dugva hordott.

Rokov észrevette a mozdulatot és nyomban veszteg maradt. Majd odafordult Jane Clayton-hoz:

- Holnapig adok önnek időt - mondta -, hogy meggondolja, mit válaszol az ajánlatomra. Ilyen-olyan ürüggyel mindenkit a partra fogok küldeni, nem lesz senki a hajón csak ön és a gyerek; Paulvics és én. Zavartalanul nézheti majd végig a csecsemő halálát.

Franciául beszélt, hogy a szakács ne sejthesse baljós szavainak értelmét.

Amikor befejezte, anélkül, hogy pillantásra méltatta volna a férfit , aki megzavarta hitvány szándéka végrehajtásában, kiment a kabinból, és becsapta az ajtót.

Miután távozott, Sven Anderssen Lady Greystoke felé fordult. A valódi gondolatait palástoló idióta álarc nyomban lehullott róla, és helyét a fondorlatos, csalafinta értelem kifejezése foglalta el.

- Ez azt hinni, én bolond - mondta. - Ő bolond. Én megérteni francia.

Jane Clayton meglepve nézett rá.

- Szóval mindent értett, amit Rokov mondott?

Anderssen
vigyorgott.

- De mennyire - mondta.

- Szóval hallotta, hogy mi folyik itt, és ezért jött, hogy megvédjen engem?

- Maga jó lenni hozzám - magyarázta a svéd. - Ez úgy bánni velem, mint rühes kutya. Én segíteni magának, Lady. Maga csak várni, és segíteni. Én keleti parton lenni nagyon sokszor.

- De hát hogyan tud nekem segíteni, Sven - kérdezte az asszony - ha ezek itt mind ellenünk vannak?

- Én azt hinni - mondta Sven Anderssen - nagy szél, nagyon hamar - azzal megfordult, és távozott a kabinból.

Jane Clayton nemigen hitte ugyan, hogy a szakács képes lesz bármi érdemleges dologban is a segítségére lenni, mindazonáltal mélységesen hálás volt neki azért, amit eddig tett.

Az a tudat, hogy a sok-sok ellenség között akad egy barátja is, hosszú idő után némi vígaszt nyújtott neki. Könnyebben elviselhetővé tette borzongató előérzeteit, amelyek a "Kincaid"-en tett hosszú utazás folyamán nyomasztó teherként nehezedtek rá.

Aznap már nem látta többé sem Rokovot, sem mást, míg Sven meg nem érkezett a vacsorával. Az asszony megpróbált beszélgetésbe elegyedni vele terveit illetően, hogy segít neki, de semmit nem tudott kiszedni belőle.

A férfi egyre csak a szél várható erősségére vonatkozó sztereotip jóslatát hajtogatta. Úgy tűnt, mintha hirtelen újra visszasüllyedt volna a sötét bambaság megszokott állapotába. Ennek ellenére, amikor kicsit később az üres edényekkel távozni készült a kabinból; egészen halk hangon odasúgta az asszonynak:

- Hagyja magán a ruháját, és tekerje össze a pokrócait. Én jönni vissza magáért nagyon hamar.

Azzal már surrant is volna ki a szobából, de Jane megfogta a kabátja ujját:

- És a gyerekem? - kérdezte. - Nélküle nem mehetek el innen.

- Maga csinálni, amit én mond - felelte Anderssen bosszúsan. - Én segíteni magának, ne csináljon nagy cécó.

Amikor elment, Jane Clayton teljesen megzavarodva rogyott le fekhelyére.

Mitévő legyen?

Hirtelen erős kételyei támadtak a svéd szakács szándékait illetően. Nem lesz-e összehasonlíthatatlanul rosszabb a sorsa, ha erre a férfire bízza magát, mint amilyen most?

- Nem - határozott -, rosszabbul, mint most, hogy Nyikoláj Rokov markában van, nem mehet a sora magának az ördögnek a társaságában sem , hiszen az ördög legalább úriember hírében áll. Újra meg újra megesküdött magában, hogy nem távozik a "Kincaid"-ről gyermeke nélkül.

Jócskán elmúlt már az idő, amikor nyugovóra szokott térni, és még mindig ruhástól várakozott. Takaróit összecsavarta, és erős kötéllel kötötte át. Végre úgy éjfél tájt azt hallotta, hogy valaki óvatosan kaparászik az ajtó deszkáján. Gyorsan odasietett, és elhúzta a reteszt. Az ajtó halkan kinyílt, és a szakács állig bebugyolált alakja surrant be a résen. Egyik kezében egy batyút hozott, úgy tűnt a takaróit. A másik kezét figyelmeztetőleg felemelte,

és szurtos mutatóujját a szájára téve csendre intette az asszonyt. Egészen közel ment hozzá.

- Hozza ezt - mondta. - Ne csináljon semmi lárma, ha meglátja. Ez a maga gyerek.

Gyors kezek kapták el a batyút a szakácstól , szerető karok szorították az alvó csecsemőt anyja keblére, akinek arcán az öröm forró könnyei patakzottak, miközben egész testében reszketett.

- Jöjjön! - mondta Anderssen. - Nincs idő vesztegetni.

Azzal felkapta az összetekert takarókat, majd a kabin ajtaján kilépve a sajátjait is. Aztán a hajó oldalához vezette az asszonyt, megfogta a kötélhágcsót, hogy könnyebb legyen leereszkedni rajta, és tartotta a gyereket, míg a másik lemászott az odalent várakozó csónakba. A következő pillanatban már el is vágta a kötelet, amely a kis csónakot a gőzhajó oldalához rögzítette; és a rongyba tekert evezők után nyúlva, csendesen evezni kezdett az Ugambi folyó mentén sötétlő árnyak irányában.

Anderssen olyan magabiztosan haladt előre, mint aki jól ismeri a terepet, és amikor fél órával később a Hold kibukkant a felhők mögül, bal kéz felől egy, az Ugambiba ömlő oldalág tűnt fel. A svéd szakács e felé a keskeny csatorna felé irányította a kis csónak orrát.

Jane Clayton azon töprengett, hogy a férfi vajon tudja-e, hová igyekszik. Nem tudhatta, hogy szakácsi minőségében aznap csónakon már végigvitték ugyanezen a folyón, el egészen egy kis faluig, ahol a bennszülöttek által felkínált élelmiszert szerzett be csere útján, és ahol már intézkedett a kockázatos vállalkozás tervének részleteit illetően, amely ezennel kezdetét vette.

A telihold ellenére a kis folyócska vize meglehetősen sötét volt. Óriás fák nőtték be kétoldalt a vízfolyás keskeny partjait, és a víz fölé benyúló ágak középen összeérve egyetlen hatalmas élő boltívet alkottak. A kecsesen lehajló gallyakról fátyolmoha csüngött alá, és a földtől a lombos ágak magasáig mindent befontak a hihetetlen buján tenyésző kúszónövények, amelyeknek tekervényes indái csaknem a csendes víztükörig lógtak le.

A folyó sima felszínét a csónak előtt hol itt , hol ott törte meg egy-egy hirtelen felbukkanó krokodil, amelyet az evezőlapát csobbanása riasztott meg, máskor víziló család vonult prüszkölve és fújtatva valamelyik homokzátonyról a hűvös, biztonságos folyófenék felé. A sűrű dzsungelből mindkét oldalról a húsevő állatok hátborzongató éjszakai kiáltásai hallatszottak - a hiéna eszelős ugatása; a párduc szaggatott horkantása, az oroszlán mély és félelmetes bömbölése. És mellettük még számtalan különös, rejtélyes hang, amelyekről az asszony nem tudta, milyen állattól származnak, és amelyek titokzatosságaik folytán még ijesztőbbnek hatottak.

Jane Clayton kicsire összehúzva magát a csónak végében üldögélt, szorosan keblÉre ölelte gyermekét, és az a drága kis gyámoltalan teremtés olyan boldogá tette, amilyen régóta nem volt már a bánattal teli számtalan nap folyamán. Nem tudta ugyan, micsoda végzet felé siet , vagy hogy ez a végzet mikor éri utól, de mindenképpen boldog volt és hálás azért a pillanatért, bármilyen rövid lesz is az együttlét, amikor karjába szoríthatta kisgyermekét. Alig győzte kivárni, hogy kivilágosodjék, és újra megpillanthassa a kis fekete szemű Jack élénk arcocskáját. Újra meg újra megpróbálkozott, hátha tekintetével áthatolhat az éjszakai dzsungel korom- sötétjén, és egy pillantásnyi időre láthatja a szeretett lény kedves vonásait, de minden erőfeszités ellenére legfeljebb a csecsemő arcának elmosódott körvonalait volt képes kivenni. Akkor újra dobogó szívére ölelte az apró kis teremtést.

Hajnali három óra felé járhatott már az idő, amikor Anderssen a part felé irányította a csónak orrát egy tisztás szélén, ahol a hold sápadó világánál tüskés bomával körülvett bennszülött kunyhók halvány körvonalai látszottak. A férfi hosszú ideig kiáltozott, mire végre válasz érkezett a faluból, és akkor is csak azért, mert számítottak érkezésére. Ennyire félnek a bennszülöttek mindenféle hangtól, amely az éjszaka sötétjéből hallatszik.

A svéd partra segítette a gyermekét karjában tartó Jane Claytont, kikötötte a csónakot egy kis bokorhoz, majd magához vette takaróikat, és a bomához vezette az asszonyt.

A falu kapujában egy bennszülött asszony engedte be őket, a törzsfőnök felesége, akinek Anderssen már korábban fizetett a segítségéért. A törzsfőnök kunyhójához vezette őket, de Anderssen azt mondta, hogy kinn akarnak aludni a földön, így aztán a bennszülött asszony sorsukra hagyta őket.

A szakács előbb a maga mogorva modorában elmagyarázta, hogy a kunyhók minden bizonnyal ragadnak a kosztól, és tele vannak élősdi férgekkel, majd leterítette a földre Jane takaróit, kicsit odébb meg a sajátjait, és lefeküdt aludni.

Időbe telt, mire az asszony valamennyire kényelmesen elhelyezkedett a kemény földön, de végül, gyermekét két karja közé fogva, a teljes kimerültségtől mégiscsak álomba zuhant.

Amikor felébredt, a nap már magasan járt az égen. Egy csomó kíváncsi bennszülött gyűlt össze - többnyire férfiak, mert a primitív népeknél a hímnemű egyedek rendelkeznek ezzel a tulajdonsággal a legfejlettebb formában. Jane Clay-ton ösztönösen közelebb húzta magához a csecsemőt, de aztán hamarosan látnia kellett, hogy a feketéknek eszük ágában sincs bántani őt vagy a gyereket. Sőt, egyikük tökhéjból készült edényben tejet nyújtott feléje - koszos, összekormozott edény volt ez, amelynek peremén körben rétegekben állt a ki tudja, mikor rászáradt aludtej maradványa. Ám a jó szándék maga mélyen meghatotta az asszonyt, és arcát egy pillanatra az a csaknem elfeledett sugárzó mosoly derítette fel , amely miatt híres szépségnek számított Baltimore-ban is, Londonban is.

Kezébe vette a tökhéjat, és nehogy elszomorítsa a jószívű embert, az ajkához emelte, bár a legjobb indulattal is alig tudta legyűrni azt az émelyítő érzést, amely egész testén végigfutott, amikor orrát megütötte a förtelmes szag. Anderssen sietett végül segítségére, aki elvette tőle a tökhéjat, húzott egyet belőle, majd visszaadta a bennszülöttnek néhány ajándék üveggyöngy kíséretében.

A nap most már fényesen ragyogott az égen; és bár a gyermek még mindig aludt, Jane alig tudta türtöztetni magát, annyira szeretett volna legalább egy rövid pillantást vetni a csecsemő arcára.

A bennszülöttek időközben a törzsfőnök utasítására visszahúzódtak, aki most kissé távolabb álldogált, és Anderssennel tárgyalt valamiről. Az asszony éppen azt fontolgatta magában, hogy bölcs dolog-e felemelni a gyerek arcáról a takarót; amely most védi a nap sugarai ellen, hiszen ezzel azt kockáztatja, hogy megzavarja édes szendergését, amikor észrevette, hogy a szakács a négerek nyelvén társalog a törzsfőnökkel.

Micsoda különös fickó ez az ember! Tudatlannak és ostobának hitte még egy nappal ezelőtt is. És most, az eltelt huszonnégy óra alatt rá kellett jönnie, hogy nemcsak angolul beszél, nemcsak franciául, hanem még a nyugati partvidék bennszülötteinek nyelvét is ismeri.

Ravasznak, kegyetlennek és megbízhatatlannak vélte, és az előző nap óta jó oka volt minden tekintetben éppen az ellenkezőjét hinni róla. Nemigen látszott valószínűnek, hogy pusztán lo- vagias

indítékok miatt áll a szolgálatára. Rejtőznie kell szándékai és tervei mélyén valaminek, amit eddig még nem fedett fel. Az asszony azon gondolkodott, hogy mi lehet az, és amikor ránézett a férfira, egymáshoz közel ülő, ravasz szemeire, visszataszító arcvonásaira, megborzongott, mert szilárdan hitte, hogy ilyen szörnyű külső mögött nem rejtőzhetnek nemes jellemvonások.

Míg gondolatai e dolgok körül forogtak, s közben még azt is fontolgatta, hogy helyes-e kitakarnia a csecsemő arcát, egyszercsak halk nyögés hallatszott az ölében levő apró batyúból, majd boldog gőgicsélés, s ez repeső örömmel töltötte el a szívét.

A csecsemő felébredt! Most végre kedvére gyönyörködhet benne.

Gyorsan lekapta a kisbaba arcát lefedő takarót. Anderssen közben figyelte, mit csinál.

A férfi azt látta, hogy Jane Clayton reszkető lábakkal felkel a földről, karját kinyújtva eltartja magától a gyereket és szeme rémülten tapad annak pufók arcára, csillogó szemére. Majd elhaló kiáltást hallott, s azt látta, hogy az asszony rogyadozó térddel, ájultan hanyatlik a zöldre.

10. A svéd szakács

Amikor a Tarzan és Sita körül összetömörült harcosok rájöttek, hogy egy valódi, hús-vér párduc zavarta meg a haláltáncot, némileg nekibátorodtak, hiszen a körös-körül feléje meredő lándzsákkal szemben még a félelmetes Sita sem kerülhette el sorsát.

Rokov sürgette a törzsfőnököt, hogy lándzsásai hajítsák már végre fegyvereiket a fenevadra, és az már-már ki is adta a parancsot, amikor szeme a majomemberen túlra, a kunyhó felé tévedt.

Rémült ordítással fordult meg a törzsfőnök, és kezdett el rohanni a falu kapuja felé. Amikor emberei is odapillantottak, hogy lássák, mitől ijedt úgy meg; egyszeriben ők is nyakukba szedték a lábukat, mert ott Akut hatalmas termetű, a hold és a lobogó tábortűz csalóka fényében csak még ijesztőbbnek tűnő majmai robogtak feléjük.

Abban a pillanatban, amikor a bennszülöttek megfordultak és futni, menekülni kezdtek, a feketék visongását túlharsogta a majomember hirtelen vadul felüvöltött, és válaszul Sita és a majmok morogva a menekülők után vetették magukat. Néhány harcos megállt, hogy szembefordulva felvegye a harcot az ádáz ellenséggel, de a vérszomjas fenevadak sátáni pusztító erejével szemben és…kis a véres halál lehetett osztályrészük.

Másokat meg támadóik menekülés közben tepertek le a földre, és mindaddig, míg a falu ki nem ürült, és az utolsó fekete is el nem tűnt a bozótban, Tarzan nem volt képes visszarendelni maga mellé vad csapatát. Akkor aztán, legnagyobb bosszúságára, meg kellett állapítania, hogy egyikükkel, még a viszonylag intelligens Akuttal sem tudja megértetni, hogy oldozzák végre el a kínzócölöptől, szabadítsák meg köteleitől.

Idővel persze főnökük kívánsága biztosan beszüremlett volna kemény kobakjukba, és számítani kellett rá, hogy ezalatt sok minden történhet. A feketék visszatérhetnek, hogy erővel foglalják el falujukat; a fehérek könnyűszerrel leszedhetik mindnyájukat puskáikkal a környező fákról; ő maga akár éhen is halhat, mire a nehézkes észjárású majmok felfogják, hogy azt kívánja tőlük, rágják szét kötelékeit.

Ami Sitát illeti, nos az óriás macska még annyit sem volt képes felfogni, mint a majmok. Mégis, Tarzan egyszerűen ámult-bámult a

hihetetlen jellemvonások láttán, amelyeknek a fenevad tanúbizonyságát adta. Nem lehetett kétsége afelől, hogy a párduc kifejezetten ragaszkodik hozzá, hiszen most, hogy a feketék sorsa elrendeződött, fel-alá sétálgatott a cölöp környékén, oldalával a majomember lábához dörgölőzött, és úgy dorombolt, mint egy jóllakott cirmos cica.

Tarzan abban sem kételkedett, hogy saját jószántából indult útnak, és hívta segítségül a csapat többi tagját. Hiába no, gondolta, Sita a párducok gyöngye.

Mugambi távolmaradása meglehetősen aggasztotta a majomembert. Megpróbálta megtudni Akuttól, mi történt a fekete törzsfővel, mert attól tartott, az állatok miután megszabadultak a féken tartó felügyelőtől, esetleg nekitámadtak a szerencsétlen embernek, és felfalták. De a vezérmajom, akármit kérdezett tőle, csak visszafelé kezdett mutogatni a dzsungel irányába, ahonnan ők érkeztek.

Eltelt az éjszaka úgy, hogy Tarzan még mindig a kínzócölöphöz kötözve állt a helyén, és nem sokkal napkelte után kezdtek beigazolódni félelmei, amikor azt látta, hogy meztelen fekete alakok ólálkodnak a falu körül a dzsungel szélső sávjában. A feketék visszatértek.

Igen, napvilágnál már elegendő bátorságuk lesz ahhoz, hogy lecsapjanak a maroknyi vadállatra, aki kiűzte őket jogos lakóhelyükről. Az összecsapás kimenetele eleve eldöntöttnek látszott, amennyiben a vadembereknek sikerül felülkerekedniük babonás félelmeiken, hiszen hatalmas számbeli túlerejükkel, hosszú lándzsáikkal és mérgezett nyilaikkal szemben a párduc és a néhány majom aligha élhetett túl egy valóban határozott rohamot.

Hogy a feketék támadásra készülnek, az néhány pillanattal később máris nyilvánvalóvá vált, amikor egyszercsak tömegesen tűntek fel a tisztás szélén, táncoltak, és ugrándoztak, lándzsáikat rázták, az ellenséget becsmérlő szavakat ordibáltak a falu felé, és vad harci kiáltásokat hallattak.

Tarzan tudta, hogy ez a nagy készülődés addig fog folytatódni, amíg a feketék fel nem hergelik magukat a vak elszántságnak arra a fokára, hogy gyors rohamot merjenek indítani a falu ellen. Bár nemigen hitte, hogy az első alkalommal el is jutnak a kunyhókig, úgy gondolta, hogy a második vagy harmadik próbálkozásra biztosan beözönlenek majd a kapun, és ennek eredménye aligha lehet más, mint Tarzan vakmerő, ám fegyvertelen és fegyelmezetlen védelmezőinek pusztulása.

Pontosan úgy is történt minden, ahogyan gondolta. Az ordibáló harcosok az első rohammal épp hogy csak kimerészkedtek a nyílt terepre - a majomember egyetlen átható, hátborzongató üvöltése kellett csak, és máris rendetlen sorokban futottak vissza a bozótba. Vagy fél órán át folytatódott ezután a toporzékolás és üvöltözés, végül a harcosok ismét elegendő bátorságot gyűjtöttek, és újabb rohammal próbálkoztak.

Ezúttal eljutottak egészen a falu kapujáig, de amikor Sita.és az ijesztő majomcsapat közéjük vetette magát, a rémülettől visítozva megfordultak, és újra visszamenekültek a dzsungelbe.

Ismét elkezdődött a tánc és az ordítozás. Tarzannak nem volt kétsége afelől, hogy a következő alkalommal be fognak hatolni a faluba, és véghez viszik azt, amit egy maroknyi elszánt fehér férfi már az első próbálkozásra sikeresen és végérvényesen elintézett volna.

Hogy a menekülés lehetősége ilyen közel van hozzá és csupán azért bukik el, mert nem képes pontosan megértetni szerencsétlen primitív agyú barátaival, mit akar tőlük, az igencsak bosszantotta Tarzant,

de a szíve mélyén mégsem tett nekik szemrehányást. Megtettek mindent, ami tőlük telt, és biztos lehetett abban is, hogy mellette maradnak, és vele együtt halnak meg; utolsó leheletükig védelmezve őt.

A feketék már készülődtek az újabb rohamra. Néhányan közülük egészen közel merészkedtek a faluhoz, és a többieket is biztatták, hogy kövessék példájukat. Látszott, pillanatok kérdése, és az egész horda vadul rohanni kezd a tisztáson át a kapu felé.

Tarzan egyre csak kicsi gyermekére gondolt, aki, tudta, itt van valahol ebben a kegyetlen vad erdőségben. Fájt a szíve a kisfiúért, akinek immár nem siethet többé a segítségére. Ez a gondolat és Jane szenvedéseinek tudata nyomasztotta egyedül a bátor férfit életének eme, úgy gondolta, utolsó perceiben. A felmentő sereg, amelynek jöttében reménykedhetett, a legválságosabb pillanatban megérkezett - és csődöt mondott. Nem volt többé mit remélni.

A feketék félúton jártak már a tisztás széle és a falu között, amikor Tarzan figyelmét az egyik majom viselkedése vonta magára. Az állat mereven bámult az egyik kunyhó felé. Tarzan követte tekintetének irányát, és végtelen megkönnyebbülésére és örömére Mugambi feléje rohanó magas, izmos alakját pillantotta meg.

A jól megtermett fekete férfi az erős fizikai igénybevételtől, az izgatottságtól zihálva lélegzett. Odarohant Tarzanhoz, és mire az első vademberek elérték a falu kapuját, a bennszülött Tarzan utolsó kötelét is szétvágta késével.

Az utcán ott hevertek azoknak a vadembereknek a tetemei, akiket a majomember csapata terített le előző éjszaka. Tarzan felrángatta egyikük lándzsáját és furkósbotját, majd Mugambival az oldalán és dühödten acsarkodó Sita élén szembeszállt a kapun beözönlő bennszülöttekkel.

Elkeseredett és rettenetes csata bontakozott ki. Végül a vademberek megfutamodtak, talán sokkal inkább rémületükben, azt látva, hogy egy fekete és egy fehér ember vállvetve küzd egy párduccal és Akut óriás termetű rettenetes majmaival, mintsem azért, mert képtelenek voltak legyőzni a velük szemben álló viszonylag kis erőt.

Egy harcos Tarzan fogságába esett, és a majomember, aki mindenképpen tudni akarta, mi történt Rokovval és társaival, alaposan kikérdezte. Miután megígérte, hogy a felvilágosításért cserébe visszaadja szabadságát, a fekete mindent elmondott neki, amit csak a gazfickó tetteiről tudott.

Kiderült, hogy korán reggel a törzsfőnök megpróbálta rábeszélni a fehéreket, térjenek vissza vele együtt a faluba, és puskáikkal pusztítsák el a bőszült ellenséget, amely hatalmába kerítette a települést, de úgy látszott, Rokov sokkal jobban fél a fehér óriástól és különös társaitól, mint maguk a feketék.

Semmilyen körülmények között nem volt hajlandó visszatérni a falunak még a közelébe sem. Ehelyett nagy sietve a folyóhoz vezette csapatát, és jó néhányat ellopott a feketék által ott elrejtett kenuk közül. Utoljára még azt lehetett látni, hogy a Kaviri falujából való teherhordók kezelik az evezőket, és keményen húznak felfelé a folyón.

Így aztán Tarzan, a dzsungel fia, rettegett csapatával egyetemben újra csak a majomember fiának keresésére, és a- gyerek elrablójának üldözésére indult.

Napokon keresztül folytatták fárasztó útjukat szinte lakatlan vidéken keresztül, s végül az derült ki, hogy rossz nyomon járnak. A kis csapat létszáma három fővel csökkent, minthogy Akut törzsének majmai közül hárman odavesztek a faluért vívott csatában, Most már

- Akuttal együtt - csak öt nagy majom tartozott a csapathoz, meg Sita, és persze Mugambi és Tarzan.

A majomember most már a három szökevény - a fehér férfi, a nő meg a gyerek - felől sem hallott híreket, akik Rokov előtt jártak. Fogalma sem volt, ki lehet a férfi meg a nő, de az a gondolat, hogy a gyerek az övé, a szökevények nyomának haladéktalan felkutatására ösztönözte. - Biztos volt abban, hogy Rokov követni fogja a titokzatos triót; így aztán szilárdan hitte, hogyha a gazfickó nyomában marad, egyszersmind egyre elérhetöbb közelségébe kerül számára az a pillanat, amikor kiragadhatja gyermekét a rá leselkedő veszélyek és rémségek közül.

Visszafelé is végigjárva az utat, Tarzan egyhelyütt, ahol Rokov partra szállt, és északi irányban bevette magát a sűrűbe, újra rátalált a már egyszer elvesztett nyomára. Az útvonal megváltozásának csak az lehetett a magyarázata, hogy akik a gyereket magukkal vitték, nem a folyó vizén menekültek tovább.

Tarzan az út során sem kapott egyértelmű felvilágosítást, amelynek alapján biztos lehetett volna abban, hogy a gyerek nyomában jár. A megkérdezett bennszülöttek egyike sem látta a másik útitársaságot, nem is hallott róla, annak ellenére, hogy szinte mindegyikük közvetlen kapcsolatba került Rokovval,vagy beszélt olyanokkal, akik a saját szemükkel látták.

A majomembernek nem kis nehézséget okozott megtalálni a módját annak, hogyan elegyedjen szóba a bennszülöttekkel, mert társai láttán azok nyomban hanyathomlok a bozótba menekültek. Nem volt más választása, mint az, hogy csapata előtt haladva megpróbál meglesni egy-egy magányosan kóborló harcost a dzsungelben.

Egy nap, amint éppen ekként cselekedett, vagyis, egy mit sem sejtő vadembert vett üldözőbe, éppen akkor érte utol a fickót, amikor az lándzsájával célba vett egy sebesült fehér embert, aki az ösvény mentén egy kisebb bokor aljában húzta meg magát. Ezt a fehér férfit Tarzan korábban gyakran látta és azonnal felismerte.

A visszataszító arcvonás, közel ülő szemek, a ravasz arckifejezés, a lekonyuló sárga bajusz, mind, mind mélyen beivódtak a majomember emlékezetébe.

Egy pillanat alatt az is eszébe jutott, hogy ez a fickó nem volt ott Rokov kíséretében a faluban, ahol őt, Tarzant fogva tartották. Mindannyiukat jól megfigyelte, és emlékezett, hogy nem látta közöttük. Csak egy magyarázata lehetett a dolognak: ő az, aki az asszonnyal és a gyerekkel együtt menekül Rokov elől, és az asszony nem más, mint Jane Clayton. Most már biztos volt benne, hogy csakis ez lehetett Rokov szavainak értelme.

Ahogy a svéd szakács felpuffadt, a kicsapongó élet nyomait magán viselő arcára nézett, a majomember hirtelen elsápadt. Homlokán egyszeriben lüktetni kezdett a széles, skarlátvörös csík, a réges régi forradás, amely akkor keletkezett; amikor Terkoz mélyen felhasította a bőrt a majomember koponyáján abban a bizonyos ádáz csatában.

A fickó az ő prédája - nem engedheti, hogy a néger végezzen vele, gondolta, azzal előre dölt, s még mielőtt a harcos lándzsája célba találhatott volna, kiütötte a fegyvert a vadember kezéből. A fekete fickó előrántotta kését, és megfordult, hogy felvegye a küzdelmet új ellenségével. A bokorban kuporgó svéd szakács pedig olyan párviadalnak lett a szemtanúja, amelyhez foghatót álmában sem tudott volna el- képzelni: egy félig meztelen fehér férfi vívott előtte kézitusát egy félig meztelen feketével, előbb az ősember kezdetleges fegyvereinek segítségével, majd foggal és körömmel, miként azok a vadállatok, akiktől őseik származtak.

Anderssen eleinte nem ismerte fel a fehér férfit, és amikor végül derengeni kezdett neki, hogy látta már ezt az óriás termetű embert, kerekre nyílt a szeme elképedésétől, hogy ez az acsarkodó, fogaival ellenfele húsát tépő-szaggató fenevad azonos az egykori jól ápolt angol úriemberrel, aki valamikor a "Kincaid" fedélzetén raboskodott.

Egy angol nemes! Anderssen lady Greystoke-tól tudta meg, miközben az árral szemben menekültek az Ugambi vizén, a "Kincaid" foglyának kilétét. Azelőtt, a gőzhajó személyzetének többi tagjához hasonlóan, fogalma sem volt róla, kit visznek magukkal.

A harc véget ért. Minthogy ellenfele nem volt hajlandó megadni magát, Tarzan kénytelen volt megölni a fickót.

Anderssen látta, hogy a fehér férfi talpra ugrik ellenségének teteme mellett, lábát megroppant nyakára teszi, és hirtelen felhangzott a győzelmes hímmajom hátborzongató, kihívó ordítása.

A szakács megborzongott. Tarzan akkor feléje fordult. Arca hideg volt és kegyetlen, szürke szemeiben Anderssen gyilkos indulatot látott lobogni.

- Hol a feleségem? - merdLcit fel a majomember. - Hol a gyerek?

Anderssen válaszolni akart, de hirtelen heves köhögési roham tört rá, és kezdte fojtogatni.

Nyílvessző fúrta át … mellkasát, és míg a köhögés rázta a testét, sérült tüdőjéből csak úgy dőlt a vér orrán-száján keresztül.

Tarzan csak állt a helyén, és várta, hogy a görcsös roham elmúljék. Mint valami bronzszobor állt ott - hidegen, szilárdan, könyörtelenül - a magatehetetlen ember előtt, eltökélten arra, hogy kiszedi belőle a számára fontos információkat, s aztán megöli.

A köhögés és a belső vérzés kisvártatva megszűnt, és a sebesült megpróbált beszélni. Tarzan letérdelt mellé, és egészen közel hajolt a fickó lassan mozgó ajkaihoz.

- A feleségem és a gyerekem! - ismételte meg. - Hol vannak?

Anderssen az ösvény felé mutatott.

- Az orosz, nála vannak - suttogta.

- Maga hogyan került ide? - kérdezte Tarzan. - Miért nincs Rokovval?

- Ők elkapni minket - felelte Anderssen olyan elhaló hangon, hogy a majomember alig tudja kivenni, mit mond. - Ő elkapni minket. Én harcol, de enyém emberek mind elfutni. Akkor engem elfogni, és megsebesül. Rokov mondani, engem itthagyni hiénáknak: Az rosszabb, mint megölni. Ő magával vinni feleségét és a gyereket.

- Mit csinált velük, hová vitte őket? - kérdezte Tarzan, majd elszántan ugrott a fickóhoz, és kegyetlen szemeiben oly szenvedéllyel lobogott a gyűlölet és a bosszú lángja, hogy látszott, alig tud uralkodni magán. - Mit művelt a feleségemmel és a gyerekemmel? Ki vele, mert úgyis megölöm. Készüljön fel rá, hogy mindjárt isten színe előtt fog állni. Mondja meg az igazat, akármilyen rettenetes is, mert foggal-körömmel tépem ezer darabra. Látta, hogy meg tudom tenni!

A meglepetés hulláma suhant át Anderssen arcán.

- De hát - suttogta - én nem bántani őket. Én megpróbálni

megmenteni őket attól az orosztól. Maga felesége kedves lenni hozzám "Kincaid" hajón, és én hallani, kisbaba sír néha. Nekem is lenni saját feleség, gyerek otthon, Christiana, és nem nézhetni tovább, hogy ők külön és Rokov markában. Ennyi az egész. Én úgy nézni ki, mint aki bántani őket? - kérdezte kis szünet után, és a melléből kiálló nyílvesszőre mutatott.

Volt valami a fickó hanghordozásában és magatartásában, ami Tarzant meggyőzte állításainak igazár ól. A legnagyobb súllyal az a tény esett latba, hogy Anderssen sértődöttnek látszott, semmint ijedtnek. Tudta, hogy hamarosan meg fog halni, így aztán Tarzan fenyegetései nemigen hatottak rá. Teljesen egyértelműnek látszott viszont, hogy szeretné, ha a másik megtudná az igazat, és iménti szavait és viselkedését nem vélné puszta komédiának.

A majomember azon nyomban észre tért.

- Bocsásson meg - mondta szívből jövő egyszerűséggel. - Idáig azt hittem, hogy Rokov körül csakis gazemberek lehetnek. Belátom, hogy tévedtem. De ez most már a múlté, tegyük túl magunkat rajta. Sokkal fontosabb, hogy maga mielőbb kényelmes helyre kerüljön, és ellássák a sebeit. Hamarosan talpra áll, meglátja.

Anderssen mosolygott, és a fejét rázta.

- Maga menni tovább feleség és gyerek után - mondta. - Én már lenni úgyis félig halott, és - egy pillanatra tétovázott - nem szeretnék, hiénák megenni engem. Nem segítene befejezni, ami úgyis muszáj lenni?

Tarzannak a hideg futott végig a hátán. Egy perccel ezelőtt még azon a ponton volt, hogy megöli ezt az embert. Most ugyanúgy nem tudott volna kezet emelni rá, mintha legjobb barátja feküdt volna előtte. Karját a férfi feje alá csúsztatta, hogy segítsen neki kényelmesebben elhelyezkedni.

Újra jelentkezett a köhögési roham, és a rettenetes belső vérzés. Mire vége lett, Anderssen lehunyt szemmel feküdt a földön.

Tarzan azt hitte, hogy meghalt, de a férfi hirtelen kinyitotta a szemét, tekintetével a majomember pillantását kereste, sóhajtott; és nagyon halkan, gyenge hangon suttogni kezdett.

- Én azt hinni, nagy szél, nagyon hamar mondta, és kiszenvedett.

11. Tambudza

Tarzan kezdetleges sírt készített a "Kincaid" szakácsa számára, akinek visszataszító külseje mögött egy nemes szív dobogott. Ennyit tehetett már csak a kegyetlen dzsungelben azért a férfiért, aki az életét áldozta fel kisfia és felesége szolgálatában.

Aztán Tarzan folytatta Rokov üldözését. Most, hogy biztosan tudta: az asszony, akinek a nyomát követi, valóban Jane, és felesége ismét Rokov kezei közé került, akármilyen hihetetlen sebességgel röpítették is tova gyors és mozgékony izmai, mégis úgy érezte, csigalassúsággal halad csak előre.

Nem volt éppen könnyű dolog a helyes nyomon maradnia, mert ezen a helyen számtalan olyan ösvény szelte át keresztül-kasul a dzsungelt, amelyek hol összetalálkoztak, hol szétváltak, újra meg újra keresztezték egymást, a legkülönbözőbb irányokban ágaztak szerteszét, és mindegyiket sűrűn használták jártukban-keltükben a bennszülöttek. A fehér emberek lába nyomát a mögöttük haladó bennszülött teherhordók taposták szét, az övéket pedig más bennszülöttek és az erre haladó vadállatok.

Bizony, akárki könnyen eltévedt volna itt, de Tarzan kitartóan haladt tovább, nem hagyatkozott pusztán a szemére, hanem szaglószervével is ellenőrizte önmagát, hogy minél biztosabban követhesse a helyes ösvényt. Ám minden gondossága ellenére az éjszaka beálltával meg kellett állapítania, hogy tökéletesen rossz úton jár.

Tudta, hogy csapata az ő nyomát követi, ezért aztán ügyelt arra, hogy minél egyértelműbb jeleket hagyjon, neki-neki dörgölődzött a dzsungelösvényt övező indáknak, kúszónövényeknek. és minden módon gondoskodott arról, hogy szagnyoma tisztán kivehető legyen.

Amikor a sötétség leszállt, ömleni kezdett az eső, és az eltévedt majomembernek nem maradt más választása, mint reggelig várakozni az egyik faóriás úgy-ahogy menedéket nyújtó lombjai alatt. Ám a szakadó eső a hajnal beköszöntével sem állt el.

Egy álló hétig sötét fellegek takarták el a napot, és közben a nagy esőzések és szélviharok végképp elmosták az üldözöttek utolsó nyomait is, amelyeket Tarzan oly állhatatosan, de eredménytelenül próbált felkutatni.

Ez alatt az idő alatt egyetlen egyszer sem találkozott bennszülöttekkel, sem a saját csapatával, amelynek tagjai, beigazolva félelmét, nyilván elvesztették a nyomát a rettenetes viharokban. Ismeretlen vidéken járva, képtelen volt pontosan megállapítani, merrefelé tart, minthogy sem a Nap, sem pedig éjjel a Hold vagy a csillagok járása szerint nem tájékozódhatott.

Amikor a hetedik nap délelőttjén a Nap sugarai végre áttörték a felhőket, a majomember már-már az őrület határára jutott: Tarzan, a dzsungel fia, életében először eltévedt az őserdőben. Micsoda kimondhatatlanul kegyetlen fricskája a sorsnak, hogy ennek éppen most kell bekövetkeznie! Most, amikor e vad orSZág valamelyik részében engesztelhetetlen ellensége, Rokov tartja a karmai között feleségét és fiát.

Micsoda rettenetes megpróbáltatásoknak lehettek kitéve az alatt a szörnyű hét nap alatt, míg a természet erői miatt hasztalan próbálta megállapítani hollétüket. Tarzan nagyon is jól ismerte azt a gazembert, aki a hatalmába kerítette őket, és semmi kétsége sem volt afelől, hogy a fickó, őrjöngő dühében, amiért Jane egyszer már megszökött tőle, és annak tudatában, hogy ő, Tarzan szorosan a sarkában van, nem vesztegeti az idejét, hanem haladéktalanul végrehajtja a legkegyetlenebb bosszúterve t, amelyet csak torz agyával kigondolni képes.

Most, hogy újra sütött a nap, a majomember még mindig teljesen tanácstalan volt, hogy merre is induljon. Tudta, hogy Rokov Anderssen nyomát követve távolodott el a folyótól, de kérdéses, hogy most a szárazföldön folytatja-e útját, vagy pedig ismét visszatér az Ugambihoz.

A majomember emlékezett rá, hogy a folyó azon a helyen, ahol partra szálltak, már eléggé keskeny és sebes sodrású volt, és úgy ítélte meg, hogy nagyon messzire már kenuval sem lehet felevezni rajta az eredete felé. Mindazonáltal, azt feltételezve is, hogy Rokov nem tért vissza a folyóhoz, még mindig nyitva maradt a kérdés, hogy merrefelé haladhatott tovább.

Annak alapján, hogy Anderssen milyen irányban menekült Jane-vel és a gyerekkel, Tarzan meg volt győződve arról, hogy a férfi fantasztikus dolgot kísérelt meg: a szárazföldet keresztülszelve el akart jutni Zanzibárba. Bizonytalan volt viszont, hogy Rokov mer-e ilyen veszélyes útra vállalkozni? Félelmében talán belevág, gondolta Tarzan.

Most, hogy tudja, miféle szörnyűséges csapat jár a nyomában, élén Tarzannal, a dzsungel fiával, aki azért követi, hogy jogos bosszúját kitöltse rajta.

A majomember végül úgy határozott, hogy északkeletnek tart úgy nagyjából Német Kelet-Afrika felé, míg nem sikerül bennszülöttekre bukkannia, akiktől felvilágosítást kaphat Rokov hollétét illetően.

A második napo-n, azt követően, hogy az eső elállt, egy bennszülött faluhoz érkezett, amely- nek lakói, mihelyt megpillantották, azonnal bo- zótba menekültek. Tarzan nem törődött bele, hogy ilyen és hasonló dolgok akadályozzák, ha- nem üldözőbe vette őket, és rövid hajtóvadászat után el is kapott egy fiatal harcost. A fickó annyira reszketett rémületében, hogy képtelen volt védekezni, eldobta fegyvereit, a földre rogyott, ijedten visítozott; és kimeredt szemmel, mereven bámulta üldözőjét.

A majomembernek csak igen nagy nehézségek árán sikerült annyira megnyugtatnia a szerencsétlent, hogy valamilyen értelmes választ kaphasson arra vonatkozóan, mi az oka teljesen indokolatlan rettegésének.

Tarzan nem kevés hízelgés árán megtudta, hogy jó néhány nappal korábban fehér emberek csapata vonult át a falun. Ezek az emberek beszéltek egy borzalmas fehér ördögről, aki őket üldözi, és figyelmeztették a bennszülötteket, óvakodjanak tőle és a szörnyűséges ördögcsapattól; amely vele tart.

A fiatal fekete a fehérek és néger szolgáik leírása alapján Tarzanban felismerni vélte a fehér ördögöt. Azt várta, hogy minden pillanatban feltűnhet mögötte a majmok és párducok alakját magukra öltő ördögök szedett-vedett csapata.

Mindebben Tarzan a fortélyos eszű Rokov kezét látta. A gazember úgy próbálta amennyire csak lehet megnehezíteni üldözője dolgát, hogy babonás félelmet keltve, ellene hangolta a bennszülötteket.

A bennszülött azt is elmondta még Tarzannak, hogy a fehér férfi, aki a nemrégiben erre járt expedíciót vezette, mesés jutalmat helyezett számukra kilátásba, ha megölik a fehér ördögöt. Nekik nagyon is szándékukban volt így cselekedni, ha alkalom kínálkozik rá, de mihelyt megpillantották Tarzant, rögvest inukba szállt a bátorságuk, amint azt a fehér emberek teherhordói meg is jósolták nekik.

Meggyőződve arról, hogy a majomember nem akarja bántani, a bennszülött végül kezdte összeszedni a bátorságát, és hajlandó volt vele együtt visszamenni a faluba. Útközben hangosan kiáltozott társainak, hogy azok is kövessék példáját, mert "a fehér ördög megígérte, hogy nem esik bántódástok, ha nyomban visszajöttök, és feleltek a kérdéseire".

A feketék lassacskán valamennyien visszaszállingóztak a faluba, de hogy a félelmük nem oszlott el teljesen, arról mindennél ékesebben árulkodott mindegyre villogó szemük fehérje, minthogy legtöbbjük aggodalmas képpel folyvást a majomember felé sandított.

A törzsfőnök az elsők között tért vissza a faluba, és mivel Tarzan elsősorban is őt vágyott kifaggatni, haladéktalanul beszélgetésbe elegyedett a fekete férfivel.

A fickó zömök, tömzsi ember volt. Feltűnően alantas és hitvány képe, hosszú, majomszerű karja, egész viselkedése csalárd, kétszínű jellemre vallott.

Csakis a babonás rettegés, a Rokov csapatának fehér és fekete tagjai által a fülébe súgott rémtörténetek hatása tartotta vissza attól, hogy harcosaival együtt Tarzanra vesse magát, és azon

nyomban végezzen vele, hiszen ő is, emberei is emberevők voltak. De attól való félelmében, hogy egy valóságos ördöggel van dolga, és hogy a dzsungelben gonosz, ártó szellemek várakoznak, akik ur uk minden parancsára azonnal ugranak, M'ganvazam nem mert szabad folyást engedni vágyainak.

Tarzan részletesen kifaggatta a fickót, és állításait összevetve az először megkérdezett fiatal harcos válaszaival, azt vette ki a szavaiból, hogy Rokov és "szafarin" levő társasága fejveszett menekülésben van, és a messzi távolban húzódó keleti part felé vonul vissza.

Teherhordói közül sokan sorsára hagyták a csapat vezetőjét. Egyedül abban a faluban ötüket akasztotta fel lopásért és szökési kísérletért.

A vaganvazamok azonban sok mindent megtudtak Rokovnak azoktól a feketéitől, akik a brutális fickótól való rettegésük ellenére még egyáltalán beszélni mertek terveikről, és ennek alapján nem volt nehéz megjósolni, hogy nincs már messze az az idő, amikor utolsó teherhordója, szakácsa, sátorverője, fegyverhordozója, "askarija", vagyis bennszülött zsoldosa, sőt, még helyettese is elmenekül a bozótba, és sorsára hagyja őt a könyörtelen dzsungelben.

M'ganvazam tagadta, hogy bármilyen fehér asszony vagy gyerek lett volna a fehérek csapatában, de abból, ahogyan beszélt, Tarzan biztosra vette, hogy hazudik. A majomember más- más összefüggésben számtalanszor vissza-vísszatért a tárgyra, de egyszer sem sikerült elérnie, hogy az agyafúrt kannibál egyértelműen ellentmondásba kerüljön eredeti állításával, amely szerint sem asszony, sem gyerek nem volt a társaságban.

Tarzan enni kért a törzsfőnöktől, és az "uralkodóval" való hosszas alkudozás után sikerült is élelemhez jutnia. Majd megpróbált a törzs tagjai közül másokat is szóra bírni, mindenekelőtt azt a fiatal férfit, akit a bozótban fogott el, de M'ganvazam jelenléte lakatot tett a szájukra.

Végül is, mivel szilárdan hitte, hogy ezek az emberek sokkalta többet tudnak annál; amit elmondtak neki Rokov hollétéről és Jane meg a gyerek sorsáról, Tarzan úgy döntött, hogy velük marad éjszakára abban a reményben, hogy hátha megtud még valami fontosat.

Amikor közölte elhatározását a törzsfővel, meglepetéssel tapasztalta, hogy a fickó viselkedése hirtelen mennyire megváltozik irányában.

A szemmel látható ellenszenv és gyanakvás nyomtalanul eltűnt, és M'ganvazam egyszeriben buzgó és figyelmes házigazdává változott. Semmi más nem jöhetett szóba, csak az, hogy a majomember a falu legjobb kunyhóját kapja meg, ahonnan M'ganvazam legöregebb feleségét nyomban rövid úton kihajították, maga a törzs- főnök pedig átmenetileg egyik fiatalabb hitvese kunyhójában talált hajlékra.

Ha Tarzannak netán eszébe jutott volna az a tény, hogy a feketék fejedelmi jutalmat remélhetnek, amennyiben sikerül megölniük őt, bizonyára hamarabb rájött volna, mire vélje ezt a teljesen másfajta bánásmódot.

Ha a fehér óriás békésen alszik a falu egyik kunyhójában, az nagyban megkönnyíti a jutalom elnyerésének módját, vélekedett a törzsfőnök. Ezért aztán nem győzte biztatni Tarzant, hogy mivel minden bizonnyal nagyon elcsigázott lehet a hosszú út után, mielőbb helyezze magát kényelembe a vendégmarasztaló palotának éppenséggel nem nevezhető építményben.

Bármennyire irtózott is a majomember még a gondolatától is annak,

hogy egy bennszülött kunyhóban aludjék, mégis úgy döntött, hogy ezen az éjszakán rászánja magát. Hátha sikerül rávennie valamelyik fiatalabb férfit, hogy üljön le vele egy kis beszélgetésre a tűz mellé, amely ott lobogott füstös szállóshelyének közepén, és ki tudja szedni belőle az igazságot. Ezért aztán Tarzan elfogadta az öreg M'ganvazam meghívását, mindamellett váltig hangoztatta, hogy jobban örülne, ha néhány fiatalabb férfival osztozhatnak meg valamelyik kunyhón; és nem kellene miatta kizavarni a törzsfőnök öreg feleségét a hidegre.

A fogatlan vén banya vigyorogva jelezte, mennyire örül az indítványnak, és mivel ez a megoldás még jobban beleillett a törzsfőnök tervébe, amennyiben lehetővé tette számára, hogy válogatott orvgyilkosok bandájával vegye körül Tarzant, készségesen beleegyezett mindenbe, így aztán Tarzant hamarosan egy másik kunyhóba szállásolták be, a falu kapujához közel.

Minthogy aznap este ünnepi táncra került sor egy nemrégiben visszatért vadászcsapat tiszteletére, Tarzant egyedül hagyták a kunyhóban.

A fiatal férfiaknak M'ganvazam magyarázata szerint részt kellett venniük az ünnepségen.

Miután a majomembert sikerült szépen becsalogatnia a csapdába, M'ganvazam maga köré gyűjtötte a kiszemelt fiatal harcosokat, akiknek az éjszakát a fehér őrdög társaságában kellett tölteniük.

Nem mondhatni, hogy különösebben lelkesedett volna bármelyikük is a törzsfőnök tervéért, mert babonás szívük mélyén nagyon is féltek a különös fehér óriástól, de M'ganvazam szava törvény volt népe számára, ezért aztán egyikük sem merte megtagadni a szolgálatot, amelynek ellátására kirendelték.

Miközben M'ganvazam suttogó hangon magyarázta tervét a körötte kuporgó vadembereknek, a fogatlan vén csoroszlya, aki Tarzannak köszönhette, hogy a kunyhójában maradhatott éjszakára, egyre ott lebzselt az összeesküvők körül. Látszólag csupán újabb adag fát vitt a tűzre, amely körül a férfiak ültek, de valójában igyekezett minél többet elcsípni a beszélgetésből.

Tarzan talán egy-két órát aludt a mulatozók vad lármája ellenére, amikor kifinomult érzékszervei hirtelen valami gyanús, lopakodó mozgásra figyelmeztették a kunyhó belsejében, ahol feküdt. A tűz kialudt, helyén csupán egy kis kupac parázs izzott, amely inkább kihangsúlyozta, mintsem enyhítette a bűzös hajlék belsejében uralkodó sötétséget. A majomember gyakorlott érzékszervei mégis jelezték, hogy rajta kívül más is van odabent, és az illető szinte nesztelenül surran feléje a homályban.

Nemigen hitte, hogy hálótársai közül érkezett meg valaki az ünnepség végeztével, mert még mindig hallotta odakintről, a falu utcája felől a táncosok vad kiáltozását és a tamtamdobok lármáját. Ki lehet az, aki ennyire ügyel arra, hogy nesztelenül közelítse meg?

Amikor az illető már csak karnyújtásnyira volt tőle, a majomember egyetlen könnyed szökkenéssel a kunyhó túlsó végében termett, lándzsáját minden eshetőségre készen a keze ügyében tartva.

- Ki az - kérdezte -, aki úgy lopakodik a sötétben Tarzan, a dzsungel fia felé, mint valami éhes oroszlán?

- Csendesen, bwana! - hallatszott egy nyekergő öreg hang. - Tambudza van itt. Az, aki- nek a kunyhóját nem foglaltad el, és ezzel megakadályoztad, hogy egy öreg asszonyt kizavarjanak a hideg éjszakába.

- Mit kíván Tambudza Tarzantól, a dzsungel fiától? - kérdezte a majomember.

- Te kedves voltál valakihez, akivel manapság már senki sem törődik, és én azért jöttem, hogy kedvességed fejében figyelmeztesselek - felelte a vén csoroszlya.

- Mire akarsz figyelmeztetni?

- M'ganvazam kiválogatta azokat a fiatal férfiakat, akiknek majd veled kell aludniuk a kunyhóban - felelte Tambudza. - Én a közelben voltam, amikor beszélt velük, és hallottam, milyen utasításokat adott nekik. Ha a tánc már jócskán belenyúlik a hajnalba, ide kell jönniük a kunyhóhoz. Ha ébren találnak, úgy kell tenniük, mintha aludni jöttek volna, de ha alszol, M'ganvazam parancsa úgy szól, hogy öljenek meg. Ha akkor nem aludnál, csendben várakozni fognak melletted, míg el nem alszol, és aztán mindannyian egyszerre rádrohannak, és végeznek veled. M'ganvazam eltökélte magát, hogy megszerzi a jutalmat, amelyet a fehér ember ajánlott fel.

- Egészen megfeletkeztem a jutalomról - mondta Tarzan, inkább csak magának, majd folytatta. - Hogyan akarja M'ganvazam megkapni a jutalmat most, hogy a fehérek, az én ellenségeim távoztak ebből az országból, és azt sem tudja, hová mentek?

- Ó, nem jutottak azok messzire - felelte Tambudza. - M'ganvazam tudja, hol táboroznak. A küldöncei könnyedén utolérhetik őket - lassan haladnak.

- Hol vannak? - kérdezte Tarzan.

- Oda akarsz menni hózzájuk? - kérdezett vissza válaszul Tambudza.

Tarzan bólintott.

- Nem tudom úgy elmagyarázni neked a helyet, hogy egyedül is odatalálj, de oda tudlak vezetni hozzájuk, bwana.

Tarzan és beszélgetőpartnere figyelmét teljesen lekötötte a társalgás menete, így egyikük sem vette észre, hogy egy aprócska alak surrant be mögöttük a kúnyhó sötétjébe, és azt sem látták, hogy mikor oldalgott el aztán csendben.

A kis Buulaoo volt az, a törzsfőnök egyik fiatalabb feleségétől született fia, aki gyűlölte Tambudzát, és állandóan leste az alkalmat, hogy kémkedhessen utána, és jelenthesse apjának, ha bármiben vét a szokások ellen.

- Gyere akkor - mondta gyorsan Tarzan -, induljunk azonnal. - Ezt Buulaoo nem hallhatta, mert addigra már sebesen szedte a lábát a falu utcáján arrafelé, hol förtelmes nemzője a bennszülöttek sörét vedelte, és figyelte a magukból kivetkőzött táncosok mutatványait, hirtelen felszökkenéseiket, vagy bakugrásokkal fűszerezett eszelős vonaglásaikat.

Így történt aztán, hogy Tarzan és Tambudza óvatosan kilopakodhatott a faluból, és hamarosan beleolvadt a dzsungel túlvilági sötétjébe. Ugyanakkor két ruganyos léptű futár is útnak indult ugyanabban az irányban, igaz, egy másik ösvényen.

Amikor már elég messzire jutottak a falutól ahhoz, hogy nyugodtan beszélhessenek, és ne Kelljen suttogniuk, Tarzan megkérdezte az öregasszonytól, hogy nem tud-e valamit egy bizonyos fehér asszonyról és gyermekről.

- De igen, bwana -felelte Tambudza -, volt velük egy asszony is meg egy kisgyerek - egy aprócska kis fehér lurkó. Itt halt bele a mi falunkban a lázba, és el is temették!

12. A fekete bőrű gazember

Amikor Jane Clayton visszanyerte eszméletét, azt látta, hogy Anderssen ott áll előtte, és a karjában tartja a kisbabát. Míg szemét kettejükön nyugtatta, szenvedés és iszonyat tükröződött arcán.

- Mi a baj? - kérdezte a férfi. - Maga lenni beteg ?

- Hol van a gyermekem? - kiáltotta az asszony eleresztve a füle mellett a kérdést.

Anderssen feléje nyújtotta a pufók kis csecsemőt, de a másik csak a fejét rázta.

- Ez nem az én gyerekem - mondta. - Maga tudta, hogy nem az enyém. Ugyanolyan gonosz maga is, mint az az ördög.

Anderssen kék szeme kimeredt a meglepetéstől.

- Nem a maga gyereke! - kiáltott fel. - Maga mondani nekem, kisbaba "Kincaid" hajón maga kisbaba.

- De nem ez - felelte Jane tompa hangon. - A másik. Hol van a másik? Kettőnek kellett lennie. Erről én nem tudtam.

- Nem lenni másik gyerek. Én azt hinni, ez magáé. Én nagyon sajnálni.

Anderssen zavartan fészkelődött, egyik lábáról a másikra állt. Jane számára teljesen nyilvánvaló volt, hogy őszintén mondja, amit mond, vagyis valóban nem volt tudomása arról, hogy kié a gyerek.

A csecsemő kisvártatva sikongatni és rúgkapálni kezdett a svéd szakács karjaiban, majd előredőlt, és kis kezét a fiatal nő felé nyújtogatta.

Azt látva, hogy az apróság odavágyik hozzá, az asszony halkan felsikoltott, majd talpra szökött, és a keblére ölelte a gyereket.

Néhány percig arcát a csecsemő piszkos kis ruhájához szorítva hangtalanul könnyezett. Mélyen megrázta, hogy ez a szerencsétlen teremtés nem az ő szeretett kisfia, Jack, de a csalódást lassanként az a reménység váltotta fel, hogy végül is valamilyen csoda folytán az ő gyermeke az utolsó pillanatban, mielőtt a "Kincaid" elindult volna Angliából, valahogyan kimenekült Rokov karmai közül.

Mélyen megrendítette ennek az elhagyott, szeretetre szomjazó kis árvának a néma ragaszkodása is, akit sorsa a vad dzsungel rémségei közé vetett ki. E gondolatra, amely minden másnál erősebbnek bizonyult, anyai szíve azonnal megesett az ártatlan kisbabán, bár továbbra is fájdalmasan érintette a csalódás, hogy mind ez ideig tévedésben volt a gyerek kilétét illetően.

- Nincs is elképzelése arról, hogy kinek a gyereke lehet? - kérdezte Anderssentől.

A férfi a fejét rázta.

- Most már nincs - mondta. - Ha nem lenni maga gyerek, én nem tudni, kié gyerek. Rokov mondani, maga gyerek. Én bondolni, ő is azt hisz. Most mit csinálni vele? Én nem mehet vissza "Kincaid". Rokov engem azonnal lelőni, de maga mehet vissza. Én elvinni magát tenger, és aztán ezek fekete emberek elvinni magát hajóhoz - mit szól?

- Nem, nem! - kiáltott Jane. - Isten ments! Inkább meghalok, minthogy újra annak a gazembernek a kezei közé kerüljek. Nem, menjünk csak tovább, és vigyük magunkkal ezt a szegény kis teremtést is. Ha isten is úgy akarja, valahogyan majd csak kijutunk a bajból.

Így aztán folytatták a menekülést a vad őserdőn keresztül vagy féltucat moszula harcos kíséretében, akik az élelmet és a sátrakat cipelték. Mindezt még Anderssen csempészte át a kis csónakba a szökésre való felkészülés idején.

A gyötrelmes nappalok és éjszakák, amelyeket a fiatal asszonynak végig kellett szenvednie, egyetlen hosszú, megszakítás nélküli lidércnyomásos rémálommá álltak össze, így aztán hamarosan teljesen elvesztette az időérzékét. Hogy napok vagy évek óta vándorolnak már így, nemigen tudta volna megmondani. Egyetlen vigasza, fénylő csillaga a félelmekkel és szenvedésekkel teli végtelen út során a kisbaba volt, aki míg apró kezeivel, puha érintésű ujjacskáival a nyakába csimpaszkodott, valósággal a szívéhez is nőtt.

Bizonyos mértékig a drága kis lény foglalta el és töltötte ki azt a fájó űrt, amely saját gyermekének elrablása nyomán keletkezett benne.

Nem ugyanaz volt ez persze, nem is lehetett, mégis érezte, hogy anyai szíve napról napra nagyobb szeretettel veszi körül a kis árvát, míg végül időnként azon kapta magát, hogy csak üldögél lehunyt szemmel, és teljesen átadja magát az édes ábrándnak, hogy ez az aprócska emberi lény valóban az övé.

Időnként csak rendkívül lassan jutottak előre a szárazföld belseje felé haladtukban. Újra meg újra olyan híreket hallottak a partvidéken lakó és arrafelé vadászgató bennszülöttektől, hogy Rokov még mindig nem sejti, merre menekülnek. Emiatt, meg Anderssen szándéka miatt is, aki igyekezett minél elviselhetőbbé tenni az utazást a törékeny alkatú asszony számára, lassú iramot szabtak maguknak, rövid és könnyű menetelésekkel és sok-sok pihenővel.

A férfi ragaszkodott ahhoz, hogy útközben ő cipelje a gyereket, és egyebekben is minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy Jane Clayton bírja az utat erővel. Rettenetesen bosszankodott, amikor rájött, micsoda baklövést követett el a gyerekkel kapcsolatban, de mihelyt a fiatalasszony meggyőződött arról, hogy a másikat valóban lovagias indítékok vezették, nem engedte, hogy szemrehányást tegyen magának tévedéséért, amelyet semmiképpen nem kerülhetett volna el.

A napi menetelés végeztével Anderssennek mindig gondja volt arra, hogy Jane és a gyerek számára kényelmes szállást készítsenek. Sátrukat mindig a legkedvezőbb helyen verette fel.

A tüskés boma, amellyel a moszulák körülvették, szinte áttörhetetlen volt, a lehető legbiztonságosabb, amilyet bennszülöttek készíteni tudnak.

Szűkös készleteikhez és a férfi puskájával elérhető lehetőségekhez képest az asszony mindig a lehető legjobb ételt kapta, de a legmeghatottabb szívvel mégis azt a gyöngéd figyelmességet és udvariasságot nyugtázta, amellyel a férfi viseltetett irányában.

Nem szűnt meg csodálkozni és álmélkodni azon, hogy a visszataszító külső mögött valakiben ennyire nemes lélek lakozhat, és a férfi vele született lovagiassága, kifogyhatatlan kedvessége és rokonszenvessége lassanként annyira megváltoztatta a külsejét is Jane szemében, hogy végül már arckifejezésében is tükröződni vélte jellemének kedves vonásait.

Aztán valamivel gyorsabb tempóban kezdtek haladni, mivel azt a hírt hallották, hogy Rokov mindössze néhány népi járóföldre van mögöttük, és hogy a fickó végül is rájött, milyen irányban menekülnek. Ekkor történt az, hogy Anderssen a folyóhoz vezette a csapatot, és kenut vásárolt egy törzsfőnöktől, akinek a faluja az Ugambitól nem messze, egy mellékfolyó partján feküdt.

Ettől kezdve a szökevények kis csapata a széles Ugambi vizén menekült tovább az árral szemben, és olyan gyorsan kezdtek el haladni, hogy többé hírét sem hallották üldözőiknek.

Amikor már nem folytathatták tovább útjukat a folyó hátán, sorsára hagyták a kenut, és bevették magukat a dzsungelbe. Útjuk itt egycsapásra fáradságossá, lassúvá és veszélyessé vált.

A második napon, azt követően, hogy eltávolodtak az Ugambitól, a csecsemő lázas beteg lett.

Anderssen tudta, hogy ez mit jelent, de nem volt szíve megmondani Jane Claytonnak az igazságot, mert látta, hogy a fiatalasszony ugyanolyan szenvedélyesen szereti a gyereket, mintha saját hús-vér magzata lenne.

Mivel a csecsemő állapota lehetetlenné tette a továbbhaladást, Anderssen letért csapatával a forgalmas ösvényről, amelyen idáig meneteltek, és kissé távolabb, egy folyócska partján elterülő természetes tisztáson tábort veretett.

Itt Jane minden percét a szenvedő apróság ápolásának szentelte, de, mintha a bánat és az aggodalom, amelyet el kellett viselni, nem lett volna így is túl sok a számára, még újabb csapás is érte. Az egyik moszula teherhordó, aki a közeli dzsungelben járt élelem után, váratlanul azt jelentette, hogy Rokov és csapata egészen közel táborozik hozzájuk, és nyomukra bukkanva szemlátomást a kis védett zúg felé tart, amelyet pedig mindannyian kitűnő rejtekhelynek véltek.

Ez a hír csak egyvalamit jelenthetett, mégpedig azt, hogy tábort kell bontaniuk és kénytelenek továbbmenekülni, akármilyen állapotban van is a csecsemő. Jane Clayton nagyon is tisztában volt Rokov jellemével, és biztosra vette, hogyha a gazember újra elfogja őket, első dolga lesz elválasztani őt a gyermektől, és afelől sem volt kétsége, hogy a különválasztás a csecsemő azonnali halálát jelentené.

Miközben egy régi vadcsapáson botladoztak előre, amilyet szinte teljesen benőtt a kusza növényzet, a moszula teherhordók egymás után szökdöstek meg tőlük.

Embereik odaadó hűsége megingathatatlan volt mindaddig, amíg nem fenyegetett az a veszély, hogy a gazember és csapata utolérheti őket. Annyit hallottak Rokov kegyetlen természetéről, hogy halálosan rettegni kezdtek tőle. Így aztán most tudván tudva, hogy a fickó szorosan a sarkukban van, végképp inukba szállt a bátorság, és amint lehetett, sorsára hagyták a három fehéret.

Anderssen és az asszony ennek ellenére csak ment és ment tovább. A férfi haladt elöl, hogy utat vágjon a bozóton keresztül, ahol a növényzet teljesen benőtte az ösvényt, így aztán most útközben a fiatalasszonynak kellett vinnie a gyermeket.

Mentek tovább egész nap, s késő délután egyszercsak ráébredtek, hogy minden hiába. A hátuk mögött egészen közelről népes csapat zaját hallották, amely az általuk megtisztított ösvényen üldözte őket.

Amikor teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy rövid időn belül utolérik őket, Anderssen egy vastag törzsű fa mögött bújtatta el az

asszonyt, majd ágakkal álcázta Jane és a gyerek rejtekhelyét.

- Lenni falu egy mérföld tovább úton - mondta. - Moszulák nekem mondani, mielőtt elhagyni minket. Én megpróbálni oroszt elcsalni maga útról, aztán maga megy tovább falu. Én azt hinni, törzsfőnök barátságos fehér emberekkel - moszulák így mondani nekem. Most már ennél több nem tudni csinálni. Aztán maga elintézni törzsfőnök, visszavinni maga tengerhez meszulák falujánál, és kis idő eltelik és hajó biztosan befutni Ugambi torkolat. Aztán minden rendben. Isten vele és sok szerencse, Lady!

- És maga hova megy, Sven? - kérdezte Jane. - Miért nem rejtőzik el maga is, és jön vissza velem a tengerhez?

- Nekem kell mondani orosz, maga halott, és akkor nem keresni maga többet - vigyorgott Anderssen.

- És miért nem jöhet vissza hozzám, miután ezt megmondta neki? - kapaszkodott az utolsó lehetőségbe az asszony.

Anderssen a fejét rázta.

- Én gondolni, én nem, nem menni senkihez sem többé, ha megmondani orosz, maga halott - mondta.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy úgy véli, meg fogja ölni magát? - kérdezte Jane, de a szíve mélyén nagyon is jól tudta, hogy az alávaló gazember pontosan ezt fogja tenni bosszúból,amiért a svéd szakács keresztülhúzta számításait.

Anderssen erre nem mondott semmit, csak csendre intette az asszonyt, és az ösvény felé mutatott, amelyen idáig jöttek.

- Bánom is én! - suttogta Jane Clayton. - Nem fogom hagyni, hogy meghaljon miattam, amíg bármit tehetek ez ellen. Adja ide a revolverét. Tudok bánni vele, és meglátja, együtt képesek leszünk feltartóztatni őket, míg meg nem találjuk a módját, hogyan menekülhetünk el.

- Nem lenni jó, Lady - felelte Anderssen. - Csak azt elérni, ők elkapni minket kettőt, és én nem tudni csinálni semmi magáért. Maga gondolni kisgyerek, lady, és arra, mit jelenteni, ha maguk kettő újra kerülni Rokov kezébe. Ezért meg kell csimálni, amit én mondani. Tessék, itt van enyém puska és töltények, lehet, magának lenni szükség rá.

Azzal bedugta a puskát és a töltényhevedert Jane rejtekhelyére, az asszony mellé, és elment.

Jane Clayton látta, hogy a férfi elindul visszafelé az ösvényen, hogy szembetalálkozzék Rokov közeledő csapatával, aztán egy kanyarban hamarosan eltűnt a szeme elől. Első gondolata az volt, hogy utána megy . Puskával a kezében talán a segítségére lehet, és különben is elviselhetetlennek tűnt az a rettenetes tudat, hogy egyedül maradt, kitéve a félelmetes dzsungel ezer veszélyének, és egy barátja sincs, aki segíthetne rajta.

Kezdett kimászni rejtekhelyéről azzal a szándékkal, hogy Anderssen után rohan, ahogyan csak lábai bírják. Amikor magához szorította a csecsemőt, tekintete a gyermek arcocskájára esett.

Hogy tüzelt az arca! Milyen természetellenes volt a pirosság amely elömlött rajta! Az asszony odaszorította arcát a gyermek arcához. Szinte sütött a láztól.

A rémülettől egy pillanatra elállt a lélegzete, majd talpra ugrott, és az ösvény felé sietett. Puskát, töltényhevedert, mindent ottfelejtett a kis kuckóban. Megfeledkezett Anderssenről is,

Rokovról is, mindenféle veszélyről. A rettegéstől eszelős agyában egyre csak az a borzalmas gondolat zakatolt, hogy a gyámoltalan kis gyermek megkapta a rettenetes dzsungellázat, és hogy ő ott áll magára hagyatva, és semmit sem tehet szenvedései enyhítése érdekében. Márpedig ezek a szenvedések biztosan nagyon meggyötrik a szerencsétlent a későbbiekben, amikor rövid időre vissza-visszanyeri majd eszméletét.

Egyetlen gondolata az volt, hogy találjon valakit, aki segíthet neki - egy asszonyt, akinek magának is vannak gyerekei - és ez a gondolat eszébe juttatta a barátságos falut, amelyről Anderssen beszélt neki. Bárcsak odatalálnék, gondolta - még idejében!

Nem volt vesztegetni való ideje. Megfordult, és mint egy megriasztott antilop, úgy kezdett el rohanni az ösvényen arrafelé, amerre Anderssen mutatott.

A távolból, a háta mögül hirtelen férfiak ordítozása hallatszott, majd lövések zaja, végül csend lett. Az asszony tudta, hogy Anderssen találkozott Rokovval.

Fél órával később teljesen kimerülve betámolygott egy kis zsúptetős kunyhókból álló faluba. Egy pillanat alatt férfiak, asszonyok és gyerekek gyűltek köréje. A kíváncsi, türelmetlen, izgatott bennszülöttek száz kérdéssel árasztották el, amelyek közül ő persze egyet sem értett, s nem is tudott megválaszolni.

Nem tehetett mást, mint hogy könnyes szemmel a csecsemőre mutatott, aki most keservesen sírt a karjában, és újra azt ismételgette: - Láz, láz, láz.

A feketék nem értették, mit mond, de Látták kétségbeesésének okát, és az egyik fiatalasszony hamarosan behúzta őt egy kunyhóba, és számos társával együtt mindent megtett, ami szerény képességeitől tellett, hogy lecsillapítsa a gyerekEt, és enyhítse kínjait.

Megérkezett a kuruzsló is, aki tüzet gyújtott a csecsemő mellett, és egy kis agyagedényben valami kotyvalékot kezdett el főzni, majd rejtélyes jeleket rajzolt fölé a kezével, miközben monoton hangon furcsa énekeket mormolt. Kicsit később egy zebrafarkat dugott a főzetbe, és további mormogás és hókuszpókuszok közepette pár cseppnyit hintett a folyadékból a csecsemő arcára.

Miután távozott, az asszonyok körbeültek, és jajveszékelni meg óbégatni kezdtek, úgyhogy Jane végül azt hitte, menten megőrül; de mivel tudta, hogy mindez szívből jövő jó szándékuk jele, némán és türelmesen szenvedte végig a virrasztás lídér cnyomásos óráit.

Jócskán éjfél felé járhatott már az idő, amikor hirtelen mozgolódásra figyelt fel a faluban. Hallotta, hogy a bennszülöttek nagy hangon vitáznak valamiről, de nem értette a szavaikat.

Kisvártatva azt hallotta, hogy léptek közelednek a kunyhója felé, ahol a lobogó tűz lángjainál a gyerekkel az ölében kuporgott. A csöpség most már nagyon elcsendesedett, félig nyílt pillái alól elővillantak égnek meredt pupillái.

Jane Clayton aggódva szemlélte az aprócska arcot. Nem az ő gyereke volt - nem hús a húsából, vér a véréből - ez az aranyos kis gyámoltalan teremtés, mégis annyira, de annyira drága volt neki. Megfosztva saját gyermekétől, szívébe zárta ezt a szegény kis névtelen árvát, és minden szeretetét rápazarolta, amit magába kellett fojtania a hosszú, keserves hetek alatt, amíg a "Kincaid" fedélzetén raboskodott.

Látta, hogy közel a vég, és bár megrettent, ha arra gondolt, mekkora veszteség éri, abban reménykedett, hogy a halál gyors lesz, és mihamarabb véget vet a szegény kis áldozat szenvedéseinek.

Az illető, akinek léptei odakintről hallatszottak, most megállt az ajtó előtt. Suttogva beszélgetett valakivel, és a következő pillanatban M'ganvazam, a törzs vezére belépett a kunyhoba. Jane nemigen látta idáig, mivel az első pillanattól kezdve, hogy a faluba érkezett, az asszonyok vették pártfogásukba.

M'ganvazam, amint most megfigyelhette, gonosz külsejű vadember volt, akinek vadállatias ar cán a brutalitás jelei mutatkoztak. Jane Claytont inkább goriLára emlékeztette, mint emberre. Megpróbált beszélni az asszonnyal, de sikertelenül, így aztán végül kiszólt valakinek. Hívó szavára egy újabb néger lépett a kunyhóba - egy M'ganvazamétől annyira eltérő külsejű férfi, hogy Jane Clayton egyből megállapította, biztosan más törzsbeli lehet. A férfi tolmácsként működött közte, és Jane szinte a M'ganvazam által feltett első kérdéstől kezdve ösztönösen arra a meggyőződésre jutott, hogy a vadember valamilyen hátsó gondolattól vezettetve próbál kiszedni belőle bizonyos információkat.

Furcsának találta, hogy a fickó hirtelen akkora érdeklődést tanúsít szándékai és főként tervezett úticélja iránt, amely felé haladtában utazását megszakította ebben a faluban.

Az asszony semmi okát nem látta annak, hogy megtagadja a felvilágosítást, ezért megmondta a törzsfőnöknek az igazat, de amikor a férfi azt kérdezte, hogy az utazás végén arra számít-e, hogy találkozni fog a férjével, tagadólag rázta a fejét.

Akkor a férfi a tolmács útján elmondta jövetele célját.

- Éppen most tudtam meg bizonyos emberektől, akik a nagy víz partján laknak - mondta -, hogy a férje sok-sok napon át követte magát az Ugambin, míg végül bennszülöttek támadtak rá és megölték. Azért mondtam ezt el magának, hogy ne fáradjon hiába a hosszú úttal, ha arra számít, hogy annak végén találkozni fog a férjével, hanem változtassa meg az útirányát, és térjen vissza a tengerpartra.

Jane megköszönte M'ganvazam kedvességét, pedig az újabb csapásra valósággal megdermedt a szíve a fájdalomtól. Igaz, annyi szenvedés után most végre közömbössé vált még a leggyötrelmesebb kínokkal szemben is, mert érzékei teljesen eltompultak és megszűntek működni.

Lehajtott fejjel ült a helyén, és réveteg tekintettel bámult az ölében fekvő gyermek arcába.

M'ganvazam távozott a kunyhóból. Valamivel később az asszony zajt hallott a bejárat felől - újra bejött valaki. Az egyik nő, aki szemben ült Jane-nel, rőzsét tett a tűzre, amelynek parazsa ott izzott kettejük között.

A tűz hirtelen újra fellobbant, és lángjai, mintha varázslat történt volna, egyszeriben megvilágították a kunyhó belsejét.

A tűz világánál Jane Clayton rémült szemmel állapította meg, hogy a gyermek halott. Nem is tudta, mióta már.

Hirtelen kemény gombócot érzett a torkában, lehorgasztott fejét néma fájdalmában odaszorította a bebugyolált kis testhez, amelyet öntudatlanul a keblére ölelt.

Egy pillanatig senki sem törte meg a csendet a kunyhóban. Aztán a bennszülött asszonyok szívszaggató jajveszékelésben törtek ki. Egy férfi néhányat köhintett Jane Clayton előtt, majd a nevén szólította.

Az asszony felkapta a fejét, és tekintete Nyikoláj Rokov

pillantásával találkozott.

13. A szökés

Rokov egy pillanatig gúnyosan mosolyogva nézett le Jane Claytonra, majd pillantása az asszony ölében levő bebugyolált kís tetemre esett. Jane a takaró egyik sarkát ráhúzta a gyermek arcára, így aki nem tudta, mi az igazság, azt hihette, hogy csupán alszik.

- Igazán teljesen felesleges volt ennyit fáradnia - mondta Rokov -, hogy idehozza a gyereket ebbe a faluba. Ha a saját dolgával törődött volna inkább, én magam hoztam volna ide. Megspórolhatta volna magának az utazás veszélyeit és fáradalmait. De azt hiszem, meg kell köszönöm önnek, hogy megkímélt a vesződségtől, amelyet egy ilyen csecsemő gondozása jelent az utazás során. Ez az a falu, ahová a gyereknek kezdettől fogva jönnie kellett volna. M'ganvazam gondosan fel fogja nevelni, jó kannibált farag belőle, és ha önnek valaha is alkalma lesz visszatérni a civilizált világba, sokáig elmélkedhet majd azon, micsoda különbség van saját kényelmes luxusélete és fiának sorsa között, aki itt él M'ganvazam falujában. Még egyszer köszönöm, hogy idehozta helyettem. Most pedig azt kell kérnem, hogy nyújtsa ide nekem a gyereket, és én majd átadom őt nevelőszüleinek. - Mondandójának végére érve Rokov bosszúszomjas vigyorral az ajkán a gyerekért nyúlt.

Legnagyobb meglepetésére Jane Clayton felemelkedett a helyéről, és egy szóval sem ellenkezett, hanem némán a karjába tette a bebugyolált kis teremtést.

- Tessék, itt van a gyerek - mondta. - Maga már, istennek legyen hála érte, nem árthat neki.

Rokov, aki egyből felfogta az asszony szavainak súlyát, gyorsan lekapta a takarót a gyerek arcáról, hogy lássa, valósak-e félelmei. Jane Clayton egészen közelről figyelte a férfi arckifejezését.

Az asszony napok óta szeretett volna választ kapni arra a kérdésre, hogy vajon Rokov egyáltalán tisztában van-e a gyermek valódi kilétével. Ha eddig bizonytalanságban volt, most a leghalványabb kételye sem maradt a választ illetően. Szemtanúja volt ugyanis, micsoda rettenetes haragra gerjedt a gazember, amint tekintete a gyermek halott arcára esett, és megértette, hogy egy felsőbb akarat az utolsó pillanatban meggátolta legdédelgetettebb bosszútervének véghez vitelében. Majdhogynem visszadobta a halott gyermeket Jane Clayton karjaiba, majd toporzékolva fel s alá járkált a kunyhóban, öklével a levegőt csapkodta, és dühödten káromkodott. Végtére megállt a fiatalasszony előtt, és egészen közel tolta arcát az asszonyéhoz.

- Most nevet rajtam, ugye? - visítozta. - Azt hiszi, hogy legyőzött, mi? De majd én megmutatom, amiként megmutattam annak a nyomorult majomnak is, akit a "férjének" hív, hogy milyen sorsra jut az, aki keresztezni merészeli Nyikoláj Rokov terveit. Ön kiszedte a kezeim közül a gyereket. Nem nőhet fel a törzsfőnök fiaként, nem csinálhatok belőle kannibált, de - és itt egy pillanatra szünetet tartott, mint aki azt akarja, hogy a másik teljes egészében felfogja fenyegető szavainak értelmét -, az anyjából még csinálhatok kannibál asszonyt, és meg is teszem - mihelyt én magam végeztem vele.

Ha a gazfickó arra számított, hogy a rémület látható jeleit csikarhatja ki Jane Claytonból, akkor keservesen csalódnia kellett. Túl volt ő már ezen. Agya és idegei elfásultak mindenféle szenvedés és megrázkódtatás iránt.

Rokov meglepetésére halvány, már-már boldog mosoly jelent meg az

asszony ajkán. Hálás szívvel gondolt arra, hogy ez a szegény kis halott nem az ő aprócska Jack fia, és hogy - mindennek tetejében - Rokovnak nyilvánvalóan nincs is tudomása erről a tényről. Legszívesebben a képébe vágta volna az igazságot, de nem merte. Tudta, ha a gazfickó továbbra is azt hiszi, hogy a gyerek az övé volt, az igazi Jack sokkal nagyobb biztonságban van, akárhol tartózkodik is. Magának sem volt természetesen tudomása kisfiának hollétéről - azt sem tudta, hogy él-e egyáltalán, de abban reménykedett, hogy igen.

Több mint valószínű, gondolta, hogy Rokov tudtán kívül a gazfickó valamelyik cinkosa cserélte ki a gyereket egy másikkal, és hogy az ő fia azóta is boldogan él barátaik körében Londonban, ahol sokan vannak, akik képesek is, hajlandók is kifizetni a váltságdíjat, amit „ vezérét kijátszó bűntárs követelt- lord Greystoke fiának szabadon bocsátása fejében.

Százszor is végiggondolta mindezt azóta, hogy felfedezte: az a kisbaba, akit Anderssen adott a karjába azon a bizonyos éjszakán, ott a "Kincaid" fedélzetén, nem az övé. Szüntelen és egyre növekvő örömet szerzett a számára az, hogy újra meg újra beleringathatta magát az édes álomba, és a fantázia szülte történet minden részletét aprólékosan kiszínezhette.

Nem, Rokovnak soha nem szabad megtudnia, hogy a gyermek nem az övé volt. Az asszony tudatában volt annak, hogy a helyzete reménytelen - most, hogy Anderssen is meg a férje is meghalt, tudta, nincs senki kerek e világón, aki tudná, hol keresse, s aki segítségére kívánna sietni.

Ahhoz sem fért kétség, hogy amit Rokov mondott, az nem üres szócséplés. Jane teljesen biztos volt abban, hogy a férfi valóra váltja vagy legalábbis megpróbálja valóra váltani minden fenyegetését. De ez a legrosszabb esetben is csak azt jelentette, hogy hamarabb fog megszabadulni azoktól a rettenetes szenvedésektől, amelyeket idáig ki kellett állnia. Valahogyan meg kell találnia a módját annak, hogy önkezével vessen véget életének, még mielőtt Rokov tovább gyötörhetné.

Úgy érezte, most mindenekelőtt időt kell nyernie - időt, hogy gondolkodhassék és felkészülhessen a végső pillanatra. Tudta, mindaddig nem lesz képes megtenni a végső, rettenetes lépést, amíg a menekülés összes lehetősége el nem veszett. Nem látta értelmét az életnek, ha nem juthat vissza a saját gyermekéhez, de ameddig erre akár csak a leghalványabb reménye is volt, nem akarta elszalasztani a lehetőséget! Egészen a legvégső pillanatig, amikor majd szembe kell néznie a rettenetes valósággal, és választania kell a két végső lehetőség között: vagy Nyikoláj Rokov vagy önmaga elpusztítása!

- Menjen innen! - mondta a fickónak. - Menjen innen, hagyjon magamra a halottammal. Nem okozott már eddig is elég bajt és szenvedést nekem, most még tovább akar gyötörni? Hát vétettem én valaha is magának, hogy állandóan azt nézi, mivel árthat nekem?

- Annak a nyomorult majomnak a vétkeiért kell szenvednie, akit férjének választott, holott egy úriember - Nyikoláj Rokov - szerelme lehetett volna az öné - felelte a férfi. - De mi értelme sokat beszélni a dologról? Eltemetjük itt a gyereket, és ön haladéktalanul visszatér velem a táboromba. Holnap pedig visszahozom ide, és átadom új férjének - a szeretetre méltó M'ganvazamnak. Jöjjön!

A gyerekért nyúlt. Jane, aki ott állt előtte, félref ord ult.

- Majd én eltemetem a kis halottat - mondta - Szóljon pár embernek, hogy ássák meg a sírt a falun kívül.

Rokov alig várta, hogy túl legyenek a dolgon, és áldozatával együtt visszatérhessen a táborba. Az asszony egykedvűségét úgy Értelmezte, hogy belenyugodott sorsába. Kilépett a kunyhóból és intett Jane-nek, hogy kövesse, majd embereivel együtt a falun túlra kísérte, ahol egy óriás fa tövében a feketék apró sírgödröt ástak a földbe.

Jane egy takaróba teker te a csöpp halottat, és gyengéden a sötét üregbe helyezte, majd félrefordította a fejét, hogy ne lássa; hogyan tűnik el a nyomorult kis test a dohos rögök alatt. Közben csöndes imát mondott a névtelen kis sírja mellett, aki utat talált magának anyai szíve legrejtettebb zugaiba.

Majd könnytelen szemmel, némán szenvedve felkelt a földről, és követte Rokovot a dzsungel túlvilági sötétjébe a kanyargós, buja lombokkal övezett vízmosáson át, amely összekötötte a fekete kannibál, M'ganvazam faluját a fehér bőrű szörnyeteg, Nyikoláj Rokov táborával.

Mellettük, az ösvényt övező áthatolhatatlan, sűrű erdőből, amelynek fái sátorként borultak föléjük, és eltakarták előlük a holdat, az asszony óriás fenevadak lopakodó, puha lépteinek zaját hallotta, körös-körül pedig zsákmányra vadászó oroszlánok fülsiketítő bömbölését, hogy szinte reszketett a föld a borzalmas hangoktól.

A teherhordók most fáklyákat gyújtottak, és buzgón lóbálták őket mindkét irány ban, hogy elriasszák a vérszomjas ragadozókat. Rokov gyorsabb tempóra nógatta őket, és annyira reszketett a hangja beszéd közben, hogy Jane Clayton biztosra vette, a nyomorult majd összeesik a félelemtől.

Az éjszakai dzsungel hangjai az asszony emlékezetébe idézték azokat a napokat és éjszakákat, amelyeket hasonlóképpen a dzsungelben töltött az ő erdei istenével - a félelmet nem ismerő és legyőzhetetlen Tarzannal, a dzsungel fiával. Akkoriban eszébe sem jutott rettegni, bár a dzsungel hangjai szokatlanok voltak még neki, és az oroszlán bömbölést a föld legrémségesebb hangjának hallotta.

Mennyire más volna minden, gondolta, ha tudná, hogy Tarzan itt van valahol a vadonban, és őt keresi! Akkor volna valami, amiért érdemes élnie, és minden oka megvolna azt hinni, hogy megmenekülése talán csak órák kérdése. De hát ő meghalt! Hihetetlennek tűnt, hogy ez igaz.

Hiszen úgy látszott, hogy a túlvilágon nem is volna hely óriás teste, hatalmas izmai számára. Ha Rokov lett volna az, aki közli vele, hogy ura eltávozott az élők sorából, tudta volna, hogy hazudik. M'ganvazamnak viszont, gondolta, semmi oka nem lehetett arra, hogy félrevezesse. Nem tudhatta, hogy Rokov beszélt a vademberrel pár perccel az előtt, hogy a törzsfőnök bement hozzá a kunyhóba, és előadta a meséjét.

Végül eljutottak a hevenyészett bomá-hoz, amellyel Rokov teherhordói vették sebtében körül a tábort. Óriási felfordulás fogadta őket. Az asszony nem tudta, mi ez a zűrzavar, de látta, hogy Rokov nagyon dühös, és az elkapott szófoszlányokból, amelyeket le tudott fordítani, azt vette ki, hogy újabb szökésekre került sor, míg a férfi odavolt, és hogy a szökevények az élelem és a lőszer jelentős részét magukkal vitték.

Amikor kitöltötte mérgét azokon, akik a táborban maradtak, visszatért a két fehér matróz felügyelete alatt hagyott Jane-hoz. Durván megragadta az asszony karját, és rángatni kezdte a sátra felé. Jane mindent megtett, foggal-körömmel küzdött, hogy kiszabadítsa magát, közben a két matróz meg csak állt és nevetett a nem mindennapi mulatság láttán.

Rokov nem riadt vissza durva módszerek alkalmazásától sem, amikor látta, hogy elképzeléseinek valóra váltása nehézségekbe ütközik. Többször Jane Clayton arcába vágott, míg végre félig eszméletlenül a sátrába tudta rángatni az asszonyt.

Rokov szolgája már lámpát gyújtott odabent, most pedig urá nak egyetlen szavára elkotródott.

Jane a sátor közepén a földre rogyott. Bódult agya újra kitisztult, s az asszony szélsebesen gondolkodni kezdett. Gyorsan körbejártatta szemét a sátor belsején, és megjegyzett magának minden tárgyat, holmit odabent.

A gazember most felemelte a földről, és megpróbálta odarángatni az összecsukható tábori ágyhoz, mely a sátor szélén állt. Övén nehéz revolvert hordott. Jane Clayton szeme valósággal rátapadt a fegyverre. Erős vágyat érzett, hogy megragadja vaskos markolatát. Úgy tett, mintha ismét elájulna, de félig lehunyt pillái alól csak az alkalmat leste.

A megfelelő pillanat akkor érkezett el, amikor Rokov az ágyra fektette az asszonyt. A háta mögül, a sátor bejáratától hallatszó zajra a férfi felkapta a fejét, és elfordult Jane-től. A fegyver markolata egy arasznyira sem volt a kezétől. Egyetlen villámgyors mozdulattal kirántotta a revolvert a tokjából, abban a pillanatban, amikor Rokov visszafordult feléje, és észrevette a veszélyt.

Az asszony nem mert tüzelni, mert attól félt, hogy a lövés zaja a helyszínre csalná Rokov embereit, és a gazfickó halálával olyanok kezébe kerülne, akik semmivel sem jobbak nála, sőt, talán még rosszabb sorsra jutna, mint amit ő egyedül képes volt kieszelni. Nagyon is elevenen élt még emlékezetében az a kép, ahogy a két otromba fráter csak áll a helyén és nevet, miközben Rokov veri őt.

Amikor a fickó dühöt és egyben félelmet tükröző arca feléje fordult, Jane Clayton a magasba emelte a nehéz revolvert, és minden erejét összeszedve rettenetes ütést mért a férfi puffadt arcába, a szeme közé.

Rokov egyetlen hang nélkül, ernyedten és eszméletét vesztve zuhant a földre. A következő pillanatban az asszony már ott állt mellette - ha csak pillanatokra is, de megszabadulva a gazfickó kéjes vágyaitól.

A sátoron kívülről Jane most újra hallotta azt a zajt, amely az imént elterelte Rokov figyelmét. Nem tudta, hogy mi ez a lárma, de attól való félelmében, hogy a szolga visszajöhet, és leleplezi tettét, gyorsan odalépett a tábori asztalhoz, amelyen az olajlámpa égett, és eloltotta a füstös, bűzös lángot.

Egy pillanatra mozdulatlanul állt az immár teljes sötétségbe borult sátorban, hogy rendezze gondolatait, és kitervelje a következő lépést a szabadulás felé vezető kockázatos úton. Körös-körül az ellenséges tábor, s e veszedelmen túl a koromsötét őserdő, a vad dzsungel vár rá vér szomjas ragadozó állataival, s még náluk is iszonyatosabb emberi fenevadjaival.

Kevés, szinte semmi esélye sincs, hogy akár csak néhány napig is életben maradhasson az ott reá leselkedő örökös veszélynek kitéve. Azonban arra a gondolatra, hogy már eddig is sokféle veszedelmet sikerült ép bőrrel megúsznia, és hogy valahol messze, egy másik világban minden bizonnyal sír utána egy apró gyermek, eltökélte magát, hogy megkísérli a látszólag lehetetlent, megpróbál a rémségekkel teli, iszonyatos országon keresztül eljutni a tengerhez, hátha a megmenekülés halvány reménye valósággá válik.

Rokov sátra szinte pontosan a boma közepén állt. Körülötte fehér kísérőinek és bennszülött szafari-szolgáinak sátrai és lombkunyhói

emelkedtek. Ezeken túljutni, majd rést találni a bomán, olyan leküzdhetetlen akadályokkal teli feladatnak ígérkezett, hogy még a gondolatától is megriadt, de hát más megoldás nem volt.

Jane tudta, hogyha a sátorban marad míg rá nem akadnak, akkor semmivé válik mindaz, amit eddig szabadsága elnyerése érdekében tett, ezért lopakodó léptekkel és éberen figyelve a sátor végéhez ment, hogy nekivágjon a kalandos vállalkozásnak.

A hátsó vászonfalat végigtapogatva megállapította,hogy nincs rajta nyílás. Gyorsan visszament az eszméletlen Rokovhoz. Sötétben keresgélő ujjai egyszercsak egy hosszú vadászkés nyelét tapintották ki a férfi övén, és ezzel jókora lyukat vágot a sátor hátsó falán.

Nesztelenül kilépett a szabadba. óriási megkönnyebbülésére azt látta, hogy a táborban mindenki alszik. A kihunyófélben levő tüzek halvány és meg-megrebbenő fényében egyetlen egy őrszemet látott csak, és az is a földre kuporodva bóbiskolt a bekerített terület túlsó szélén.

Ügyelve arra, hogy a sátor mindvégig eltakarja őt a fickó szeme elől, az asszony a bennszülött teherhordók apró lombkunyhói között a mögöttük húzódó boma-fal felé tartott. Odakintről, a sűrű dzsungel sötétjéből oroszlánok bömbölése, a hiénák nevetése és az éjszakai őserdő számtalan más, meghatározhatatlan hangja hallatszott.

Az asszony egy pillanatra reszkető testtel megállt. Az odakint ólálkodó fenevadra gondolva bizóny megrettent. Aztán hirtelen bátran felvetette a fejét, és finom kezével nekiesett a bonra tüskés falának. Pillanatok alatt véresre szúrták, hasították kezét a tüskék, de ő zihálva egyre csak folytatta a munkát, míg sikerült akkora rést nyitnia, amelyen átfért a teste, és végül egyszercsak a táboron kívül találta magát.

Az a sors, amit maga mögött hagyott, rosszabb, mint a halál - és ezt emberi lények szánták neki.

Ami várt rá, az szinte biztos pusztulás - de csak halál, mégpedig gyors, könyörületes és méltósággal teli halál.

Reszketés nélkül és anélkül, hogy tettét megbánta volna nekiiramodott, és egy perc múlva, a tábort háta mögött hagyva alakja beleolvadt a titokzatos dzsungelbe.

14. Egyedül a dzsungelben

Tambudza, miközben Tarzant, a dzsungel fiát Rokov tábora felé vezette, igencsak lassan haladt a kanyargós dzsungelbeli ösvényen, mert már öreg volt és lábait a köszvény szaggatta.

Ezért aztán a küldöncök, akiket M'ganvazam indított útnak Rokovhoz azzal az üzenettel, hogy a fehér óriás a falujában van, és hogy még az éjszaka végezni fognak vele, már a gazfickó táborában voltak, amikor Tarzan és idős kísérője még csak az út felénél járt.

Az előreküldött hírvivők nagy felfordulást találtak a fehér ember táborában. Rokovot az nap reggel leütve, vérző fejjel találták meg a sátrában. Amikor magához tért, és rájött, hogy Jane Clayton megszökött, féktelen haragra gerjedt. Fel-alá rohangált a táborban a puskájával, és le akarta puffantani a bennszülött őrszemeket, akiknek éberségét a fiatalasszony ki tudta játszani, de néhányan a fehérek közül, akik már így is eléggé bizonytalannak érezték helyzetüket a Rokov kegyetlensége miatt elharapózott szökések következtében, megragadták és lefegyverezték.

Majd megérkeztek M'ganvazam hírvivői, de éppen csak előadták mondókájukat, és Rokov éppen csak elkezdett készülődni, hogy útnak indul velük együtt vissza a falujukba, amikor zihálva és levegő után kapkodva, a dzsungelbeli versenyfutástól kimerülten újabb küldöncök tűntek fel a tűz fényénél, és azt ordították, hogy a nagy fehér óriás megszökött M'ganvazamtól, és máris úton van errefelé, hogy bosszút álljon ellenségein.

Pillanatok alatt óriási zűrzavar támadt a bomán belül. Rokov szafari-csapatához tartozó bennszülötteken a rémület lett úrrá arra a gondolatra, hogy közeledik a fehér óriás, aki majmokból és párducokból álló rémisztő falkájával a nyomában hajtóvadászatot rendez ellenük a dzsungelben.

Mielőtt a fehérek felfogták volna, hogy mi történik, a bennszülöttek babonás félelmükben hanyatt-homlok a bozótba menekültek - a teherhordók éppúgy, mint M'ganvazam küldöncei -, de a nagy sietségben sem feledkeztek meg arról, hogy minden értékes tárgyat, amire csak rátehették a kezüket, magukkal vigyenek. Így aztán Rokov és a hét fehér matróz egyszercsak azt vette észre, hogy ott maradt kifosztva és sorsára hagyva a vadon kellős közepén.

A gazfickó, szokásához híven, társait kezdte szidni, az ő nyakukba varrva a felelősséget a történtekért, a szinte kilátástalan helyzetért, amelybe kerültek, de a matrózok nem voltak olyan hangulatban, hogy eltűrjék a sértegetést és a szitkokat.

A szóáradat közepén egyikük előrántotta a pisztolyát, és még ugyanazzal a mozdulattal rálőtt az átkozódóra. A fickó célzótudománya elég gyatrának bizonyult, de a lövés ténye megrémítette. Menekülni kezdett, de tekintete a bomán túlra az erdő széle felé tévedt, és amit hirtelen megpillantott, attól olyan rémület töltötte el gyáva szívét, hogy szinte meg is feledkezett előbbi félelméről, a hét matrózról, akik most már gyűlöletükben és bosszúvágyukban valamennyien vadul lövöldöztek távolodó alakja után.

Rokov egy óriás termetű, csaknem meztelen fehér férfit látott meg, aki éppen akkor bukkant elő a bozótból.

Miután berontott a sátrába, a gazember nem állt meg, hanem kihasználva, hogy Jane Clayton előző éjszaka jókora nyílást vágott a hátsó falon, arrafelé menekült tovább.

A rettegéstől félholt Rokov, mint az űzött vad, úgy túrta át magát a boma falán azon a helyen, ahol saját prédája menekülés közben még mindig jól látható rést nyitott, és amikor Tarzan a túlsó oldalon elérte a tábort, Rokov Jane Clayton nyomdokain haladva eltűnt a dzsungelben.

Amikor a majomember, oldalán az öreg Tambudzával a bomán belülre került, a hét matróz, felismerve, hogy ki közeledik, sarkon fordult és elmenekült az ellenkező irányba. Tarzan látta, hogy Rokov nincs közöttük, ezért hagyta, hadd menjenek ahová akarnak - neki csak a gazemberrel volt dolga, és úgy gondolta, hogy azt a sátrában találja. Ami a matrózokat illeti, biztosra vette, hogy a dzsungelben méltóképp meglakolnak majd gaztetteikért, és bizony nem is tévedett, mert ő volt az utolsó fehér ember, aki még élve látta őket.

Tarzan, hogy Rokov sátrát üresen találta, éppen a gazember keresésére akart indulni, amikor Tambudza azzal állt elő, hogy a fehér ember eltűnése csakis egy valaminek lehet az eredménye; M'ganvazamtól eljutott hozzá a híre annak, hogy Tarzan az ő falujában van.

- Bizonyára oda sietett - erősködött az öregasszony. - Ha meg akarod találni, azonnal forduljunk vissza.

Tarzan maga is úgy vélte, hogy talán valóban ez történhetett, ezért nem vesztegette az idejét azzal, hogy megpróbáljon Rokov nyomára bukkanni, hanem szaporán felkerekedett M'ganvazam faluja felé, magára hagyva Tambudzát, aki a maga öreges módján totyogott utána.

Egyetlen reménysége az volt, hogy Jane-nek nem esett baja, és még mindig Rokowval van. Márpedig ha ez így van, gondolta, akkor legfeljebb egy óra, vagy valamivel több idő kérdése csupán, hogy kiragadja őt a gazember markából.

Tudta, hogy M'ganvazam kétszínű alak és, hogy esetleg harcolni lesz kénytelen felesége visszaszerzéséért. Arra gondolt, hogy bárcsak Mugambi, Sita, Akut és csapatának többi tagja is vele volnának, hiszen egyértelmű volt, hogy puszta kézzel nem lesz gyerekjáték Jane-t sértetlenül kimenekíteni két olyan gazfickó karmai közül, mint Rokov és az agyafúrt M'ganvazam.

Meglepetéssel kellett tapasztalnia, hogy sem Rokovnak, sem Jane-nek, nyoma sincs a faluban és, minthogy úgysem bízhatott meg a törzsfőnök szavában, nem vesztegette az idejét hiábavaló kérdezősködéssel. Olyan hirtelen, olyan váratlanul tért vissza, és olyan gyorsan tűnt el ismét a dzsungelben, miután rájött, akiket keres, nincsenek a vaganvazam törzs tagjai között, hogy az öreg M'ganvazamnak nem volt ideje megakadályozni távozását.

A fák ágain lendülve előre gyorsan visszatért a néptelen táborhoz, ahonnan az imént távozott, mert tudta, hogy csak ott akadhat rá Rokov és Jane nyomára.

Amikor odaért a bomához, kívülről figyelmesen körüljárta a bekerített területet, és végül egy helyütt, a tüskés falon vágott nyílás környékén olyan jeleket talált, melyek szerint ott nemrégiben valaki a dzsungel felé távozott. Kifinomult szaglószervével megállapította, hogy mindkét keresett személy ebben az irányban menekült el a táborból, és a következő pillanatban szimatot fogva már követte is az elmosódott nyomokat.

Messze előtte egy rémült fiatalasszony lopakodott előre a szűk vadcsapáson örökös rettegésben, hogy a következő pillanatban valamilyen félelmetes fenevaddal vagy ugyanilyen félelmetes vademberrel találja magát szemközt.

Ahogy így rohant egyre csak tovább, mindenféle józan meggondolás nélkül azt remélve, hogy olyan ösvényen indult el, amely talán elvezeti a nagy folyóhoz, egyszercsak ismerős helyre érkezett.

A csapás egyik oldalán, egy faóriás alatt lazán összedobálva kis kupac faág hevert - ez a kis lombsátor ott a dzsungelben, tudta, halála napjáig kitörölhetetlenül megmarad emlékezetében. Ez volt az a hely, ahol Anderssen elrejtette őt - és ahol feláldozta életét abbeli, sajnos hiábavaló igyekezetében, hogy megmentse őt Rokovtól.

A búvóhelyet megpillantva az asszony nak eszébe jutott a puska és a töltényheveder; amelyet a férfi adott oda neki az utolsó Billanatban. Már teljesen megfeledkezett róluk. Kezében még mindig ott szorongatta a revolvert, amelyet Rokovtól sikerült megkaparintania, de abban a legjobb esetben sem lehetett több hat tölténynél - ez pedig nem volt elegendő ahhoz, hogy élelmet és védelmet biztosítson a tengerhez vezető hosszú úton.

Lélegzetét visszafojtva tapogatta végig a kis kupacot, alig-alíg remélve, hogy a kincs még mindig ott van, ahol hagyta, de végtelen megkönnyebbülésére és örömére kezével egyszercsak rábukkant a nehéz fegyver csövére, majd pedig a töltényeket tartalmazó hevederre. Amikor a hevedert a vállára csatolta, és a kezében érezte a nagy vadászfegyver súlyát, hirtelen a biztonság érzete töltötte el. Újult reménnyel és a szinte biztos siker hitével vágott neki ismét

az útnak.

Azon az éjszakán az egyik fa szétterülő ágain aludt - Tarzan sokat mesélt neki arról, hogy így szokott pihenni - és másnap kora reggel újra úton volt. Késő délután, amikor éppen keresztülvágott volna egy kis tisztáson, egyszercsak riadtan azt vette észre, hogy a túlsó oldalon egy hatalmas termetű majom lép ki a dzsungelből.

A szél éppen keresztbe fújt a tisztáson kettejük között, és Jane igyekezett mielőbb széllel szembe kerülni- az óriás vadállathoz képest. Majd elrejtőzött egy sűrűn nőtt bokorcsoportban, és készenlétbe helyezte a fegyvert, hogyha kell, azonnal használhassa.

A szörnyeteg lassan haladt előre a tisztáson, időről időre a föld felé szaglászott, mint aki szimat után követ valamilyen nyomot. Talán ha tíz lépést tehetett meg így, amikor a dzsungelből fajtájának újabb példánya lépett elő, majd még egy és még egy, míg végül öt rettegett fenevad tűnt fel a rémült asszony szeme előtt, aki továbbra is rejtekhelyén kuporgott, kezében a nehéz puskával, hogy ha kell, azonnal használhassa.

Megdöbbenéssel látta, hogy a majmok megálltak a tisztás közepén. Kis csoportba verődtek, aztán csak álldogáltak visszafelé nézve, mintha azt várnák, hogy törzsük többi tagja is megérkezzék.

Jane nagyon szerette volna, ha végre továbbmennek, mert tudta, hogy egy örvénylő széllökés bármelyik pillanatban az orruk fele sodorhatja a szagát, és mit érhetne akkor a puska védelme az óriási izmok és hatalmas tépőfogak ellenében?

Az asszony szeme ide-oda járt a majmok és a dzsungel széle között, amerre az állatok bámultak, míg végül rájött, hogy miért álltak meg, és mire várnak. Valaki követte őket.

Erről akkor bizonyosodott meg, amikor azt látta, hogy egy párduc karcsú, izmos alakja surran elő nesztelenül a dzsungelből azon a helyen, ahol az imént a majmok tűntek fel.

A fenevad a tisztásra érve gyorsan az emberszabású majmok felé ügetett. Jane csodálkozott a majmok nyilvánvaló közönyössége láttán, és csodálkozása a következő pillanatban bámulattá fokozódott, amikor azt látta, hogy az óriás macska egészen közel megy a majmokhoz, akik szemmel lá thatóan nem sokat törődnek a jelenlétével, majd letelepszik a csoport közepén, és szorgalmasan nekilát a tisztálkodás fontos műveletének, amely a legnagyobb részét tölti ki minden macskacsalád éber óráinak.

Ám ha a fiatalasszony meglepetve tapasztalta, hogy ezek a természettől fogva ellenséges indulatú állatok milyen barátságban vannak, kisvártatva szinte a saját épelméjűsége miatt kezdett aggódni, amikor azt látta, hogy egy magas, izmos harcos lép ki a tisztásra, és csatlakozik a vadállatok ott összegyűlt csoportjához.

Amikor először pillantotta meg a férfit, biztos volt benne, hogy a fenevadak ízekre szaggatják, és félig már fel is emelkedett búvóhelyéről, a puskát vállához emelve, hogy ami Tőle telik; megtegye a szerencsétlen emberrettenetes végzetének megakadályozása érdekében.

De aztán azt kellett látnia, hogy a férfi szabályosan elbeszélget a fenevadakkal - parancsokat ad ki nekik.

Kisvártatva az egész társaság újra sorba rendeződött, és a tisztáson átvágva, a túloldalon eltűnt a dzsungelben.

Jane Clayton hitetlenkedéssel vegyes megkönnyebbült sóhajjal tápászkodott fel a földről és folytatta útját, egyre távolodva az ijesztő hordától, amely az imént haladt el mellette, miközben fél

mérföldnyire mögötte valaki, aki úgyanazon az úton haladt, mint ő, a rémülettől dermedten lapult meg egy termeszdomb mögött; míg a rémséges banda egészen közel hozzá továbbment a maga útján.

Ez a valaki Rokov volt; ő azonban a különös egylet rémisztő tagjaiban felismerte Tarzan, a dzsungel fia szövetségeseit. Ezért aztán alighogy a fenevadak elhaladtak mellette, felpattant a helyéről, és teljes erejéből rohanni kezdett a dzsungelben, hogy mielőbb tisztes távolságra kerüljön eme rettenetes ragadozóktól. Így történt aztán, hogy amikor Jane Clayton megérkezett a folyóhoz, amelyen leereszkedve azt remélte, az óceánhoz és talán végképp biztonságba juthat, Nyikoláj Rokov már egészen közel lépkedett a nyomában.

A parton az asszony egy fatörzsből kivájt nagy csónakot pillantott meg, amely félig a szárazra húzva hevert, jó szorosan kikötve egy közelben álló fához.

Ha valahogyan sikerülne vízre bocsátania a hatalmas, ormótlan ladikot; úgy érezte, megvolna az alkalmas szállítóeszköz, amelyen eljuthat a tengerig. Eloldozta a kötelet, amellyel a fához rögzítették a csónakot, majd kétségbeesetten lökdösni kezdte a nehéz kenu orrát, de az elért eredmény alapján látszott, ennyi erővel akár azon is fáradozhatna, hogy a Földet letérítse pályájáról.

Már-már teljesen kifulladt, amikor eszébe jutott egy másfajta módszer: nehezékkel kell megterhelnie a kenu végét, és aztán addig-addig hintáztatni le-fel az orrát a parton, míg a csónak talán magától is belecsúszik a folyóba.

Kő vagy szikla nem volt a közelben, de az asszony a parton végig rengeteg uszadékfát talált, amelyet a folyó vetett szárazra magasabb vízállás idején. Nagyobb mennyiséget gyűjtött össze belőle, majd berakta a csónak legvégébe, és végül óriási megkönnyebbülésére azt látta, hogy a kenu orra szépen kiemelkedik a nedves parti iszapból a vége pedig lassan sodródni kezd az árral, majd pár arasszal lejjebb, a folyás irányában újra megakad. Jane kitalálta, hogy ha ide-oda szaladgál a kenu orra és vége között, akkor teljes súlyával ránehezedve hol az egyik hol a másik végére, váltakozva képes lenyomni, illetve magasba emelni a csónak megfelelő részét és ennek az az eredménye, hogy valahányszor felugrik a kenu végére, az pár hüvelyknyivel mindig beljebb csúszik a vízbe.

Minthogy elképzelése ily módon sikeresen egyre közelebb jutott a megvalósuláshoz, annyira belefeledkezett a munkálkodásba, hogy nem vette észre azt a férfialakot, aki egy óriás fa alatt álldogált a dzsungel szélén, ahonnan éppen az imént bukkant elő.

A sötét arcú alak kegyetlen, gonosz mosollyal az ajkán figyelte a nőt, s annak serénykedését.

Jane-nek végül sikerült szinte teljesen kiszabadítania a csónakot a marasztaló iszap és a homokpad rabságából, és biztosra vette, hogy most már a kezdetleges alkotmány fenekén heverő valamelyik evezővel is be fogja tudni lökni a kenut a mély vízbe. Célját megvalósítandó, felkapta hát az egyik lapátot, és a víz széléhez közel éppen leszúrta a folyó fenekére, amikor tekintete a dzsungel széle felé tévedt.

Ahogy egy pillanatra rámeredt a férfi alakjára, rémült sikoly hagyta el ajkát. A fickó Rokov volt.

Az asszony felé rohant éppen és azt ordítozta, hogy várjon, mert különben lőni fog - holott teljesen fegyvertelen volt, és nehezen lehetett elképzelni, hogy miként kívánja valóra váltani fenyegetését.

Jane Clayton mit sem tudott arról, hogy hányféle csapás érte a gazembert, mióta ő megszökött a sátrából, ezért azt hitte, hogy kísérői szorosan a nyomában vannak.

Mindamellett semmiképpen nem akart újra a férfi karmai közé kerülni. Inkább azonnal meghal, tökélte el magát, mintsem hogy ez bekövetkezzék. Már csak pillanatok kérdése, és végleg sikerül kiszabadítania a csónakot.

Ha egyszer kint lesz a folyó sodrában, Rokovnak többé nem áll módjában útját állni, gondolta, mert a parton nem volt másik csónak, és tudta, hogy senki nem merészelne, a gyáva Rokov meg végképp nem, beúszni a krokodiloktól hemzsegő vízbe, hogy esetleg utolérje őt.

Rokov számára most a menekülés minden másnál fontosabb volt. Szívesen elállt volna Jane Claytonnal kapcsolatos mindenféle szándékától, ha az beleegyezik, hogy megosztozzanak a menekülésnek az asszony által felfedezett eszközén. Bármit hajlandó lett volna megígérni, ha Jane engedi, hogy beszálljon a kéregcsónakba, de úgy vélte, nincs szüksége az ígéretekre.

Minden bizonnyal könnyűszerrel elérheti a csónak orrát, még mielőtt az eltávolodna a parttól, és akkor nem szükséges bármit is ígérnie. Nem mintha Rokovnak a legcsekélyebb erkölcsi aggályai lettek volna az asszonynak teendő bármilyen ígéret megszegésével kapcsolatban, de irtózott a gondolattól, hogy szívességet kérjen valakitől, aki pár órája leütötte, majd megszökött tőle.

Már előre kárörömmel gondolt arra, hogy micsoda bosszút áll majd a hosszú napok és éjszakák alatt, míg a nehéz kéregcsónak lassan sodródik az árral az óceán felé.

Jane Clayton, aki elkeseredett dühvel munkálkodott azon, hogy ellökje a csónakot a férfi közeléből, hirtelen érezte, hogy erőfeszítéseit siker koronázza, mert a kenu egy végső kis billenés után sebesen úszni kezdett az árral éppen abban a pillanatban, amikor a gazember kinyújtott kezével meg akarta ragadni az orrát.

Az áhított cél talán fél arasznyira volt már csak ujjaitól. Az asszony majd összeroskadt a borzalmas szellemi, fizikai és idegi feszültségtől, amelyben az utóbbi néhány percben élt, míg kiszabadította a csónakot. De végre, az égnek legyen hála érte, biztonságban volt!

Ám miközben halk hálaimát rebegett az ég felé, egyszercsak azt látta, hogy az átkozódó Rokov vonásait hirtelen a diadal érzése deríti fel, majd a fickó gyorsan lehajolt a földre, és szorosan megmarkolt valamit, ami ott tekergett a sárban a víz felé.

Jane Clayton kimeredt szemmel és a rémülettől lesújtva kuporodott le a csónak aljába, amikor azt látta, hogy az utolsó pillanatban a siker kudarccá változott, és hogy mégiscsak újra az elvetemült Rokov kerítette hatalmába. Mert az a valami, amit a férfi megpillantott és kezébe kaparintott, a vontatókötél vége volt, amellyel a kéregcsónakot a fához kötötték.

15. Az Ugambin lefelé

Az Ugambi és a vaganvazamok faluja között félúton Tarzan egyszercsak összetalálkozott csapatával, amely az ő régi nyomait követve lassan menetelt előre. Mugambi alig akarta elhinni, hogy azok a nyomok, amelyeket Rokov és a dzsungel urának felesége hagyott maga után, ennyire közel vannak az ösvényhez, amelyen ők haladtak. Felfoghatatlannak tűnt, hogy két emberi lény ennyire a közelükbe kerülhetett anélkül, hogy a bámulatosan élénk és éber

vadállatok valamelyike észrevette volna őket, de Tarzan megmutatta a feketének, merrefelé tartott a két szökevény, és látszott, hogy bizonyos helyeken a férfi és a nő elrejtőzött a tovavonuló csapat elől és pontosan szemmel tartotta a veszedelmes állatok minden mozdulatát.

Tarzan számára kezdettől fogva világos volt, hogy Jane és Rokov nem együtt ment végig az úton. A nyomok egyértelműen azt mutatták, hogy a fiatalasszony eleinte jóval a férfi előtt járt, de minél tovább haladt előre az ösvényen a majomember, annál nyilvánvalóbb lett, hogy utóbb a gazember gyors ütemben kezdte beérni áldozatát.

Jane Clayton lába nyomát kezdetben vadállatok taposták szét, míg Rokov nyomáról látszott, hogy amikor végigment a csapáson, az állatok már otthagyták lábuk lenyomatát a földön. Később azonban már úgy látszott, hogy egyre kevesebb állat használja az ösvényt a Jane és Rokov elvonulása közötti időben, és amikor a majomember a folyóhoz közeledett, már tudta, hogy végül Rokov legfeljebb párszáz yardnyira lehetett csak az asszonytól.

Tarzan érezte, hogy most már egészen közel kell lennie hozzájuk, és a beteljesülés izgalmától fűtve, csapatát megelőzve sebesen előre iramodott. A fák ágain lendült tova, és ugyanazon a helyen bukkant ki a folyópartra, ahol Rokov utolérte Jane-t, amikor az megpróbálta vízre bocsátani az ormótlan kéregcsónakot. A majomember mindkét keresett személy lábnyomát felfedezte a sáros vízparton, de amikor megérkezett, sem csónakot, sem embereket nem látott, és első pillantásra semminemű jelet, mely hollétükre utalt volna.

Világos volt, hogy ezek ketten vízre toltak egy bennszülött kenut, majd a folyó sodrására bízták magukat, és ahogyan a majomember tekintete villámgyorsan végigsiklott a víz tükrén a folyás irányában, a távolban, a víz fölé mélyen belógó fák árnyékában egy, az árral sodródó kéregcsónakot, annak végében pedig egy férfialakot pillantott meg abban a pillanatban, amint az éppen előtűnt egy kanyarból, amely idáig eltakarta a szeme elől.

Amikor a csapat tagjai megpillantották a folyót, azt látták, hogy fürge lábú vezérük sebesen, buckáról buckára ugrálva rohan lefelé az ingoványos parton egy kis benyúló földnyelv felé, amely pontosan ott magasodott ki a vízből, ahol a folyó a felé a part felé hajolva, amelyen ők álltak, elkanyarodott a szemük elől. Ahhoz, hogy követhessék, jókora kerülőt kellett tenniük.

Tarzan végigrohant az ingoványos partsávon; majd túljutotta kiugró hegyfokon is, és mintegy fél óra elteltével - némi útrövidítő átvágások révén elérkezett a szeszélyesen kígyózó folyó feléje hajló kanyarulatához, és akkor ott, a víz tükrében egyszercsak megpillantotta a kéreg- csónakot, annak végében pedig Nyikoláj Rokovot.

Jane nem volt a férfival.

Ellensége láttán a széles forradása majomember homlokán skarlátvörös színben tüzelt, széles ajkát pedig a hímmajom hátborzongató, vadállati üvöltése hagyta el.

Rokov megborzongott a kísérteties, rettenetes harci ordítás hallatán. Lekucorodott a csónak fenekére, és a rémülettől vacogó fogakkal figyelte, hogy az a férfi, akitől jobban félt, mint a földkerekség bármely más teremtményétől, sebesen odarohant a víz széléhez.

Bár a gazember biztonságban tudta magát ellenségétől, mégis már a puszta látványtól valóságos hideglelést kapott, majd őrjöngő hisztériás rohamot, amikor azt látta, hogy a fehér óriás vakmerően beleveti magát a trópusi folyó veszedelmes vizébe.

A majomember szélsebesen, erőteljes, kitorló csapásokkal úszott ki a sodrásba, és az árral ringatózó kéregcsónak felé tartott. Rokov ekkor felkapta a csónak aljában heverő egyik evezőt, és miközben rémülettől kimeredt szemei továbbra is a halál fenyegetően közeledő hírnökére tapadtak, vadul csapkodni kezdett a lapáttal, hogy megpróbálja fokozni a lomhán úszó kenu sebességét.

Egyik férfi sem vette észre, hogy ugyanekkor a szemközti part felől a víz baljóslatúan fodrozódni kezd, és az apró örvény lopva közeledik a félig meztelen testű, úszó óriás felé.

Tarzan végül utolérte a kenut, és egyik kezével felnyúlva megragadta a csónak peremét. Rokov a félelemtől dermedten ült a helyén, képtelen volt megmozdítani kezét vagy lábát; tekintete bosszúálló istenként közeledő ellensége arcára szegeződött.

Majd arra lett figyelmes, hogy az úszó férfi mögött a víz hirtelen kavarogni kezd. észrevette a kis örvényt, és már azt is tudta, hogy mi okozza.

Ugyanebben a pillanatban Tarzan azt érezte, hogy egy hatalmas állkapocs ragadja meg a jobb lábát. Megpróbálta kiszabadítani, és felhúzni magát a csónak szélére. Erőfeszítése sikerrel is járt volna, ha ez a szabadulás és a bosszú reményével kecsegtető váratlan esemény nem serkenti azonnali cselekvésre Rokov gonosz elméjét.

Mint egy dühödt kígyó, úgy ugrott a fickó a csónak vége felé, és a nehéz evezővel gyors ütést mért Tarzan fejére. A majomember görcsösen kapaszkodó ujjai lecsúsztak a csónak pereméről. Rövid küzdelem zajlott le a folyó felszínén, majd kis örvény keletkezett a háborgó vízben, és végül már, csak a gyors sodrásban hamar szertepattanó buborékok sora jelezte per pillanatig azt a helyet, ahol Tarzan, a dzsungel fia, az őserdők ura eltűnt minden emberi szem elől a fenyegetően hömpölygő Ugambi sötét, végzetes vizének mélyén.

Rokov a rémülettől teljesen elgyengülve, minden ízében reszketve hanyatlott vissza a kéregcsónak aljába. Egy ideig fel sem fogta, micsoda szerencséje volt - csak a némán küszködő fehér férfi alakját látta maga előtt, amint eltűnik a víz felszínéről, hogy a folyó iszapos, sáros fenekén lelje rettenetes halálát.

Lassanként azonban mindennek a jelentése eljutott a tudatáig, és akkor egyszercsak a megkönnyebbülés és a diadal kegyetlen mosolya jelent meg az ajkán. Ám öröme rövid életű volt, mert éppen abban a pillanatban, amikor elégedetten elkönyvelte magában, hogy most már viszonylag biztonságban, háborítatlanul folytathatja útját a tengerpart felé, pokoli hangzavart hallott a közeli part felől.

Amint szemével a rettenetes hang eredetét kutatta, tekintete egy gyűlölködő szemmel rámeredő, ijesztő pofájú párducra esett. A párduc a parton állt Akut rémséges majmainak körében, az előtérben pedig egy óriás termetű fekete harcos, aki az öklét rázta felé, és szörnyű kínhalállal fenyegette.

A hosszú utazás alatt az Ugambin lefelé, a rémséges horda sem éjjel, sem nappal nem tágított mellőle, hol vele egyvonalban haladt, hol órákra, sőt, egyszer egy egész napra eltűnt mögötte a dzsungel útvesztőjében, ám csak azért, hogy fenyegetően, könyörtelenül és ijesztően újra meg újra megjelenjék. Ez a lidérces álomnak tűnő menekülés az erős, robusztus férfit csontig soványodott, ősz hajú, félelmében zagyván maga elé makogó ronccsá változtatta még mielőtt az öböl és az óceán feltűnt volna reményvesztett szeme előtt.

Népes falvak mellett vezetett az útja. A harcosok újra meg újra vízre szálltak kenuikban, hogy elébe kerüljenek, de a rémséges

horda minden alkalommal feltűnt a láthatáron, és ezzel arra késztette a rémülten visongó bennszülötteket, hogy visszatérjenek a partra, és belevesszenek a dzsungelbe.

Menekülése során nyomát sem látta sehol Jane Claytonnak. Egyszer sem sikerült megpillantania az óta a perc óta; amikor ott a folyó szélén ujjai ráfonódtak a kéregcsónak orrához erősített kötélre, és azt hitte, hogy az asszonyt újra nyugodtan a hatalmába kerítheti. Ám a következő pillanatban máris csalódnia kellett, amikor Jane egy nehéz, gyorstüzelő puskát ragadott fel a csónak fenekéről, és egyenesen a mellének szegezte.

Ő akkor gyorsan ledobta a kötelet, és látta, hogy az asszony mind jobban eltávolodik tőle, de a következő pillanatban már rohant is felfelé a parton egy kis mellékfolyó felé. Ennek a torkolatában rejtették el annak idején azt a kenut, melyben ő és társai hosszú útjuk során, az aszszonyt és Anderssent üldözve eljutottak idáig.

Mi történhetett a nővel?

A gazember végül is azzal intézte el magában a kérdést, hogy Jane-t minden bizonnyal valamelyik falu harcosai ejtették fogságba, hiszen számtalan település mellett volt kénytelen elhaladni a tenger felé vezető vízi úton. Nos, gondolta, legalább megszabadult legfőbb ember-ellenségétől.

Bár ami azt illeti, szívesen visszahozta volna mindnyájukat az élők világába, ha ily módon megszabadulhatott volna az örökös veszélyt jelentő ijesztő teremtményektől, amelyek továbbra is könyörtelenül üldözték, és ahányszor csak megpillantották, rémisztően üvöltöztek és morogtak felé. A legnagyobb rémülettel a párduc töltötte el a szívét - a lángoló szemű, kegyetlen képű párduc, amely fenyegetően vigyorgó, tátott pofával bámult rá napközben, s amelynek izzó szemgolyói gonószul villogtak az éjszakai dzsungel vaksötétjéből a folyó felé. Az Ugambi torkolatát megpillantva Rokov újult reménnyel nézett a jövő felé, mert a távolban a "Kincaid" ringatózott lehorgonyozva az öböl sárgás hullámain. Míg ő fenn járt a folyón, Paulvics parancsnoksága alatt elküldte a kis gőzhajót, hogy vegyen fel szenet, és most hangosan ujjongani tudott volna örömében, amikor látta, hogy a hajó idejében visszaérkezett, és reménye lehet arra, hogy kimentik őt.

Eszeveszetten kezdett evezni a hajó felé, majd meg talpra ugrott, őrjöngve hadonászott a lapáttal és hangosan kiáltozott, hogy felhívja magára a fedélzeten levők figyelmét. De akármilyen hangosan rikoltozott is, a "Kincaid" csendes fedélzetéről nem érkezett válasz kiáltásaira.

Ahogy visszafordulva gyors pillantást vetett a partra, meggyőződött arról, hogy a dühödten vicsorgó csapat még mindig ott van. Még most sem múlt el a veszély, gondolta, ezek az emberhez hasonló szörnyek megtalálhatják a módját annak, hogy akár a gőzös fedélzetére is kövessék, hacsak nem lesznek ott az emberei, akik lőfegyverekkel visszaverik őket.

Mi történhetett azokkal, akiket a "Kincaid"-on hagyott? Hol van Paulvics? Lehetséges volna, hogy a hajó teljesen néptelen, és az van megírva a számára, hogy végül mégiscsak utolérje a rettenetes végzet, amely elől e rémségekkel teli nappalok és éjszakák során mindvégig menekült? Megborzongott, mint akinek a halál máris megérintette homlokát nyirkos ujjaival.

Mindamellett pillanatnyi szünet nélkül eszeveszetten evezett tovább a gőzös felé, és örökkévalóságnak tűnő idő után a kéregcsónak orra végre nekiütődött a "Kincaid" deszkapalánkjának. A hajó oldaláról kötélhágcsó csüngött alá; ám amikor Rokov megragadta, hogy felkapaszkodjon rajta a fedélzetre, egyszercsak figyelmeztető kiáltást hallott a magasból; és amikor felpillantott, tekintete egy

rámeredő puskacsőre esett.

Jane Clayton, miután annak idején a Rokov mellének szegezett puskával sikeresen sakkban tartotta a gazembert mindaddig, míg a végső menedéket jelentő kéregcsónak ki nem sodródott az Ugambi közepére, és tisztes távolságra nem került a férfitól, egy percig sem késlekedett; hanem haladéktalanul evezni kezdett a fősodrás felé, és a rákövetkező hosszú nappalok és fáradságos éjszakák alatt is mindvégig igyekezett csónakját a folyó leggyorsabban áramló részére irányítani, kivéve a nap legmelegebb óráit, amikor egyszerűen rábízta magát a sodrásra, ő maga pedig lehasalt a kenu aljába, és arcát egy nagy pálmalevéllel védte a nap sugaraitól.

Csak ennyi időt engedélyezett magának a pihenésre; egyebekben állandóan azon iparkodott, hogy a nehéz evező segítségével gyorsítsa a csónak haladását.

Rokov viszont a maga részéről nem, vagy alig használta az eszét az Ugambin való menekülés terén, így aztán csónakja legtöbbször a lassú folyású, örvénylő vízére sodródott, mert - hogy minél távolabb legyen az őt üldöző és fenyegető, ijesztő hordától - rendszerint a túlsó part közelében maradt.

Így történhetett meg, hogy bár alig valamivel később szállt vízre, mint az asszony, az mégis két teljes órával előtte érte el az öblöt. Amikor Jane Clayton először pillantotta meg a csendes vízen horgonyzó hajót, szíve sebesen kezdett dobogni a remény és a hála érzésétől, de amikor közelebb került hozzá, és látta, hogy a "Kincaid" várakozik ott, örömét a legbaljósabb előérzetek váltották fel.

Visszafordulni már, akárhogy is, késő volt, mert az ő izmai számára túlságosan sebes volt a sodrás, amely a hajó felé hajtotta csónakját. Képtelen lett volna az árral szemben, felfelé evezni a nehéz kéregcsónakkal, így aztán nem volt más hátra, minthogy vagy megpróbál kijutni a partra anélkül, hogy a "Kincaid" fedélzetén tartózkodók észrevennék, vagy pedig az ő irgalmukra bízza magát - máskülönben menthetetlenül kisodródik a tengerre.

Tudta, hogy a parton vajmi kevés reménye van az életben maradásra, hisz nem volt tudomása a barátságos moszula falu hollétéről, ahová Anderssen vitte őt a "Kincaid"-ről való szökésük éjszakáján. Viszont Rokov távollétében esetleg lehetségesnek látszott, hogy ha nagy jutalmat ajánl fel azoknak, akik átvették a gőzhajó parancsnokságát, akkor talán ráveheti őket arra, hogy vigyék el a legközelebbi, civilizált helyen lévő kikötőbe. Érdemes megkockáztatni a dolgot, határozta el - már ha egyáltalán sikerül feljutnia a hajóra.

Az ár sebesen vitte lefelé a folyón, és megállapította, hogy csak a legnagyobb erőfeszítések árán sikerülhet a lomha ladikot a "Kincaid" közelébe irányítania. Miután eldöntötte magában, hogy felmegy a gőzösre, most már azt figyelte, hogy ki segíthetne neki, de legnagyobb meglepetésére a fedélzet teljesen üresnek látszott, és az életnek semmi jele nem mutatkozott a hajón.

A keregcsónak mind közelebb és közelebb került a hajó orrához, de még mindig nem hallatszott a figyelő kiáltása odafentről, a gőzös oldala felől. Még egy perc, állapította meg Jane, és kenuja túljut a gőzhajón, és akkor, hacsak le nem eresztenek egy csónakot a kimentésére, a sodrás és az apály, amely javában tartott, kiviszi messze a nyílt tengerre.

A fiatalasszony hangosan segítségért kiáltott, de válaszul csak valamilyen vad ragadozó harsány ordítása hangzott fel az őserdővel borított part felől. Jane elkeseredetten csapkodott az evezővel, hogy a csónakot a gőzös oldala mellé irányítsa.

Egy másodpercig úgy látszott, hogy néhány arasznyival célt tévesztett, de aztán a legeslegutolsó pillanatban a kenu mégiscsak szorosan odasiklott a hajó orra alá, és Jane-nek még éppen sikerült elkapnia a horgonyláncot.

Hősiesen kapaszkodott bele a vasból készült nehéz láncszemekbe, miközben az áramlás ereje kis híján elsodorta alóla a kenut. A feje fölött, a hajótesten egy kötélhágcsót látott himbálózni.

Az, hogy elengedje a láncot, és amikor a kenu a létrához sodródik, megpróbáljon felmászni rajta, teljességgel kivihetetlen vállalkozásnak tetszett, de ugyanilyen hiábavalónak tűnt az is; hogy továbbra is ott kapaszkodjék a horgonyláncon.

Pillantása végül a kéregcsónak orrában heverő kötélre tévedt, és miután annak végét a lánchoz erősítette, sikerült a kenut szép lassan mind lejjebb engednie, míg egészen a létra alá nem ért. A következő pillanatban a puskával a vállán már épségben fel is mászott a néptelen fedélzetre.

Első teendője az volt, hogy átkutassa a hajót.

Ezzel hamar végzett is, a puskát mindvégig készenlétben tartotta, hogy ha a "Kincaid" fedélzetén veszedelmes emberi lénnyel találkozik, azonnal használhassa. Nem telt sok időbe, hogy meglelje a magyarázatot a hajó teljes néptelenségére. A hajó őrzésére hátrahagyott matrózok a legénységi kabinban aludtak mély, részeg álomban.

Az undortól megborzongva mászott fel ismét a fedélzetre, és minden erejét összeszedve becsukta és rögzítette a csapóajtót az alvó őrség feje fölött. A következő dolga az volt, hogy élelmet keressen a konyhában, majd éhségét csillapítva, a fedélzeten foglalta el figyelő posztját eltökélten arra, hogy senkit nem enged fel a "Kincaid"-re, amíg nem hajlandó teljesíteni a követeléseit.

Úgy nagyjából egy óráig semmi sem látszott a folyó vizén, ami éber figyelmét felkelthette volna, de aztán, az Ugambi egyik feljebb levő kanyarulatából egy kenut látott előtűnni, amelyben csupán egy valaki ült. Nem kellett sokkal közelebb jönnie a csónaknak ahhoz, hogy felismerje Rokovot, és amikor a fickó fel akart szállni a hajóra, egy puska csöve meredt az arcába.

Amikor a gazember rájött, hogy ki az, aki nem engedi felszállni, éktelen haragra gerjedt, magából teljesen kivetkőzve szitkozódott és fenyegetőzött. Később azonban, amikor rájött, hogy ezzel a taktikával nem tud ráijeszteni vagy hatni az asszonyra, ígérgetéssel, rábeszéléssel kezdett próbálkozni.

Bármivel állt is azonban elő, Jane válasza mindig ugyanaz volt: semmi nem bírhatja rá arra, hogy felengedje Rokovot ugyanarra a hajóra, amelyen ő maga tartózkodik. És a férfi bizonyos volt abban, hogy Jane valóra váltja fenyegetését, és lelövi őt, ha továbbra is kitart amellett, hogy felszálljon a hajó fedélzetére.

Így aztán, más megoldás híján a gyáva féreg visszaereszkedett kéregcsónakjába, és mindvégig kitéve magát annak a veszélynek, hogy az ár kisodorja a tengerre, végül jóval lejjebb nagy nehezen kikötött az öböl túlsó partján, átellenben a vicsorgó és üvöltöző fenevadakkal.

Jane Clayton tudta, hogy a fickó egyedül, segítség nélkül nem képes felevezni nehéz csónakjával árral szemben a "Kincaid"-hoz és, hogy ezért a továbbiakban nem kell támadástól tartania. Úgy látta, mintha az ijesztő csapat ott a parton azonos lett volna azzal, amellyel az Ugambi felső folyásánál a dzsungelben találkozott jó pár nappal korábban, hiszen teljességgel elképzelhetetlennek tűnt, hogy még egy ilyen furcsa összetételű társaság létezhet a világon;

ám azt el nem tudta képzelni, hogy mi célból jöttek végig a folyó mentén egészen annak torkolatáig.

A nap vége felé az asszony egyszercsak Rokov kiabálására lett figyelmes, amely a folyó tulsó partja felől hallatszott, majd abba az irányba pillantva, amerre a férfi bámult, rémülten azt látta, hogy a hajó egyik mentőcsónakja közeledik a folyón lefelé, amelyben - biztosan érezte - csakis a "Kincaid" legénységének távol levő tagjai ülhetnek - lelkiismeretlen haramiák. Az ellenségei.

16. Az éj sötétjében

Amikor Tarzan, a dzsungel fia észrevette, hogy lába egy krokodil hatalmas állkapcsának szorításába került, nem úgy viselkedett, mint valami hétköznapi ember, aki feladja a reményt, és beletörődik sorsába.

Teleszívta tüdejét levegővel, még mielőtt az óriás hüllő lehúzta volna a víz alá, aztán pedig hatalmas izmainak minden erejét latba vetve, elkeseredett küzdelemben próbálta meg visszaszerezni szabadságát. De természetes ételeméből kiszakítva a majomember súlyos hátrányban volt ellenfelével szemben, és csak annyit ért el, hogy nagyobb sebességre ösztökélte a szörnyet, aki gyorsan a víz mélyére vonszolta áldoza tát.

Tarzan úgy érezte, hogyha nem szippanthat egy nagyot a jó friss levegőből, menten szétpattan a tüdeje. Tudta, hogy percei meg vannak számlálva, és görcsös szenvedéseinek csúcspontján kétségbeesett tettre szánta el magát, hogy elégtételt vegyen saját haláláért.

Kiterült tagokkal siklott a vízben a lábát fogva tartó fenevad nyálkás teste mellé, és miközben a rémséges lény a saját búvóhelye felé vonszolta, a majomember megpróbálta kőkését belemártani kemény páncéljába.

Minden próbálkozásával csak még gyorsabb tempóra késztette a krokodilt, és amikor a majomember már éppen úgy vélte, hogy végképp nem bírja tovább, hirtelen azt érezte, hogy az állat behúzza egy iszapos mélyedésbe, és orrlyukai egyszercsak a víz felszíne fölé kerültek.

Mindenfelől csak az odu sötétje - a sír némasága - vette körül.

Tarzan, a dzsungel fia néhány pillanatig levegő után kapkodott az iszapos, bűzös lyukban, ahová az állat hozta. Érezte, hogy a szörnyű lény hideg, kemény pikkelyekkel borított teste közvetlenül mellette emelkedik és süllyed, mintha görcsösen, zihálva próbálna lélegzethez jutni.

Perceken keresztül feküdtek így mindketten, aztán hirtelen görcsös rángás futott végig a férfi mellett heverő hatalmas testen, az állat minden ízében megremegett, majd mozdulatlanná dermedt. Tarzan feltérdelt a krokodil mellett, és legnagyobb elképedésére azt állapította meg, hogy a fenevad kimúlt. Vékony késével ezek szerint mégis sikerült találnia egy sebezhető pontot a pikkelyes páncélon.

A majomember feltápászkodott, majd körültapogatózott az áporodott levegőjű nedves oduban. Kiderült, hogy egy föld alatti barlang foglyává vált, amely akkora, hogy bőségesen elfér benne akár egy tucat ilyen óriás állat, mint amelyik idehurcolta.

Rájött, hogy a szörnyű állat búvóhelyére került, mélyen a folyóágy alá, és hogy az egyedüli be- és kijárat minden bizonnyal az a víz alatti nyílás, amelyen keresztül a krokodil idehozta.

Első gondolata természetesen a menekülés volt, de hogy képes lesz-e a folyosó tulsó végén feljutni a víz felszínére, aztán pedig ki a partra, az felettébb kétségesnek látszott. Figyelembe kellett vennie, hogy az átjáró összeszűkülő része esetleg hirtelen elfordul, vagy ide-oda kanyarog, vagy ami a legnagyobb veszélyt jelentette, hogy kifelé haladtában netán szembe találkozik „ titkos rejtekhely valamelyik másik lakójával. És ha épségben ki is jut a folyóra, még mindig fenyegeti az a veszély, hogy újra támadás éri, még mielőtt biztonságban szárazra érhetne.

Más választása azonban nem volt, így aztán Tarzan, a dzsungel fia jól teleszívta tüdejét a barlang bűzös, fojtogató levegőjével, majd lemerült a sötét, vízzel teli mélyedésbe, amelyben látni semmit sem látott, legfeljebb kezével-lábával tapobatózhatott kifelé.

A krokodil csúnyán szétmarcangolta azt a lábát, amelyet a fogai között tartott, de a csont nem törött el, és sem az izmok, sem az inak nem sérültek meg annyira, hogy ne használhatta volna. Kínzó fájdalmat okozott a seb, ennyi volt az egéSZ.

De Tarzan, a dzsungel fia hozzászokott a fájdalomhoz, és nem sokat törődött vele, miután megállapította, hogy a szörnyeteg hegyes fogainak nyoma nem korlátozza túlságosan lábainak használatában.

Gyors tempókkal úszott végig a folyosón, amely előbb lefelé tartott, majd emelkedni kezdett, és végül a víz szélétől mindössze pár lábnyira vezetett ki a folyó fenekére. Amikor a majomember feljutott a víz színére, két hatalmas krokodil fejét pillantotta meg egészen közel hozzá. Sebesen közeledtek feléje, Tarzan pedig ember feletti erejét összeszedve egy fa lelógó ágai felé úszott.

Bizony éppen jókor, mert abban a pillanatban, amikor felhúzódott a biztonságot adó lombok közé, két szélesre tátott száj kapott dühödten utána. Tarzan pár pillanatra megpihent a lombok között. A folyás irányába tekintve végigpásztázta a folyót, ameddig csak a sok-sok kanyartól elláthatott, de nyomát sem látta Rokovnak, sem a kéregcsónaknak.

Miután kipihente magát, és bekötötte sebesült lábát, a lefelé sodródó kenu üldözésére indult. A túlsó partra jutott ki, nem arra, amelyikről eredetileg bevetette magát a sodró áradatba, de, minthogy prédáját a vízen tudta, a majomembert nemigen érdekelte, hogy melyik oldalon folytatja az üldözést.

Mérhetetlen bosszúságára hamarosan kiderült, hogy lábsérülése súlyosabb, mint gondolta, és komolyan akadályozza a haladásban. A legnagyobb nehézségek árán sikerült csak gyorsabban előrejutnia, mintha a földön gyalogolt volna, és azt is észrevette, hogy sérülése nemcsak akadályozza, de veszélyessé is teszi a fák ágain való mozgást.

Az öreg néger asszony, Tambudza annak idején mondott neki valamit, ami elméjét most kétellyel és gyanakvással töltötte el. Amikor az öregasszony a gyermek haláláról beszélt neki, azt is hozzátette, hogy a fehér asszony, a fájdalomtól teljesen lesújtva ugyan, de megsúgta neki, a csecsemő nem az övé.

Tarzan nem tudta elképzelni, Jane-nek mi oka lehetett arra, hogy bárkit is félrevezessen a saját vagy a gyermek kilétét illetően. Az egyedüli logikus magyarázat csakis az lehetett, hogy az a fehér asszony, aki a fiával és a svéd fickóval együtt a dzsungel mélyén járt, nem Jane volt.

Minél tovább töprengett, annál szilárdabb meggyőződésévé vált, hogy a fia meghalt, a felesége pedig még mindig Londonban tartózkodik, semmi baja, és fogalma sincs elsőszülöttének rettenetes végzetéről.

Talán mégis tévesen értelmezte annak idején azt, amit a gonosz

Rokov neki mondott, és feleslegesen aggódott két emberért. Ez a gondolat némileg enyhítette a mély fájdalmat, amelyet kisfia halála miatt érzett.

Ráadásul micsoda halál! Tarzan, a majomember épp eléggé hozzászophatott a kegyetlen dzsungelben a szenvedésekhez és a rémségekhez, de még ő is megborzongott, ha belegondolt, micsoda irtózatos sors jutott osztályrészül a szegény ártatlan gyereknek.

Miközben keserves kínok közepette haladt tovább a tengerpart felé, elméjét annyira lekötötte a sok szörnyű gazság, amit Rokov követett el szerettei ellen, hogy a hosszú forradás a homlokán szinte szünet nélkül élénk skarlátvörös színben izzott, a legkönyörtelenebb és legdühödtebb indulat jeleként. Időnként ő maga is megriadt, s ilyenkor sok kis élőlény a dzsungelben riadtan menekült búvóhelyére meghallva a torkából előtörő dühödt morgást és félelmetes ordítást.

Kerüljön csak az a gazember a keze közé!

Útja során két ízben is harcias kedvű bennszülöttek rohantak elő fenyegetően falvaikból, hogy megakadályozzák a továbbhaladásban, de amikor megütötte fülüket a hímmajom rettenetes ordítása, és a hatalmas fehér óriás üvöltve rájuk rontott, sarkon fordultak, és a bozótba menekültek, és nem is merészkedtek elő, míg a majomember biztonságos távolságra nem került tőlük.

Tarzan úgy érezte, hogy gyötrelmesen lassan jut előre, hiszen a sebességről alkotott elképzelésének a kisebb majmok által elérhető tempó képezte az alapját. Valójában csaknem ugyanolyan iramban haladt, mint az árral sodródó kenu és benne Rokov, ezért aztán amikor elérte az öblöt, és megpillantotta az óceánt, a leszálló sötétség ugyanannak a napnak a végét jelezte, amelyen Jane Clayton és Rokov is végére ért a dzsungel belsejéből idáig tartó menekülésének.

Olyan sűrű sötétség ereszkedett a folyó fekete vizére és a kétoldalt elterülő dzsungelre, hogy még Tarzan sem látott pár lépésnél messzebb- re, pedig az ő szemei igazán hozzászoktak az éjszakai tájékozódáshoz. Úgy képzelte, hogy még azon az éjjelen végigkutatja a partot, hátha nyomára bukkan Rokovnak és az asszonynak, aki meggyőződése szerint biztosan a gazfickó előtt haladt végig az Ugambin. Arra, hogy a "Kincaid" vagy valamely más hajó mindössze talán ha száz yardnyira horgonyoz tőle, álmában sem mert gondolni, mert a gőzös fedélzetén nem égett semmilyen lámpa.

Éppen nekilátott a keresgélésnek, amikor figyelmét hirtelen valami zaj keltette fel, amelyet idáig nem is vett észre - mintha nem messze a parttól, és körülbelül egymagasságban azzal a hellyel, ahol ő állt, óvatosan evezők merültek volna vízbe. Nyomban mozdulatlanná dermedt, mint egy szobor és úgy fülelt az alig hallható nesz irányába.

Az kisvártatva megszűnt, és most csoszogásszerű zaj hallatszott, amelyről a majomember gyakorlott fülével megállapította, hogy csak egy valami okozhatja - bőrcipőbe bujtatott lábak lépkednek fel valahol egy hajó kötélhágcsójának kerek fokain. Igen ám, de ameddig ellátott nem volt semmiféle hajó - s nem volt talán a környéken sem ezer mérföldes körzeten belül.

Ahogy így állt, és szemével a felhő borította égtől koromsötét éjszakát fürkészte, olyan hirtelenül és váratlanul, mint egy arculcsapás, egyszercsak felcsattanó lövések éles ctaccatója, majd egy asszony sikoltása ütötte meg a fülét a víz felől.

Tarzan, a dzsungel fia nem sokat törődött sérülésével, sem pedig nemrég átélt iszonyú kalandjával, bármennyire is nyomasztotta az emlék, habozás nélkül cselekedett, amikor a rémült kiáltás, az éles átható sikoly felhangzott az éjszaka csendjében. Egyetlen ugrással

átvetette magát a parttól elválasztó bokrokon - majd csobbanás hallatszott, amint a teste becsapódott a vízbe, és hatalmas karcsapásokkal úszni kezdett az áthatolhatatlan sötétségben, mindenféle támpont nélkül, a talán képzelete szülte kiáltás nyomában, újra csak kiszolgáltatva magát az egyenlítői folyó rémséges lakóinak.

A csónakra, amelyet a "Kincaid" fedélzeten őrt álló Jane észrevett, az egyik parton Rokov, a másikon pedig Wugambi és csapata is felfigyelt. A kiáltozás nyomán a kéregcsónak először a gazfickó felé tartott, majd némi tanácskozás után a "Kincaid" irányába fordult, de még a felét sem tette meg a part és a gőzös közötti távolságnak, amikor a hajó fedélzetén puska dördült, mire a kenu orrában ülő egyik matróz összerogyott, és a vízbe esett.

Ezután már lassabban közeledtek, majd kisvártatva,amikor Jane lövése a csapat újabb tagját is eltalálta, a kenu visszavonult a partra, és ott várakozott, amíg a nap le nem ment.

A másik parton acsarkodó vad bandát az üldözés folyamán mindvégig a fekete harcos, Mugambi, a vagambik törzsfőnöke vezette, csakis ő tudhatta, hogy odaveszett urának ki ellensége, ki pedig barátja.

Hiszen, ha akár a kenu, akár a "Kincaid" közelébe férkőzhetnének, gondolta Mugambi, rövid úton végeznének mindenkivel, akit ott találnak, de hát a közöttük levő fekete vízű áradat ugyanolyan leküzdhetetlen akadályt jelentett a továbbhaladás szempontjából, mintha a végtelen óceán választotta volna el őket prédájuktól.

Mugambi tudott valamit azokról az eseményekről, amelyek megelőzték Tarzan partratételét a Dzsungel-szigeten, és a fehér emberek üldözését az Ugambin felfelé. Tudta, hogy barbár fehér ura a feleségét keresi meg a gyerekét, akit a gonosz fehér ember lopott el, ezért követték hát mélyen a szárazföld belseje felé, majd pedig vissza a tengerhez.

Azt hitte, hogy ugyanez a férfi ölte meg a hatalmas fehér óriást is, akit annyira tisztelt, s annyira megszeretett, mint saját népének legnagyobb vezéreit sem. Így aztán Mugambi vad lelkében hevesen izzott az elhatározás, hogy valamiképpen odavereksz i magát a gonosz férfi közelébe, és bosszút áll rajta a majomember meggyilkolásáért.

De amikor meglátta a folyón lefelé ereszkedő, majd Rokovért siető kenut, aztán amikor meglátta, hogy az elindul a "Kincaid" felé, rájött, hogy csak egy kenu birtokában lehet reménye arra, hogy a vadállatok csapatát az ellenség közelébe szállítsa, és megütközzék vele.

Így történt aztán, hogy mielőtt Jane Clayton leadta volna az első lövést Rokov kenuja felé, Tarzan hűséges vadállatai eltűntek a dzsungelben.

Miután a gazfickó és bandája - amely Paulvicsból és azokból az emberekből állt, akiket Rokov a "Kincaid"-en hagyott, hogy segédkezzenek a szénvételezésnél - egyszóval, amikor a kenu utasai visszavonultak a puskatűz elől, Jane rájött, hogy amit nyert, az nem több lélegzetvételnyi szünetnél, ellenségei újra támadni fognak.

De a felismeréssel egyidejűleg megfogant benne az elhatározás is, hogy egy vakmerő lépéssel végleg megszabadul a fenyegető veszélytől, amelyet Rokov gonosz szándékai jelentenek számára.

Ezzel az elhatározással tárgyalásokat kezdett a legénységi kabinba bezárt két matrózzal, és miután kényszerítette őket, hogy elfogadják a terveit, és közölte velük, hogy az életüket kockáztatják, ha megpróbálnák kijátszani, szabadon engedte őket

éppen akkor, amikor a hajóra leszállt a sötétség.

Készenlétben tartotta pisztolyát, hogy engedelmességre kényszerítse őket, s miután egyenként felengedte mindkettőt a fedélzetre, és ott álltak előtte fejük fölé emelt kézzel, gondosan megmotozta a két fickót, hogy nincs-e náluk valamilyen elrejtett veszedelmes eszköz. Majd miután meggyőződött róla, hogy fegyvertelenek, utasította őket, hogy lássanak munkához, vágják el a horgonyhoz rögzítő kötelet. Vakmerő terve az volt, hogy elindul a gőzössel, hagyja, hogy az ár kisodorja a nyílt tengerre, ott pedig rábízza magát az elemek kénye-kedvére. Biztos volt benne, hogy a természet erői kegyesebbek lesznek hozzá, mint Nyikoláj Rokov lenne, ha újra elfogná.

Azzal a lehetőséggel is számolni kellett, hogy a "Kincaid"-et észreveszik egy arra járó hajóról. Minthogy a gőzös jól el volt látva élelemmel és vízzel - a két férfi biztosította erről -, meg a nagy viharok időszakán is jócskán túl jártak már, az asszonynak minden oka megvolt hát rá, hogy terve megvalósulásában reménykedjék.

Borús és sötét volt az éjszaka, a fekete fellegek alacsonyan beborították a dzsungelt és a vizet - csak nyugat felé, ahol a folyó beletorkollt az óceánba, derengett át némi fény a gyászos sötétségen. Ideális éjszaka volt a küszöbön álló műveletekhez.

Jane ellenségei nem láthatták, mi folyik a hajó fedélzetén, és azt sem vehetik észre, amikor majd a gyors áramlás kisodorja a gőzöst az óceánra. Mire a nap felkel, a "Kincaid" a dagály hátán messze benn jár majd a Benguela áramlat vízén, amely észak felé folyik Afrika partjai mentén, és minthogy errefelé déli volt az uralkodó szélirány, Jane azt remélte, hogy az Ugambi torkolata látszani sem fog már a hajóról, mire Rokov tudomást szerezhet arról, hogy a gőzös eltávozott.

A fiatalasszony ott állt a szorgoskodó matrózok mellett, majd megkönnyebbülésében nagyot sóhajtott, amikor az utolsó kötélpászmát is sikerült átvágniuk, és tudta, hogy ezzel a hajó megindult kifelé a vad Ugambi fenyegető torkából.

Szavainak továbbra is a puska kényszerítő erejével adva nyomatékot, a fedélzetre parancsolta két foglyát azzal a szándékkal, hogy újra bezárja őket a legénységi kabinba; de addig-addig ígérgették, hogy hűségesek lesznek hozzá, és bizonygatták, hogy még hasznukat veheti, míg végül hagyta magát meggyőzni, és megengedte nekik, hogy odafent maradjanak.

A "Kincaid" néhány percig sebesen sodródott az árral, majd egyszercsak csikorgó hangot hallatva megrázkódott, és megállt a folyó kellős közepén. A hajó megfeneklett egy mélyen fekvő zátonyon, amely mintegy negyed mérföldnyire a tengertől osztotta ketté a medret.

Egy pillanatig egyhelyben állt, majd a sodrás forgatni kezdte. Végül, amikor orra éppen a part felé nézett, leválta homokpadról és újra úszni kezdett a vízen.

Ugyanebben a pillanatban, épp amikor Jane Clayton gratulált magának a hajó szerencsés kiszabadításához, fülét kicsit feljebbről, nagyjából arról a helyről, ahol a "Kincaid" az imént horgonyzott, puskaropogás zaja és egy sikoly - éles, átható, félelemmel teli asszonyi sikoltás - ütötte meg.

A matrózok is hallották a lövéseket, és biztosra vették, hogy azok munkaadójuk közeledtét jelzik. Nemigen fűlt a foguk ahhoz a tervhez, amely egy gazdátlanul sodródó hajóhoz kötötte sorsukat, ezért aztán suttogva gyorsan összebeszéltek, hogy ártalmatlanná teszik a fiatalasszonyt, aztán pedig segítségül hívják Rokovot és

társait.

Úgy látszott, hogy a szerencse a kezükre játszik, mert a puskák dörrenése elterelte Jane Clayton figyelmét kelletlen segítőiről, és ahelyett, hogy egyik szemét állandóan rajtuk tartotta volna, amint azt eredetileg tervezte, a "Kincaid" orrába rohant és kutató szemmel fürkészte a folyó sötét felszínét abban az irányban, ahonnan a csetepaté hallatszott.

Amikor a két matróz észrevette, hogy az asszony elhagyta őrhelyét, hátulról titokban utána lopakodott.

Ahogy egyikük cipője megcsikordult a fedélzeten, Jane felriadt, és hirtelen rádöbbent, milyen veszély fenyegeti, de már későn hallotta meg a figyelmeztető hangot.

Amikor megfordult, a két férfi rávetette magát, leteperte, és miközben a földre zuhant, az óceán felől derengő halvány fényben egy újabb férfialak körvonalait pillantotta meg, amint éppen felfelé mászik a "Kincaid" oldalán.

Annyi kínszenvedés után a szabadságért vívott hősies erőfeszítései ezennel kudarcot vallottak. Magába fojtva a feltörő zokogást, feladta az egyenlőtlen küzdelmet.

17. A "Kincaid" fedélzetén

Amikor Mugambi a csapattal együtt bevette magát a dzsungelbe, határozott cél lebegett a szeme előtt. Egy kéregcsónakot akart szerezni, amellyel Tarzan fenevadjait a "Kincaid"-hez viheti. Nem is telt sok időbe, és máris rábukkant arra, amit keresett.

Éppen sötétedni kezdett, amikor az Ugambi egyik kis mellékfolyójának partján, azon a helyen, ahol biztosra vette, találni fog kikötött kenut, valóban talált is egyet.

Nem sokat vesztegette az időt, hanem haladéktalanul beszállást vezényelt ijesztő társainak, majd ellökte a parttól a csónakot. Egy-kettőre birtokukba vették a kenut, így aztán a derék harcos észre se vette, hogy az nem üres.

Az immár koromsötétre fordult éjszakában tökéletesen elkerülte a figyelmét, hogy valaki a csónak aljába kucorodva alszik.

De alighogy a kenu úszni kezdett a vízen, az egyik előtte ülő majom dühödt morgása egy vacogó fogú alakra hívta fel a figyelmet, aki reszketve lapult meg a lábai előtt. Mugambi legnagyobb csodálkozására egy bennszülött nő volt a csónakban. Némi nehézségek árán megfékezte a már-már áldozata torkának ugró majmot, majd kis idő múlva sikerült megnyugtatnia a nőt.

Kiderült, hogy egy kényszerű házasságtól menekül, mert irtózik a párjának szánt öreg embertől. Éjszakára pedig a folyóparton talált kenuban húzta meg magát.

Mugambi nem örült a nő jelenlétének, de ha már ott volt, inkább megengedte neki, hogy a kenuban maradjon, mintsem, hogy időt vesztve vissza kelljen őt vinni a partra.

Igyekeztek, amennyire esetlen társainak evezős tudományából telt, hogy a sötét folyón mielőbb eljussanak az Ugambira, s a "Kincaid"-hez. Mugambinak nem kevés nehézséget okozott, hogy felfedezze a gőzös fekete körvonalait, de minthogy a hajó a kenu és az óceán között helyezkedett el; mégiscsak inkább látható volt, mint a folyó bánmelyik partjáról.

Ahogy közelebb értek, a fekete harcos meghökkenve tapasztalta, hogy mintha a hajó maga is mozgásban lenne, és végül megbizonyosodott arról, hogy valóban sodródik az árral lefelé. Már éppen nagyobb erőbedobásra akarta serkenteni az övéit, hogy utolér hessék a gőzöst, amikor hirtelen egy másik kenu körvonalai tűntek fel talán három lépésre a csónak orrától.

Ugyanebben a pillanatban az idegen kenu utasai is felfedezték Mugambi csapatát, de először nem fogták fel, miféle rémséges legénység tart feléjük. A két kéregcsónak már-már összeütközött, amikor az újonnan érkezett kenu orrából egy férfi rájuk kiáltott, hogy álljanak meg.

Válaszul egy párduc fenyegető horkantása hallatszott, és a fickó hirtelen azt vette észre, hogy Sita lángoló szemeibe bámul, aki a csónak orrában mellső mancsaira támaszkodva éppen készenlétbe helyezkedett, hogy rávethesse magát a másik kenu utasaira.

Rokov egy szempillantás alatt felismerte, micsoda veszély fenyegeti őt és társait. Gyorsan kiadta a parancsot a többieknek, hogy lőjenek a másik kenu utasaira, és ez volt az a sortűz és nyomában a Mugambi kenujában ülő rémült bennszülött nő sikolya, amit Tarzan is, Jane is meghallott.

Még mielőtt a Mugambi kenujában levő lassúbb és kevésbé gyakorlott evezősök kedvező helyze tbe kerülhettek és átugrálhattak volna az ellenség csónakjaiba, annak utasai gyorsan a sodrás iránt fordították kenujukat, és irhájukat mentendő, sebesen evezni kezdtek a "Kincaid" felé, amelyet most már ők is észrevettek.

A hajó, miután nekiütközött a homokzátonynak, majd lesodródott róla, egy lassan örvénylő áramlatba került, amely az Ugambi déli partjának közelében felfelé halad, hogy úgy száz yarddal odébb ismét csak forduljon egyet és visszatérjen a lefelé tartó főáramba. ily módon a "Kincaid" egyenesen ellenségeinek karmai közé vitte Jane Claytont.

Így történhetett az, hogy amikor Tarzan beleugrott a folyóba, nem láthatta a gőzöst, és miközben csak úszott előre a sötét éjszakában, fogalma sem volt arról, hogy ennyire közel hozzá egy hajó sodródik a hullámokon. A hangok szerint tájékozódott, amelyek a két kenu felől hallatszottak.

Úszás közben eszébe jutott, hogyan úszott nem is olyan rég az Ugambi vizében célja felé, és az élénk emlékek hatására borzongás futott végig óriás testén. De ezúttal, bár kétszer is úgy érezte, hogy az iszapos mélységben valami hozzásurlódik a lábához, semmi sem fenyegette az életét. Egyszeriben el is feledkezett mindenféle krokodilról, a csodálkozástól, amikor azt látta, hogy hirtelen egy sötét tömegű test tűnik elő a folyónak azon a pontján, ahol ő csupán a nyílt víztükör látványára számított.

A sötét valami olyan közel volt hozzá, hogy néhány karcsapást kellett csak tennie, és kinyújtott kezével legnagyobb meghökkenésére egy hajó oldalát érintette meg.

Miközben a majomember fürgén átmászott a hajó korlátján, érzékeny fülét dulakodás zaja ütötte meg a fedélzet túlsó oldala felől. Nesztelenül a zaj irányába rohant.

A hold már felkelt, és bár az égen még mindig felhők tornyosultak, a tájra boruló sötétség már nem volt olyan áthatolhatatlan, mint korábban, amikor a koromfekete éjszaka mindent magába olvasztott. Így éles szemével Tarzan már látta, hogy két férfialak viaskodik egy asszonnyal. Hogy ez az asszony járt Anderssennel együtt a szárazföld belsejében, azt nem tudta, de erősen gyanította, mint ahogyan meglehetősen biztosra vette azt is, hogy a véletlen a "Kincaid" fedélzetére vezette.

Ám nem sokat vesztegette az idejét meddő töprengéssel. Egy bajban levő asszonyról volt szó, akit két haramia bántalmazott, és ez a majomember számára elég ok volt arra, hogy a körülmények további mérlegelése nélkül hatalmas izmaival belevesse magát a küzdelembe.

Az első, amiből mindkét matróz észrevette, hogy új küzdő fél jelent meg a fedélzeten, az a vállukra hatalmas erővel lesújtó kéz volt. Majd, mintha egy lendületben levő óriáskerék ragadta volna őket magával, a vasmarok úgy rántotta le őket áldozatukról.

- Mit jelentsen ez? - hallatszott egy fojtott hang a fülük mellett.

Válaszolni azonban nem jutott idejük, mert a hang hallatán a fiatalasszony talpra szökött, és boldog kiáltással a két matróz támadója felé ugrott.

- Tarzan - kiáltotta.

A majomember nagyot taszított a fickókon, akik a fedélzeten végighemperegtek, kábultan és réműlten gurultak bele a túlsó oldalon a vízlefolyó nyílásába, majd hitetlenkedő örömkitörések közepette karjába szorította az asszonyt.

Ám az üdvözlés pillanatait rövidre szabták az események.

Alighogy egymásra ismertek, a felhők szétnyíltak odafenn, hogy fényt bocsássanak arra a jó fél tucat férfira, akik a "Kincaid" oldalán mászott fel a hajó fedélzetére.

A csapat élén Rokov haladt. Amikor az egyenlítői hold ragyogó sugarai megvilágították a fedélzetet, és a fickó rájött, hogy lord Greystoke áll előtte, hisztérikus, visító hangon megparancsolta a nyomában jövőknek, hogy nyissanak tüzet a fent tartózkodó két alakra.

Tarzan betuszkolta Jane-t a közelben levő kajüt mögé, és gyors szökkenéssel Rokov felé indult. A fickó mögött haladó férfiak, legalábbis ketten közülük, felemelték puskáikat és tüzeltek a rájuk támadó majomemberre. Ám az ő mögöttük jövők mással voltak elfoglalva, mert a sarkukban a kötélhágcsón már ott tolongott felfelé a rettenetes csapat.

Hat acsarkodó majom - mind hatalmas, emberhez hasonló fenevad - közeledett elöl fogvicsorgatva és habzó szájjal; utánuk pedig egy óriás termetű fekete harcos, akinek hosszú lándzsája meg-megcsillant a holdfényben. Ő mögötte még egy rémséges állat nyomakodott felfelé, és az egész félelmetes hordából a legnagyobb riadalmat éppen ő keltette - Sita, a párduc, aki feneketlen gyűlöletében és vérszomjas dühében kitátott szájjal, fogait villogtatva és lángoló szemekkel közeledett.

A Tarzanra leadott lövések célt tévesztettek, és a majomember a következő pillanatban már rá is vetette volna magát Rokovra, de a gyáva féreg kitért előle. Hirtelen hátraugrott két csatlósa közé, majd eszelős rémületében hangosan visítozva a legénységi kabin felé iramodott.

Tarzan figyelmét egy pillanatra az előtte álló két férfi kötötte le, ezért nem vehette azonnal üldözőbe a gazembert. Körülötte a majomcsapat és Mugambi harcolt Rokov csatatéren maradt embereivel.

Az ádáz fenevadak dühe elől az emberek hamarosan szerteszét futottak - mármint azok, akik életben maradtak, és egyáltalán futni tudtak, mert Akut és a többi majom hatalmas tépőfogai, meg Sita eleven húsba mélyedő karmai bizony nem kevés áldozatot ejtettek.

Négyüknek ennek ellenére sikerült megmentenie az irháját, és

bemenekülnie a legénységi kabinba, ahol - azt remélték - elbarikádozhatják magúkat a további támadások elől. Itt rátaláltak Rokovra, és dühükben, amiért megszökött, amikor bajba kerültek, nemkülönben a durva bánásmód miatt, amelyben rendszerint részesítette őket, kapva kaptak a kínálkozó alkalmon, hogy legalább részben visszafizetnek gyűlölt munkaadójuknak.

Hiába könyörgött, esdekelt hát a földön csúszva, emberei együttes erővel kipenderítették a fedélzetre, kiszolgáltatva őt azoknak az ijesztő lényeknek a kénye-kedvére, akik elől ők maguk épp hogy megmenekültek.

Tarzan látta, amint feltűnik a legénységi kabin ajtajában - látta és felismerte ellenségét, de meglátta őt más is még ugyanabban a pillanatban.

Sita volt az, és az óriás fenevad máris nesztelenül, vicsorgó fogakkal osont a rémülettől félholt férfi irányába.

Amikor Rokov meglátta, hogy ki lopódzik ott a sötétben, egyszeriben segélykiáltásaitól lett hangos a környék; miközben reszkető térddel csak állt a helyén, mint aki megbénult, szemközt a párduc képében közelgő iszonyatos halállal.

Tarzan egy lépést tett a gazember felé. Egész bensőjét égette a bosszú lobogó tüze. Végre markában volt- fiának gyilkosa. Jogában állt elégtételt venni mindenért. Annak idején Jane volt az, aki lefogta a kezét, amikor egyszer már önhatalmúlag akart eljárni, és végre akarta hajtani Rokovon a rég megszolgált halálos ítéletet; ezúttal viszont senki sem tarthatja vissza.

Ujjait hol görcsösen összeszorította, hol meg újra kinyújtotta, míg vadállat módjára, vészjóslóan, mint egy ragadozó fenevad közeledett a reszkető Rokov felé. Hamarosan észrevette, hogy kis híján elkésett, Sita már-már megelőzte és megfosztotta őt a lehetőségtől, hogy kitombolja féktelen gyűlöletét.

Kemény hangon rászólt a párducra, és szavai - mintha megtört volna valamilyen gonosz varázs - hirtelen tettre serkentették az eddig megbabonázva álló Rokovot. A gazember hangos visítozás kíséretében megfordult, és a parancsnoki híd felé menekült.

Sita, a párduc utána, fittyet hányva gazdája figyelmeztető szavának.

Tarzan már éppen kettejük után akarta vetni magát, amikor érezte, hogy valaki könnyedén megérinti a könyökét. Odafordulva Jane-t pillantotta meg maga mellett.

- Ne hagyj itt - súgta az asszony. - Félek.

Tarzan hátratekintett.

Körös-körül Akut meg a többi ijesztő majom álldogált. Némelyikük éppen közelebb húzódott a fiatalasszonyhoz, fogát vicsorította és fenyegető torokhangokat hallatott.

A majomember hátrább zavarta őket. Egy pillanatra meg is feledkezett arról, hogy társai azért csak állatok, akik képtelenek különbséget tenni barátai és ellenségei között. Az iménti harc a matrózokkal felszította vérszomjas kedvüket, és most mindenkiben, aki nem a csapathoz tartozott, az elejthető prédát látták.

Tarzan újra Rokov felé fordult mérgesen, amiért le kell mondania a személyes bosszú örömérol - hacsak a fickó el nem menekül Sita elől. Ám amikor odapillantott, látta, hogy erre semmi reménye sincs. Rokov egészen a parancsnoki híd végég hátrált, és most reszketve állt a helyén, kimeredt szemmel bámulva a lassan közeledő

fenevad felé.

A párduc lelapulva, hasával a fedélzet deszkáit súr olva kúszott előre, s közben hátborzongató hangokat hallatott. Rokov kővé dermedve állt ott, szemei kidülledtek, szája tátva maradt, és a rémülettől a hideg verejték verte ki a homlokát.

Látta maga alatt a fedélzeten a nagy emberszabású majmokat, ezért arrafelé nem mert menekülni. Sőt, az egyik vadállat nagyot ugorva éppen elkapta a parancsnoki híd korlátját, hogy felhúzódzkodjék mellé. Előtte a párduc figyelt csendben, lelapulva.

Rokov képtelen volt megmozdulni. Térdei reszkettek. Torkából artikulátlan vinnyogás tört elő. Egy végső átható sikollyal térdre rogyott - és Sita abban a pillanatban előrelódult.

A sárgásbarna bundájú fenevad egyenest a férfí mellének ugrott, és hanyattlökte a gazfickót.

Amikor a párduc rettenetes fogaival marcangolni kezdte Rokov torkát, és mellkasát, Jane Clayton iszonyodva elfordult; nem így Tarzan, a dzsungel fia. A majomember ajkán elégedett, hideg mosoly látszott. A hosszú sebhely a homlokán lassanként elvesztette skarlátvörösen izzó színét, és láthatatlanná vált barnára sült arcán.

Rokov elkeseredetten küzdött a végzet, a dühödten morgó, húsát marcangoló fenevad ellen, de mindhiába. Kegyetlenül megbűnhődött számtalan gaztettéért a néhány rövidke pillanat alatt, míg az iszonyú halál el nem ragadta.

Miután a küzdelem véget élt, Tarzan, Jane sugallatára, közelebb lépett, hogy kiszedje a holttestet a párduc karmai közül, és emberhez méltó módon földelje el Rokov földi maradványait, de az óriás macska fogvicsorgatva emelkedett fel prédája mellől, fenyegetően nézett még gazdája felé is, akit pedig szeretett a maga vad módján. Ezért aztán Tarzan, hogy ne kelljen megölnie a dzsungelben szerzett hűséges barátját, inkább elállt szándékától.

Azon az éjszakán Sita, a párduc egész idő alatt ott kuporgott a mellett az iszonyatos valami mellett, ami valamikor Nyikoláj Rokov volt.

A "Kincaid" parancsnoki hídja sikamlós lett a kiömlött vértől. Az óriás fenevad kedvére lakmározott a ragyogó trópusi hold fényében, és amikor másnap reggel felkelt a nap, Tarzan egykori esküdt ellenségéből nem maradt más, mint néhány lerágott, törött csont.

Rokov csapatát számba véve, az egy Paulvics kivételével mindenkinek a sorsáról tudtak. Négyen a "Kincaid" legénységi kabinjában raboskodtak, a többi meghalt.

Ezekkel az emberekkel Tarzan felfüttette a gőzgépet, és azt tervezte, hogy a másodkapitány közreműködésével - történetesen éppen ő is az életben maradottak között volt - a Dzsungel-sziget felkutatására indul; ám hajnalhasadtával erős nyugati szél kerekedett, és a másodkapitány nem mert nekivágni a "Kincaid"-del a háborgó tengernek. A hajó aznap mindvégig a biztonságos folyótorkolatban maradt, és bár éjjelre a szél némileg csitult, célszerűbbnek látszott megvárni a reggelt, és napvilágnál próbálkozni azzal, hogy a kanyargós folyómederből kijussanak a tengerre.

Az állatok napközben szabadon kószáltak a gőzös fedélzetén, mert Tarzantól és Mugambitól hamarosan megtanulták, hogy-senkit nem szabad bántaniuk a "Kincaid"-en, de azért éjszakára bezárták őket.

Tarzan öröme határtalan volt, amikor megtudta feleségétől, hogy az

a szegény kisgyerek, aki M'ganvazam falujában meghalt, nem az ő fiuk volt. El nem tudták képzelni, hogy kinek a gyereke lehetett, vagy hogy mi történt a sajátjukkal, és minthogy sem Rokov, sem Paulvics nem volt többé, nem is lehetett kideríteni az igazságot.

De azért az a tudat, hogy van miben reménykedniük, mégis némi megkönnyebbülést hozott a számukra. Amíg teljesen biztos bizonyítékát nem látták annak, hogy a gyermek meghalt, ez a remény éltette őket. Elég egyértelműnek látszott, hogy a kis Jack soha nem került fel a "Kincaid" fedélzetére. Ha mégis, arról Anderssennek tudnia kellett volna, de ő annak idején többször is biztosította Jane-t, hogy az egyetlen gyermek a "Kincaid"-en azóta, hogy a hajó Doverben hor gonyzott, az a csecsemő volt, akit az asszony kabinjába vitt szökésük éjszakáján.

18. Paulvics bosszút forral

Miközben Jane és Tarzan a hajó fedélzetén sétálva részletesen beszámoltak egymásnak kalandjaikról, amelyeken keresztülmentek azóta, hogy londoni lakásukban elváltak egymástól, folyóparti rejtekhelyéről valaki haragos tekintettel figyelte őket.

A fickó agyában csak úgy kergették egymást a gondolatok arról, hogyan akadályozhatná az angol lord és felesége menekülését, hiszen amíg él Alexander Paulvics, nem felejt, s a hajdani ellenség nem érezheti magát teljes biztonságban bosszújától.

Egyik tervet a másik után szőtte, majd dobta sutba mint kivihetetlent, vagy mint alkalmatlant arra, hogy általa méltóképpen torolja meg sérelmeit. Rokov helyettesének bűnös lelkében annyira feje tetejére állt a világ rendje, hogy nem volt képes felfogni, mi is a tényleges igazság a majomemberrel való összetűzések dolgában, és nem látta be, hogy a hiba nem az angol lordban, hanem mindig is benne és cinkosában volt.

És miközben egymás után vetette el újabb meg újabb elképzeléseit, Paulvics minden alkalommal ugyanarra a következtetésre jutott: semmihez sem kezdhet mindaddig, amíg ő a parton, a gyűlölt személy pedig az Ugambi közepén tartózkodik.

De hogyan jusson el a hajóra a krokodiloktól hemzsegő vízen át? Legközelebb csak a moszulák falujában találhatott kenut. Paulvics egyáltalán nem volt biztos abban, hogy a "Kincaid" még mindig a folyón horgonyoz, mire ő visszatér, amennyiben rászánja magát, hogy a dzsungelen keresztül elgyalogoljon a távoli faluig. s egy kenuval jöjjön vissza. Más megoldás azonban nem volt, így aztán Paulvics abban a szilárd hitben, hogy csakis így sikerülhet áldozata közelébe férkőzni, búcsúzóul még fenyegető tekíntetet vetett a "Kíncaid" fedélzetén beszélgető két alakra, majd hátat fordított a folyónak.

Miközben sebesen csörtetett előre a sűrű dzsungelben, elméjét annyira lefoglalta rögeszméje, a bosszú, hogy szinte el is felejtett félni az őserdő vad világától, amely körülvette.

Hiába fordult el tőle és hagyta cserben jó szerencséje, éppen gonosz cselszövéseinek egyenes következményeként, és hiába vált bűnös elméjének legfőbb áldozatává így saját maga, Paulvics- nak még mindig nem nyílt ki a szeme. Még mindig azt képzelte, hogy lelkének üdvét továbbra is a cselszövésben, gonosz tervek kigondolásában találja meg, amelyek pedig már annyiszor okoztak bajt neki és Rokovnak, és végül az utóbbinak iszonyatos halált.

Miközben lankadatlanul botorkált előre a dzsungelen keresztül a moszala falu felé, agyában hirtelen olyan terv kristályosodott ki, amely kivihetőbbnek látszott, mint az összes többi, amit idáig

kieszelt.

Éjszaka fog a "Kincaid"-hoz evezni, és ha egyszer felyutott a fedélzetre, megkeresi a hajó eredeti legénységének azokat a tagjait, akik túlélték a rettenetes utazás borzalmait, majd a segítségükkel megpróbálja Tarzan és csapata kezéből magához ragadni a hajó fölöttí uralmat.

A kajütjében van fegyver és lőszer, és az asztal titkos rekeszében egy pokolgép rejtőZik. Valamikor szinte minden szabadidejét robbanószerkezetek készítésének szentelte, akkor még fenntartás nélkül élvezte a nihilisták bizalmát hazájában.

Ez még azelőtt volt, hogy aranyÉrt és önmaga sértetlenségének fejében feladta őket a petrográdi rendőrségnek. Paulvics arcán rángás futott végig, amikor eszébe jutott, hogyan olvasta a fejére az árulást egyik valamikori harcostársa, még mielőtt a szegény ördög elindult volna, hogy politikai vétkeiért az akasztófa kötelén bűnhődjön.

Ám most a pokolgép volt mindebből a fontos. Ha arra rátehetné a kezét, sokra mehetne vele.

A kajütasztalban eldugott kis keményfa dobozban elegendő pusztítóerő rejtőzött ahhoz, hogy a másodperc tört része alatt megsemmisíthesse minden ellenségét a "Kincaid" fedélzetén.

Paulvics már előre megnyalta szája szélét örömében, és nagyobb iramra nógatta fáradt lábait, nehogy túl későn érkezzék a hajó horgonyzóhelyére, és ne legyen alkalma véghezvinni elképzelését.

Minden azon múlott persze, hogy a "Kincaid" mikor indul útnak. A gazfickó tisztában volt azzal, hogy amíg a nap az égen van, nem tehet semmit. A sötétség leple alatt kell megközelítenie a hajót, mert ha Tarzan vagy lady Greystoke észreveszi, nem lesz módja feljutni a fedélzetre.

Úgy vélte, hogy az erős szél az oka a késedelemnek, a "Kincaid" amiatt nem fut ki a tengerre, és - gondolta - ha az kitart éjszakáig, akkor a szerencse neki kedvez, mert nemigen látszott valószínűnek, hogy a majomember megpróbáljon végighajózni az Ugambi kanyargós medrén, míg sötétség honol a víz felszínén és elrejti a széles folyótorkolatban hol itt, hol ott előbukkanó homokzátonyt és számtalan apró szigetet.

Jócskán elmúlt már dél, amikor Paulvics az Ugambi mellékfolyójának partján épült moszola faluba érkezett. A törzsfőnök gyanakvóan és barátságtalanul fogadta, mert - mint mindenki más, aki kapcsolatba került Rokovval vagy Paulviccsal - ő is, népe is megszenvedte valamilyen módon kapzsiságukat, kegyetlenségüket vagy buja vágyaikat.

Amikor Paulvics egy kenut követelt a maga használatára, a törzsfőnök mogorván megtagadta kívánsága teljesítését, és kiutasította a fehér embert a faluból. Dühösen morgó harcosok vették körül, akik - úgy tűnt - alig várják, hogy valami kis ürügyet szolgáltasson, és beledöfhessék lándzsáikat. Így aztán a gazember nem tehetett mást, mint hogy visszakozott.

Egy tucat fegyveres férfi kísérte ki a tisztás széléig, és búcsúzóul figyelmeztették, hogy ne merészeljen többé falujuk környékén mutatkozni.

Paulvics visszafojtotta dühét, és beoldalgott a dzsungelbe. Amikor a harcosok már nem láthatták, megállt és fülelni kezdett. Hallotta, hogy kiséretének tagjai visszafelé menet beszélgetnek egymással. Megbizonyosodott róla, hogy nem követik, s aztán a bozóton keresztülfúrva magát felkészült arra, hogy valamilyen módon szerez

egy kenut.

Az élete függött attól, hogy feljusson a "Kincaid"-re, és a maga oldalára állítsa a hajó legénységének életben maradt tagjait, mert jól tudta, ha itt marad magára hagyatva az afrikai dzsungel ezernyi veszélye közepette, ahol már a bennszülöttek is ellenségesen viselkednek vele szemben, az gyakorlatilag egyenlő a halálos ítélettel.

A bosszú vágya csaknem ugyanilyen hatékony hajtóerőt jelentett számára, az is arra sarkallta, hogy a veszélyek ellenére próbálja meg végrehajtani tervét. Ezért aztán Paulvics mindenre elszánta magát, miközben a kis folyó partján nőtt sűrű lombú bozótban hasalt, és kimeredt szemmel figyelt: nem lát-e valahol egy kisebb-fajta kenut, amely egyetlen evezővel is könnyedén irányítható.

Nem is kellett sokáig várnia. Hamarosan feltűnt a víz felszínén egy kis egyszemélyes, moszula módra kifaragott csónak. Egy kamasz legényke evezett benne ráérősen a falu szélétől a folyó közepe felé. Amikor kiért a fősodrásba, hagyta, hogy a lomha áramlat sodorja magával, ő maga pedig lustán elnyúlt kezdetleges csónakja aljában.

Nem vette észre a parton rejtőző ellenségét, így aztán boldog nemtörődömséggel "csorgott" lefelé a folyón, míg Paulvics a dzsungelben húzódó ösvényen néhány lépésre lemaradva követte.

Úgy egy mérfölddel a falu alatt a fekete fiatalember újra kézbe vette az evezőt, és a part felé irányította csónakját. Paulvics repesett az örömtől szerencséje láttán, amely a folyónak ugyanarra a partjára vezette a legénykét, amelyiken ő maga tartózkodott, nem pedig a túlsó oldalra, ahol üldözője számára elérhetetlen lett volna. Elrejtőzött a bozótban, annak a helynek a közelében, ahol a kis csónak láthatóan kikötéshez készülődött a lassú sodrású folyón.

A moszula fiú továbbra is ráérős mozdulatokkal haj totta csónakját egy óriás fa lelógó ágai alá, amelyek mintha azért hajoltak volna le a víz felszínére, hogy csókkal búcsúztassák a tovatűnő habokat. A sűrű lombok rejtekén ott lapult a gonosz Paulvics. Kegyetlen, ravasz szemével valósággal rátapadt a hőn áhított kenura, gazdájának termetét méregette, miközben elméjében azt fontolgatta, hogy milyen esélyei lehetnek, ha a szükség úgy hozná, hogy ölre kell mennie a fekete fiúval.

Csakis a szorongató szükség kényszeríthette bele Alexander Paulvicsot a nyílt küzdelembe. Ám most valóban a szorongató szükség ösztökélte cselekvésre.

Még volt ideje, pontosabban éppen annyi ideje volt, hogy napszálltáig eljusson a "Kincaid"-re. Hát ez a bolond ember sohasem akar már elmenni a csónak közeléből? Paulvics idegesen fészkelődött a helyén, valósággal tűkön ült. A legényke ásított és nyújtózkodott. Őrjítő alapossággal kezdte el számba venni a tegezében levő nyílvesszőket, ellenőrizni íját, majd hosszan nézegette az ágyékkötőjébe dugott vadászkés élét.

Újra ásított és nyújtózkodott, felpillantott a folyópart felé, végül vállat vont, és visszafeküdt a kenu aljába, hogy szunyókáljon még egy kicsit, mielőtt nekivág a dzsungelnek, a vad nyomát keresve, amelyet el akart ejteni.

Paulvics kissé felemelkedett helyéről, és izmait megfeszítve mereven bámult le gyanútlan áldozatára. A fiú laposakat pislogott, majd szempillái végképp lecsukódtak. Mellkasa kisvártatva ütemesen kezdett emelkedni és süllyedni, ahogy álmában mélyeket lélegzett. Ütött a cselekvés órája!

A gazember óvatosan közelebb lopódzott. Egy ág megreccsent a súlya

alatt, mire az alvó legényke hirtelen megmozdult, Paulvics előhúzta pisztolyát és a fekete fiúra szegezte. Egy pillanatra mozdulatlanná dermedt, majd a legényke újra zavartalan, mély álomba zuhant.

A fehér férfi közelebb osont. Nem akart lőni, míg fennállt a kockázata annak, hogy nem talál. Hamarosan odaért a moszulához és fölébe hajolt. A pisztoly hideg acélja mind közelebb és közelebb hatolt az alvó fiú melléhez, majd egyenletesen verő szívétől pár hüvelyknyire hirtelen megállt.

Csak egy apró ujjmozdulat választotta el az örökkévalóságtól a gyermeket, akinek barna arcán az ifjúság sugárzott, s még nem pelyhedző ajka álmában mosolyra húzódott. Minden azon múlott, hogy Paulvicsban megszólal-e a lelkiismeret, felemeli-e feddőleg ujját, hogy rámutatva azt mondja: nyomorult gyilkos.

De Alexander Paulvicsról az ilyesmi nyomtalanul lepergett. Megvető mosoly ült ki szakállal keretezett ajkára, miközben mutatóujjával meghúzta a pisztoly ravaszát. Hangos dörrenés hallatszott. Az alvó fiú szíve fölött kis lyuk jelent meg, kis kerek nyílás, amely körül a puskaportól feketére pörkölődött a bőr.

A legényke teste megrándult, félig ülő tartásba emelkedett. Mosolygó ajka rémülten megvonaglott a csupán egy pillanatig tartó szenvedéstől, amely agyában már nem tudatosult, aztán az ernyedt test holtan hullott vissza abba a sötét mély álomba, amelyből nincs többé ébredés.

A gyilkos gyorsan beugrott a csónakba a meggyilkolt áldozat mellé. Könyörtelen kezek ragadták meg a halott fiút, és emelték fel a csónak- peremére. Egy taszítás, egy csobbanás, néhány tovafodrozó hullám, amelyet egy sötét, a folyó iszapos mélyéről hirtelen felbukkanó test vetett a víz felszínén, és az áhított kenu máris kizárólagos tulajdonát képezte a fehér embernek - aki barbárabb volt, mint az a vadember, akinek kioltotta az életét.

Miután eloldozta a kötelet és megragadta az evezőt, Paulvics lázas igyekezettel látott neki a következő feladatnak, a lehető leggyorsabban el akart jutni csónakjával az Ugambira.

Leszállt már az éjszaka, amikor a vérfoltos csónak orra végre a széles folyam vizét kezdte hasítani. Az egyre növekvő sötétségben Paulvics kitartóan meresztette a szemét abban a hiú reményében, hogy tekintetével hátha áthatolhat a folyóra boruló fekete árnyakon, és elláthat egészen a lehorgonyzott "Kincaid"-ig. Ott ringatózik-e még a hajó az Ugambi hullámain, vagy a majomember végül is meggyőzte magát, hogy nyugodtan kimerészkedhet a lassan csillapodó viharba? Ez a kérdés foglalkoztatta Paulvicsot, meg még jó néhány egyéb dolog is, amelyek közül a legjobban éppen a jövőjével kapcsolatos kérdések aggasztották, amennyiben balszerencséjére a "Kincaid" valóban útnak indult, és itthagyta őt kiszolgáltatva a könyörtelen vadon kegyetlen rémségeinek. Mindeközben szakadatlanul és teljes erővel evezett a sodrásban.

A sötétben úgy tűnt a buzgón evező Paulvicsnak, mintha csónakja valósággal repülne a vízen, és kezdett egyre inkább meggyőződésévé válni, hogy a hajó eltávozott a helyéről, és hogy csónakjával már rég túljutott azon a ponton, ahol a "Kincaid" korábban horgonyzott. Ekkor egy kiugró magaslat mögött, amelyet éppen megkerült kenujával, egyszer csak hajólámpa pislogó fényét pillantotta meg.

Alexander Paulvics alig tudta visszafojtani a torkából feltörő hangos diadalordítást. A "Kincaid" nem ment el! Az életben maradás és a bosszú lehetősége végül mégsem csúszott ki a markából.

Rögtön abbahagyta az evezést, ahogy megpillantotta maga előtt a reménység felvillanó fénysugarát. Csendben sodródott kenujával az Ugambi piszkosszürke hullámain, és csak időnként merítette bele

óvatosan evezője tollát a vízbe, hogy a hajó felé terelje kezdetleges csónakját.

Közelebb érve egyszer csak megpillantotta maga előtt az éjszaka sötétjéből kiváló fekete hajótestet. Egyetlen hang sem hallatszott a gőzös fedélzetéről. Senki sem látta, amikor Paulvics egészen közel sodródott csónakjával a "Kincaid" oldalához, amikor kenujának orra a hajopalánkhoz súrlódott.

A felfokozott izgalomtól reszkető férfi jó pár percig mozdulatlanná dermedve figyelt; ám a feje fölött sötétlő nagy test felől semmilyen hang sem utalt arra, hogy érkezését észrevették volna. Óvatosan továbbment csónakjával, míg az előárboc merevítő kötelei pontosan föléje kerültek. Éppen elérte őket. Odaerősíteni a kenuját egy-két perc műve volt, aztán a fickó máris csendesen mászott felfelé.

A következő pillanatban puhán leugrott a fedélzet deszkáira. A hajón tanyázó rémséges csapatra gondolva hideg borzongás futott végig a csendben lopakodó gyáva fér fi gerincén, de most a saját élete függött a vállalkozás sikerétől. Így képes volt megacélozni a szívét, és vállalni az iszonyú kockázatot, amellyel számolnia kellett.

Semmilyen hang, vagy egyéb jel nem utalt arra, hogy őr volna a hajó fedélzetén. Paulvics lopva a legénységi kabin felé osont. Csend mindenütt. Felemelte a csapóajtót, és ahogy lenézett, a "Kincaid" legénységének egyik tagját pillantotta meg, aki a közös szállás mennyezetéről lelógó füstös lámpa fényénél olvasott.

Paulvics jól ismerte a fickót, tudta, hogy mindenre elszánt briganti, és nagyon is számított rá, hogy segítségére lesz előzőleg kiagyalt tervének végrehajtásában. Az ajtónyíláson át óvatosan leereszkedett a létra gömbölyű fokaira, amelyek a legénységi kabinba vezettek.

Szemét rajta tartotta az olvasó férfin, készen arra, hogy azonnal csendre intse, mihelyt az észreveszi, de a matróz annyira belemerült a magazinba, hogy Paulvicsnak sikerült észrevétlenül lejutnia a kabin aljába.

Ott megfordult, és suttogva nevén szólította az olvasó férfit. Az felpillantott a magazinból, és ahogy tekintete Rokov helyettesének jól is- mert ábrázatára esett, szeme egy pillanatra elkerekedett, ám a következő pillanatban máris újra haragosan összeszűkült.

- Az ördög cimborája! - tört ki belőle a kiáltás. - Hát maga honnét került elő? Mi már mind azt hittük, hogy magának kampec, és oda jutott, ahová régóta való volt. Őlordsága rettenetesen örülni fog, ha meglátja itt.

Paulvics odament a matróz mellé. Ajka barátságos mosolyra húzódott, jobb kezét üdvözlésre nyújtotta, mintha a másik kedves és régóta elveszettnek hitt cimborája Lett volna. A matróz nem vett tudomást a feléje nyújtott baráti jobbról, és a mosolyt sem viszonozta.

- Azért jöttem, hogy megszabaduljak ettől az angoltól meg a vadállataitól - és akkor egyikünket sem fenyegeti többé a törvény, ha majd visszatérünk a civilizált világba. Csendben rajtuk üthetünk, míg alszanak - úgy értem, Greystoke-on, a feleségén meg azon a fekete gazfickón, Mugambin. Aztán már sima ügy lesz elintézni az állatokat. Hol vannak most?

- Odalent - felelte a matróz. - De ide figyeljen, Paulvics, mondok én magának valamit. A maga esélye arra, hogy minket az angol ellen fordítson, a nullával egyenlő. Megkaptuk mi már a magunkét magától is, meg attól a másik vadállattól is. Ő halott, és nem hiszem, hogy valami ménkű nagyot tévednék, ha azt mondom, nemsokára halott lesz

maga is. Maguk ketten úgy bántak velünk, mint a kutyákkal és, ha most azt hiszi, hogy hű, de mennyire szeretjük magát, hát jobb, ha kiveri a dolgot a fejéből.

- Azt akarja ezzel mondani, hogy ellenem fordulnak? - kérdezte Paulvics.

A másik bólintott, majd mintha valamilyen ötlete támadt volna, kis idő múlva újra ő szólalt meg:

- Hacsak - mondta -, nem tesz róla, hogy érdemes legyen futni hagynom magát, még mielőtt az angol megtalálja itt.

- Csak nem akar elküldeni innen, vissza a dzsungelbe, ember? - kérdezte Paulvics. - Hiszen ott egy héten belül meghalnék.

- Ott mégis van némi reménye - felelte a matróz. - Itt nincs reménye, semmí. Mert, ha fölköltöm a cimborákat, lehet, hogy a szívét vágják ki, még mielőtt az az angol kezelésbe vehetné. Piszok nagy szerencséje van, hogy engem talált ébren, és nem a többiek közül valakit.

- Maga megbolondult - kiáltott Paulvics. - Hát nem gondolt még arra, hogy az angol mindnyájukat felkötteti, mihelyt visszaviszi magukat oda, ahol a törvény az úr?

- Nem, az semmi ilyesmit nem fog tenni - felelte a matróz. - Megmondta nekünk, meg azt is mondta, hogy senki nem vétkes, csak Rokov meg maga. A többi csak a maguk eszköze volt. Na, mit szól?

Paulvics vagy fél órán keresztül próbált hol könyörögni, hol fenyegetőzni, mikor milyen kedve volt. Néha már-már elsírta magát, máskor meg hol mesés jutalmat, hol méltó büntetést helyezett kilátásba. Ám a másik hajthatatlan volt.

Kerek perec megmondta Paulvicsnak, hogy csak két dolog közül választhat: vagy beletörődik abba, hogy azonnal átadja őt lord Greystoke-nak, vagy pedig annak fejében, hogy békében eltűnhet a "Kincaid"-ről, a nála és a kajütjében levő minden értéket és pénzt az utolsó centig odaadja a matróznak.

- És most már piszok gyorsan döntenie kell - morogta a fickó -, mert alunni akarok. Válasszon, mi legyen - őlordsága vagy a dzsungel?

- Megbánja ezt még - sziszegte Paulvics.

- Tartsa a száját - förmedt rá a matróz. - Ha sokat ugrál, meggondolom magam, és a végén még itt tartom.

Márpedig Paulvicsnak esze ágában sem volt önként Tarzan kezére adni magát, amíg ezt elkerülhette. És bár a rémségekkel teli dzsungeltől is iszonyodott, mégis sokkal inkább oda kívánkozott, mintsem hogy a biztos halált kelljen választania, amelyre - tudta - sokszorosan rászolgált, és amelyre a majomember részéről biztosan számíthatott.

- Alszik valaki a kajütömben? - kérdezte.

A matróz a fejét rázta.

- Nem - mondta. - Lord és lady Greystoke a kapitányi kabint foglalta el. A másodkapitány a sajátjában lakik, a magáéban meg nincs senki se.

- Elmegyek és idehozom magának az értékeimet - mondta Paulvics.

- Megyek én is, nehogy megpróbálja valami rosszban törni a fejét - mondta a matróz és a másik nyomában elindult felfelé a fedélzetre

vezető létrán.

A kajüthöz érve a matróz odakint maradt őrködni és egyedül engedte be Paulvicsot a kabinjába. A fickó összeszedte holmiját, amellyel meg kellett váltania a bizonytalan menekülés lehetőségét, és míg egy pillanatra megállt a kis asztalka mellett - amelyre mindent felrakott -, valamilyen olyan terv után kutatott elméjében, amelynek révén vagy gondoskodhatna a saját biztonságáról, vagy bosszút állhatna ellenségein.

És miközben töprengve állt ott, egyszer csak újra eszébe jutott a kis fekete doboz, amely az asztal egyik rejtett zugában lapult a felnyitható titkos fedél alatt, amelyen éppen a kezét nyugtatta.

Baljós, károrvendően elégedett vigyorgás ömlött el a gazember arcán, míg előrehajolt és az asztal fedele alatt tapogatózott. A következő pillanatban már elő is húzta rejtekhelyéről a keresett tárgyat. Amikor bejött, meggyújtotta a feje fölött, a gerendán himbálódzó lámpást, hogy lásson, míg összeszedi a holmiját, most pedig a lámpafénybe tartotta a dobozt, míg a fedelét rögzítő kis kampóval babrált.

Amikor kinyitotta, látszott, hogy az belül két részre oszlik. Az egyik rekeszben egy kis gépezet volt, óraszerkezetre emlékeztetett. Ezen kívül két szárazelemből álló telep is volt még benne. Az óraszerkezettől drót vezetett a telep egyik pólusához, a másik pólustól pedig az elválasztó falon keresztül egy másik drót vezetett a túlsó rekeszbe, hogy onnan visszatérve közvetlenül az óraszerkezethez csatlakozzék.

Hogy a másik rekesz mit tartalmazott, az nem volt látható, mert a borítás eltakarta, és látszott, hogy kátránnyal rögzítették a helyére. A doboz alján, az óraszerkezet mellett egy kulcs hevert, amelyet Paulvics kivett onnan, és ráillesztett a felhúzó rugó tengelyére.

Óvatosan forgatta a kulcsot, és néhány ruhadarabot dobva a dobozra, igyekezett tompítani a felhúzás művelete közben keletkezett zajt. Egész idő alatt feszülten fülelt, nem hall-e arra utaló neszt, hogy a matróz vagy bárki más közeledik kajütje felé, de senki sem zavarta meg munkájában.

Amikor a rugó felhúzásával végzett, az óraszerkezet mellett levő számlapon beállította a mutatót, majd helyére tette a fekete doboz fedelét, és az egész szerkezetet visszadugta az asztal titkos rekeszébe.

Rosszat sejtető mosoly játszott a férfi szakáll keretezte ajkán, míg magához vette értéktárgyait, elfújta a lámpát, majd kilépett a kajüt ajtaján, és odaállt az odakint várakozó matróz mellé.

- Tessék, itt van a holmim - mondta Paulvics. - Most engedjen utamra.

- Előbb bekukkantok a zsebeibe - felelte a matróz. - Hátha nem vett észre valami jelentéktelen kis apróságot, aminek maga úgysem veszi hasznát a dzsungelben, de ami esetleg piszok jól jön egy szegény londoni tengerésznek. Ah! ugye, hogy pontosan az történt, amitől tartottam - kiáltott fel a következő pillanatban, miközben egy köteg bankjegyet húzott elő Paulvics kabátjának belső zsebéből.

Az sötéten nézett maga elé, és morogva átkozódott, de belátta, hogy hiába veszekszik, úgysem megy semmire, így aztán megpróbált beletörődni a megváltoztathatatlanba - abban a tudatban, hogy a matróz úgysem fog soha Londonba érni; és nem lesz alkalma élvezni tettének gyümölcseit.

Paulvics rettenetesen szeretett volna valamilyen gonosz

megjegyzéssel utalni arra, micsoda végzet fogja hamarosan utolérni a matrózt és a "Kincaid"-en tartózkodó társaság többi tagját, de attól való félelmében, hogy felkelti a fickó gyanakvását, nagy nehezen elfojtotta magában a kínzó vágyat, és inkább csendben végigment a fedélzeten, majd leereszkedett kenujába.

Egy-két perc múlva már szaporán evezett a part felé, hogy alakja végképp eltűnjék az éjszaka árnyai és a kegyetlen dzsungelélet rémségei közepette, amelyek elől - ha csak halvány sejtelme lett volna arr ól, hogy mi vár rá az eljövendő hosszú évek során -, hogy ne kelljen elszenvednie, inkább kimenekült volna a nyílt tengerre, a biztos halálba.

A matróz miután meggyőződött róla, hogy Paulvics távozott, visszatért a legénységi kabinba, elrejtette zsákmányát, majd lefeküdt a priccsére, miközben a gazember egykori kajütjében kitartóan ketyegett az éjszaka csendjében az a kis, fekete dobozba rejtett szerkezet, amelynek a vesztesként távozó Paulvics eljövendő bosszúját kellett beteljesítenie a szerencsétlen csillagzatú "Kincaid" mély álomba merült utasain.

19. A "Kincaid" végórái

Röviddel napkelte után Tarzan már a fedélzeten volt, hogy megnézze, milyen az idő. A szél elállt, az ég felhőtlen volt, ideálisak voltak a körülmények a visszaindításhoz a Dzsungel-sziget felé, ahol az állatokat akarták kitenni. És aztán - végre haza!

A majomember felkeltette a másodkapitányt, és utasította, hogy a lehető leggyorsabban készítse elő a "Kincaid"-et az útra. A legénység tagjai, akik bírták lord Greystoke szavát, miszerint nem kell a törvény előtt felelniük a gaztettekben való bűnrészességükért, szíves-örömest siettek dolgukra.

Az állatok, miután kiengedték őket a hajó gyomrából, ahová éjszakára voltak bezárva, szabadon kószáltak a fedélzeten, a matrózok nem kis ijedelmére. Ők ugyanis nagyon élénken emlékeztek még arra, milyen vérszomjasan küzdöttek ezek a vadállatok társaik ellen, akik a rettenetes tépőfogak és karmok között lelték halálukat, és úgy látszott, hogy a fenevadak foga ismét csak a frissen ejtett zsákmány puha húsára fáj.

Tarzan és Mugambi éber felügyelete alatt azonban Sita, Akut és a többi majom fékezte vágyait, így aztán a fedélzeten munkájukat végző emberek sokkal nagyobb biztonságban voltak, mint gondolták.

A "Kincaid" végül baj nélkül lehajózott az Ugambin, és kifutott az Atlanti-óceán csillogó vizére. Tarzan és Jane Clayton a fedélzeten állva Figyelte a hajó mögött egyre távolodó, bujazöld növényzettel borított partot, és a majomember ez egyszer cseppet sem sajnálta, hogy el kell hagynia szülőföldjét.

Nem volt a világ hét tengerének valamennyi hajója között egy sem, amely most, hogy távozóban volt Afrika partjaitól, akár csak fele akkora sebességgel röpíthette volna, mint vágyai diktálták. Annyira szeretett volna mielőbb újra nekilátni eltűnt kisfia felkutatásának! Így aztán az aggódó, türelmetlen szívű apának úgy tűnt, mintha a lassú járású "Kincaid" egyáltalán nem mozogna.

Persze azért a hajó csak haladt előre, még ha úgy látszott is, hogy egy helyben áll, és a Dzsungel-sziget alacsony hegyei hamarosan tisztán kivehetők voltak előttük a látóhatár nyugati peremén.

Alexander Paulvics kabinjában pedig végtelen egyhangúsággal egyre csak ketyegett, ketyegett és ketyegett az a valami ott a fekete dobozban. Ám egy kis rudacska, amely az egyik fogaskerék pereméhez

volt rögzítve, minden másodperccel közelebb és közelebb került egy másik kis rudacskához, amely meg abból a mutatóból állt ki, amelyet Paulvics egy bizonyos pontra állított az óraszerkezet melletti számlapon. Ha az a két kis rudacska összeér, a ketyegésnek vége szakad - mindörökre.

Jane és Tarzan a parancsnoki hídon állt, és a Dzsungel-sziget felé nézett. Az emberek előre húzódtak, és ugyancsak azt figyelték, hogyan emelkedik ki lassanként a szárazföld az óceán vizéből. Az állatok az étkezőkabin árnyékába húzódtak, és összegömbölyödve aludtak. Csend és béke honolt a hajón és vízen egyaránt.

És ekkor a kabin teteje hirtelen minden átmenet nélkül egyszer csak a levegőbe emelkedett, sűrű füstfelhő szállt a magasba és a borzalmas robbanás az orrától a tatjáig megrázta a hajót.

Pillanatokon belül iszonyú felfordulás keletkezett a fedélzeten. A dörrenéstől mEgrettent majmok Akuttal az élükön fogukat vicsorgatva és dühösen morogva fel-alá rohangáltak. Sita ide-oda ugrált, és döbbent rémületében olyan iszonyú hangon üvöltözött, hogy a "Kincaid" matrózainak megfagyott a vér az ereiben.

Mugambi is reszketett. Csak Tarzan, a dzsungel fia és felesége őrizte meg hidegvérét. Alighogy a robbanás nyomán szerterepülő törmelék lehullott a fedélzetre, a majomember máris az állatok között volt, ny ugtatgatta őket, halk, békítő hangon szólt hozzájuk, megsimogatta bozontos bundájukat, és azt próbálta megmagyarázni nekik, amennyire tudta, hogy a közvetlen veszély elmúlt.

Átvizsgálva a sérült hajótestet, kiderült, hogy a legnagyobb veszedelmet most a tűz jelenti, mert a lángok máris mohón nyaldosták a megsemmisült kabin apró darabokra tört deszkáit, és egy nagy, robbanásvágta, roncsolt nyíláson át utat találtak az alsó fedélzetre is.

Valami csoda folytán az útitársaság egyetlen tagja sem sebesült meg a robbanáskor, amelynek oka a legteljesebb rejtély maradt mindanynyiuk számára, egyvalakinek a kivételével. Ez pedig az a matróz volt, aki tudta, hogy Paulvics a "Kincaid" fedélzetén és főként a saját kabinjában járt előző éjjel. Ő sejtette, mi az igazság, de a józan ész azt diktálta, hogy hallgasson.

Tudta, aligha köszönnék meg neki, ha kiderülne, ő volt az, aki bár ébren volt, felengedte mindannyiuk legfőbb ellenségét a hajó fedélzetére, ahol az aztán pokolgépet helyezhetett el, hogy valamennyiüket átrepítse a másvilágra.

Nem, határozott a fickó, legjobb lesz, ha amit tud, megtartja magának.

Ahogy a tűz egyre jobban elharapódzott, világossá vált Tarzan számára, hogy akármi okozta is a robbanást, annak bekövetkeztekor valamilyen rendkívül gyúlékony anyag szóródott szét a közelben levő, fából készült tárgyakra, mert a beszivattyúzott vízzel nemhogy megfékezni nem sikerült a tüzet, hanem mintha a lángok csak még jobban tovaterjedtek volna.

Tizenöt perccel a robbanás után nagy fekete füstfellegek kezdtek előgomolyogni a pusztulásra ítélt hajó gyomrából. A lángok elérték a gépházat, és a "Kincaid" nem haladt többé előre a part felé. Sorsa olyan biztosan megpecsételődött, mintha a víz máris összecsapott volna üszkös, füstölgő maradványai fölött.

- Nincs értelme tovább itt maradnunk - szólt oda a majomember a másodkapitánynak. - Ki tudja, nem kell-e újabb robbanásokra számítanunk és, minthogy a hajót úgysem tudjuk megmenteni, a legbiztonságosabb dolog, amit tehetünk az, ha haladéktalanul

beszállunk a csónakokba, és kievezünk a partra.

Valóban nem volt más választásuk. Csak a matrózok tudták magukkal vinni a holmijukat, mert a tűz még nem ért el a legénységi kabinig, de mindent elemésztett annak a kajütnek a közelében, amelyet a robbanás megsemmisített.

Két csónakot bocsátottak vízre, és mivel a tenger nem hullámzott különösebben, a partraszállás végtelenül egyszerű dolognak bizonyult.

Ahogy közeledtek a szigethez, Tarzan állatai türelmetlenül és sóvárogva szaglásztak bele szülőföldjük ismerős levegőjébe, és alighogy a csónakok alja csikorogni kezdett a parti homokon, Sita és Akut csapata máris kiugrott, és sebesen rohant a dzsungel felé.

Szomorkás mosoly jelent meg a majomember ajkán, amint a távolodó állatok után nézett.

- Isten veletek, barátaim - mormogta. - Jó és hűséges szövetségeseim voltatok, hiányozni fogtok nekem.

- Visszajönnek még, ugye, drágám? - kérdezte Jane Clayton, aki ott állt mellette.

- Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem - felelte a majomember. - Kellemetlenül érezték magukat azóta, hogy annyi embert voltak kénytelenek a bizalmukba fogadni. Csak Mugambi és én feszélyeztük őket valamivel kevésbé, mert mi ketten a legjobb esetben is csak félig számítunk emberi lénynek. Te viszont, meg a legénység tagjai túlságosan is civilizáltak vagytok az én vadállataim számára. Ti vagytok azok, akik elől menekülnek. Bizonyára nem bíznak magukban, és úgy érzik: ha sokáig tartózkodnak ilyen mennyiségű kitűnő ennivaló közelében, előbb-utóbb tévedésből megkóstolják.

Jane nevetett.

- Én meg azt hiszem, hogy éppenséggel előled próbálnak szökni - vágott vissza. - Állandóan rájuk szólsz valamiért, és nem értik, hogy az miért tilos. Mint a kisgyerekek, biztosan boldogan kaptak az alkalmon, hogy kiszabadulhattak a szülői felügyelet alól. De azért remélem, hogyha mégis visszatérnek, nem pont éjszaka érkeznek.

- És főként nem éhesen, mi? - nevetett Tarzan.

A partraszállás után a kis társaság vagy két órán keresztül figyelte még a sorsára hagyott, égő hajót. Aztán a víz felől egyszer csak újabb robbanás távoli robaja hallatszott. A "Kincaid" röviddel ezután eltűnt a víz felszínéről.

Az újabb robbanás oka már közel sem volt akkora rejtély, mint az elsőé. A másodkapitány úgy vélte, hogy a kazánokat vetette szét a gőz, amikor a lángok végül odaterjedtek. Ám, hogy az első robbanást mi okozhatta, azt hosszú ideig találgatták még a hajótörött társaság tagjai.

20. Újra a Dzsungel-szigeten

A társaság első dolga az volt, hogy ivóvizet keressen, és tábort verjen, mert mindannyian tudták, hogy a Dzsungel-szigeten való tartózkodásuk hónapokig, sőt, évekig eltarthat.

Tarzan tudta, hol találnak legközelebb ivóvizet, és azonnal odavezette a többieket. A férfiak munkához láttak, kunyhókat és egyszerű bútordarabokat készítettek. Tarzan pedig a dzsungelbe ment

vadászni. A hűséges Mugambinak és a moszula nőnek meghagyta, hogy vigyázzanak Jane-re, akinek védelmét soha nem bízta volna a "Kincaid" elvetemült brigantikból álló legénységére.

Lady Greystoke sokkal nagyobb gyötrelmeket állt ki, mint bárki más a hajótöröttek közül, mert a reményeit szertefoszlató és kegyetlenül megkínzott anyai szívét ért újabb sorscsapás számára nem azt jelentette, hogy újabb nélkülözéseket kell elszenvednie, hanem azt a tudatot, hogy most már sohasem fogja megtudni, mi lett a sorsa elsőszülöttjének. Nem tehet semmit, hogy felfedje hollétét, javítson életkörülményein, amelyeket persze, hogy a lehető legborzalmasabbaknak képzelt el.

A társaság ideje két héten keresztül a kinek-kinek meghatározott különböző feladatok között oszlott meg. Napközben hajnaltól alkonyatig figyelőszolgálatot tartottak a tábor közelében levő hegyormon, amelynek kiugró sziklafokáról jól be lehetett látni a tengert. Nagy halom száraz ágat hordtak össze, hogy bár mikor meggyújthassák, egy hosszú, földbe ásott pózna végén pedig alkalmi segélykérő zászló lengett, amelyet a "Kincaid" másodkapitányának egy régi piros atlétatrikójából készítettek.

De hiába figyelték nap mint nap éber szemmel, végeérhetetlenül és már-már reményt vesztve az óceán roppant víztömegét, soha nem sikerült fáradozásuk jutalmául egyetlen kis pontocskát sem felfedezniük a látóhatáron, amely vitorlának vagy hajófüstnek lett volna vélhető.

Tarzan volt az végül is, aki azt javasolta, hogy próbáljanak meg bárkát építeni, amellyel visszajuthatnak a szárazföldre. Csakis ő tudta megmutatni a többieknek, hogyan készíthetnek kezdetleges szerszámokat, és miután az ötlet gyökeret vert az emberek fejében, alig várták, hogy munkához láthassanak.

Igen ám, de ahogy telt az idő, és egyre világosabbá vált, micsoda herkulesi feladatról van szó, lassanként civakodni és marakodni kezdtek egymással, így aztán az egyéb veszedelmek mellett most már a viszály és a gyanakvás is felütötte a fejét.

Tarzan a korábbiaknál is jobban félt magára hagyni Jane-t a "Kincaid" matrózai e brutális alakok társaságában, de hát a vadászat csak rá várt, hiszen senki más nem lehetett olyan biztos abban, hogyha nekivág a dzsungelnek, zsákmánnyal is tér vissza, mint ő. Néha Mugambi váltotta fel a vadászatban, de a fekete harcos lándzsája és nyila soha nem volt olyan biztosan eredményes, mint a majomember kötele és kése.

Végül az emberek már teljesen elhanyagolták a munkát, és inkább a dzsungelbe jártak kettesével felfedező utakra és vadászni. A táborban egész idő alatt színét sem látták sem Sitának, sem Akutnak, sem a többi majomnak, pedig Tarzan néha-néha találkozott velük vadászat közben a dzsungelben.

Miközben a dolgok egyre rosszabbul álltak a hajótöröttek táborában a Dzsungel-sziget keleti partján, az északi parton egy másik tábor volt kialakulóban Egy "Cowrie" nevű kétárbocos horgonyzott a védett kis öbölben. A hajó fedélzetét alig pár nappal korábban a tisztek és a legénység hozzájuk hű tagjainak vére festette vörösre. És azóta is rossz napok virradtak a "Cowrie"-re, hiszen olyan gazemberek voltak a fedélzetén, mint Gust, a maori Momulla és az a sátánfajzat Kai Sang Facsanbcíl.

Volt ott még néhány jómadár, összesen tíz, a déltengeri kikötők réme valamennyi, de ész és ravaszság dolgában senki nem vehette fel a versenyt a társaságban Gusttal, Momullával és Kai Sanggal. Ők voltak azok, akik lázadást szítottak, hogy megkaparinthassák és egymás között oszthassák el a gazdag gyöngyzsákmányt, amely a "Cowrie" rakományának kincset érő részét képezte.

Kai Sang ölte meg az ágyában alvó kapitányt, és a maori Momulla vezette a rohamot a szolgálatban levő hajóstiszt ellen.

Régi jó szokása szerint Gust most is megtalálta a módját annak, hogy az emberéletek tényleges kioltását másokra bízza. Nem mintha Gust nak bármiféle aggályai lettek volna a dologgal kapcsolatban azon túl, hogy aggodalmasan vigyázott a saját testi épségére. Az orgyilkosnak mindig vállalnia kell valamennyi kockázatot, hiszen az erőszak áldozatai ritkán hajlandók odáig elmenni, hogy vita útján döntsék el az ügy kimenetelét azzal, aki az életükre tör. Ez a lehetséges vita volt az, amit Gust jobb szeretett elkerülni.

Most viszont, hogy a piszkos munkát elvégezték mások, a főparancsnok tisztére pályázott a zendülők között. Egészen odáig ment el, hogy eltulajdonította és hordani kezdte a "Cowrie" meggyilkolt kapitányának holmiját, bizonyos ruhadarabokat, amelyeken a hatalom jelvényei és jelzései voltak láthatók.

Kai Sang bosszús volt. Nem szerette a hatalmasságokat, és ahhoz , meg végképp nem volt semmi kedve, hogy egy közönséges svéd matróz fennhatóságát ismerje el maga felett.

A pártütés magvai tehát el voltak hintve a "Cowrie" zendülő matrózai között a Dzsungel-sziget északi peremén levő táborban. De Kai Sang tudatában volt annak, hogy körültekintően kell cselekednie, mert a szedett-vedett bandából egyedül Gust rendelkezett elegendő hajózási ismeretekkel ahhoz, hogy az Atlanti-óceán déli részén végighaladva és megkerülve a Jóreménység fokát, alkalmasabb vizekre vigye őket, és olyan vevőt találjanak görbe úton szerzett kincsükre, aki nem sokat kérdezősködik.

Egy nappal azelőtt, hogy megpillantották a Dzsungel-szigetet, és felfedezték a szárazföldbe benyúló kis öblöt, amelynek vizén a "Cowrie" most csendesen horgonyzott, a figyelő egy hadihajó füstjét és kéményét vette észre a látóhatár déli peremén.

Az a lehetőség, hogy egy hadihajó esetleg jelzésekkel megállítja és átkutatja a "Cowrie"-t igazán nem vonzotta egyiküket sem, ezért aztán inkább elrejtőztek pár napra, míg a veszély el nem múlik.

És Gustnak most nem fült a foga hozzá, hogy újra kimerészkedjen a tengerre. Ki tudja, hajtogatta, hogy az a hajó, amelyet láttak, nem éppen őket keresi-e? Kai Sang rámutatott, hogy ez lehetetlenség, hiszen rajtuk kívül nincs élő ember, akinek tudomása lehetne arról, hogy mi történt a "Cowrie" fedélzetén.

De Gustot nem lehetett meggyőzni. Gonosz szívében fondorlatos tervet dédelgetett, amelynek révén a zsákmányból való részét úgy nagyjából száz százalékkal akarta növelni. Egyedül ő tudta elkormányozni a "Cowrie"-t, ezért a többiek nem hagy hatták el nélküle a Dzsungel-szigetet. De ugyan mi akadályozhatta meg Gustot abban, hogy annyi emberrel, amennyi feltétlenül szükséges a kétárbocosra, meglépjen Kai Sang és a maori Momulla, meg a legénység fele elől, ha alkalom kínálkozik?

Gust erre az alkalomra várt. Úgy gondolta, hogy egy napon elérkezik majd az a pillanat, amikor Kai Sang, Nlomulla és még vagy három-négy matróz távol lesz a tábortól, az erdőben barangol vagy vadászik. A fickó valamilyen terven törte a fejét, amellyel látótávolságon túlra sikerülhetne csalogatnia a "Cowrie"-tól azokat, akikről úgy döntött, hogy maradnak.

Evégett egyik vadászatot a másik után szervezte, de mintha a megátalkodottság ördöge költözött volna bele Kai Sang lelkébe, a ravasz kínai soha nem ment vadászni, kivéve, ha maga Gust is vele tartott.

Egy nap Kai Sang titokban félrevonult beszélgetni a maori Momullával, és megsúgta barna bőrű cinkosának, hogy mi a gyanúja a svéd fickóval kapcsolatban. Momulla azonnal indulni akart, hogy hosszú kését az áruló szívébe mártsa.

Igaz, hogy Kai Sangnak semmi más bizonyítéka nem volt, csak saját becstelen lelkének elvetemült ravaszsága, de elképzelte, hogy Gust biztosan azt szándékozik tenni, amit, ha módjában lett volna, maga is örömest megtesz. Mégsem merte megengedni, hogy Momulla végezzen a svéddel, mert tőle függött, hogy eljutnak-e céljukhoz. Úgy döntöttek azonban, hogy nem árt, ha ráijesztenek Gustra, és így próbálják meg elérni, hogy teljesítse követeléseiket. Ez járt a maori fejében, amikor felkereste a társaság önmaga által kinevezett parancsnokát.

Amikor szóba hozta az azonnali indulás kérdését, Gust újra korábbi kifogásával állt elő, miszerint nagyon is valószínű, hogy a hadihajó az ő délnek vezető útvonaluk közelében cirkál és arra vár, hogy kijusson más vizekre.

Momulla gúnyosan válaszolt társának félelmeire, és azt hozta fel, hogy mivel lázadásukról senki, semmiféle hadihajó nem tud, nincs miért gyanúsítani őket.

- Ah! - kiáltott fel Gust. - Ez az, amiben tévedsz. Ezért szerencsétek, hogy van veletek egy olyan művelt ember is, mint én, aki megmondja, hogy mit kell tennetek. Tudatlan vadember vagy te, Momulla, ezért nem tudsz semmit a drótnélküli készülékről.

A maori talpra ugrott, és kezét késének markolatára tette.

- Nem vagyok vadember - üvöltötte.

- Csak tréfáltam - sietett a magyarázattal a svéd fickó. - Régi barátok vagyunk mi, Momulla, nem engedhetjük meg magunknak, hogy veszekedjünk, és főként nem akkor, amikor az öreg Kai Sang abban mesterkedik, hogy ellopja tőlünk az összes gyöngyöt. Ha találna valakit, aki el tudná kormányozni a "Cowrie"-t, abban a minutumban itt hagyna minket. Csak azért beszél annyit, hogy menjünk el innen, mert már ki is főzött valamilyen tervet az agyában, hogyan szabadulhatna meg tőlünk.

- És a drótnélküli készülék? - kérdezte Momulla. - Hogyan függ össze a drótnélküli készülék a mi ittmaradásunkkal?

- Nos, igen -felelte Gust a fejét vakargatva. Azon tűnődött, hogy a maori tényleg olyan tudatlan, hogy elhiszi azt a képtelen hazugságot, amelyet éppen fel akar tálalni neki. - Nos igen! Tudod, minden hadihajó fel van szerelve egy ilyen úgynevezett dr ótnélküli készülékkel. Beszélgetni tudnak vele sok száz mérföldre levő más hajókkal, és hallják mindazt, amit ezeken a hajókon mondanak. Már most amikor ti, cimborák azt a lövöldözést rendeztétek a "Cowrie"-a mindnyájan jó hangosan dumáltatok közben és semmi kétség, az a hadihajó tőlük délre kinn járt a tengeren, és mindent kihallgatott. A hajó nevét persze nem tudhatták meg, de eleget hallottak ahhoz, hogy rájöjjenek: valamelyik hajó legénysége éppen fellázadt, és leöldösi a tisztjeit. Ezért aztán, tudod, most hosszú ideig itt fognak várakozni, hogy átkutassanak minden hajót, és nemigen lehetnek már messze tőlünk.

Mondanivalójának végére érve a svéd igyekezett a magabiztosság látszatát kelteni, nehogy a másik gyanakodni kezdjen imént tett kijelentéseinek igazságát illetően.

Momulla kis ideig csendben ült a helyén, és Gustra bámult. Majd felállt.

- Összevissza hazudozol itten - mondta. - De figyelmeztetlek, hogy

ha holnapig nem viszel el innen minket, többé nem lesz alkalmad hazudni, mert én hallottam, amint ketten az emberek közül arról beszéltek, hogy a legszívesebben kést döfnének beléd, és ha továbbra is itt kell maradniuk miattad ebben a lyukban, akkor meg is teszik.

- Menj, és kérdezd meg Kai Sangtól, hogy létezik-e drótnélküli készülék - felelte Gust. - Ő is megmondhatja, hogy van ilyen micsoda, és hogy a vízen levő hajók több száz mérföld távolságból tudnak vele beszélni egymással. Aztán mondd meg annak a két embernek, aki meg akar ölni, hogyha megteszik, soha nem lesz alkalmuk elkölteni a szajréból rájuk eső részt, mert csak én tudlak titeket épségben elvinni innen valamelyik kikötőbe.

Momulla elment hát Kai Sanghoz, és megkérdezte, hogy tényleg létezik-e ilyen izé, drótnélküli készülék, amelynek segítségével egymástól nagy távolságra levő hajók tudnak beszélgetni, és Kai Sang azt mondta, hogy létezik.

Momulla meghökkent, de továbbra is távozni óhajtott a szigetről, és úgy gondolta, hogy inkább "próba-szerencse" alapon vágjanak neki a nyílt tengernek, mintsem továbbra is el kelljen viselnie az unalmas tábóréletet.

- Hiszen ha volna még valaki, aki el tudná kormányozni a hajót! - sopánkodott Kai Sang.

Aznap délután Momulla vadászni ment két másik maorival. Déli irányban meglepetésükre egyszer csak emberi hangokat hallottak maguk előtt a dzsungelben. Tudták, hogy a saját embereik közül senki sem előzhette meg őket, és mivel szentül hitték, hogy a sziget lakatlan, már-már rémülten futásnak eredtek abbéli hiedelmükben, hogy kísértetek kóborolnak arra, talán éppen a "Cowrie" meggyilkolt tisztjeinek és matrózainak szellemei.

De Momulla kíváncsisága még babonás félelménél is erősebb volt, így aztán végül is sikerült legyűrnie magában a természetfeletti erők elől való menekülés természetes vágyát. Intett társainak, hogy kövessék példáját, majd négykézlábra ereszkedett, és óvatosan, reszkető szívvel mászni kezdett a dzsungelben arrafelé, ahonnan az egymással beszélgető láthatatlan lények hangja hallatszott.

Nem sokkal később, egy kis tisztás szélén megállt, és megkönnyebbülten sóhajtott fel, mert két egyértelműen hús-vér férfit látott maga előtt, akik egy kidőlt fa törzsén ültek, és komoly hangon tárgyaltak egymással.

Az egyikük Schneider volt, a "Kincaid" másodkapitánya, a másik pedig egy tengerész, akit Schmidtnek hívtak.

- Azt hiszem, menni fog a dolog, Schmidt - mondta Schneider. - Egy jó kenut csinálni nem olyan nagy munka, és hárman egy nap alatt simán elevezhetünk vele a szárazföldre, ha jó szél fúj, és a tenger is elég sima. Semmi értelme megvárni, míg elkészül a nagy bárka, amelyikbe mindenki belefér, mert az embereknek elegük van, és unják, hogy egész nap úgy dolgozzanak, mint a rabszolgák. Különben is, nem a mi dolgunk, hogy ezt az angolt kimenekítsük a szigetről. Intézze a maga sorsát, az ördögbe is! - Kis szünetet tartott, majd hogy lemérhesse most következő szavainak hatását, társára nézett, és folytatta - de a nőt magunkkal vihetnénk. Szégyen volna ezt a csinibabát itt hagyni egy ilyen isten háta mögötti placcon, mint amilyen ez a sziget!

Schmidtvigyorogva pillantott fel.

- Aha, szóval innét fúj a szél? Miért nem mindjárt ezzel kezdted? De mi a jó nekem abban, ha segítek?

- Hát majd szépen megfizettetjük a nővel az árát, hogy visszavisszük a civilizált világba - magyarázta Schneider - és megmondom azt is, hogy gondolom. Megosztozom azzal a kettővel, aki segít nekem. Fele az enyim, a másik felire meg tik osztozkodhattok - te, meg aki éppen a másik koma lesz. Torkig vagyok már ezzel a hellyel, és minél előbb léphetek le innen, annál jobb. Mit szólsz hozzá?

- Tetszik a dolog - felelte Schmidt. - Én magam nem tudnám, hogy jussak el a szárazföldre, és a többi cimbora közül se senki, szóval maga az egyetlen, aki konyít valamit a hajózáshoz, szóval én magához húzok.

A maori Momulla fülét hegyezte. A tengereken használatos minden nyelven tudott valamicskét, és mivel nem is egyszer szolgált már angol hajókon, egészen jól értette, miről folyik a szó Schneider és Schmidt között azóta, hogy beléjük botlott.

Felkelt a földről, és kilépett a tisztásra.

Schneider és társa olyan idegesen rezzent össze, mintha egy kísértet jelent volna meg előttük.

Schneider a pisztolyáért nyúlt. Momulla magasba emelte a jobb kezét, nyitott tenyerével jelezve békés szándékait.

- Jó barát érkezett - mondta. - Mindent hallottam, de ne féljenek, nem fogom elárulni, miről beszéltek. Én segíthetek maguknak, maguk meg segíthetnek nekem. - Schneiderhez fordult: - Maga tudja, hogyan kell elkormányozni egy hajót, de nincs hajója. Nekünk van hajónk, de nincs közöttünk senki, aki el tudná kormányozni. Ha velünk tart, s nem kérdezősködik feleslegesen, felőlünk azt csinálhat a hajóval, amit akar, miután kitett minket egy bizonyos kikötőben, amelynek a nevét később fogjuk megmondani. Magával hozhatja a nőt, akiről beszélt, és mi sem fogunk fölöslegesen kérdezősködni. Áll az alku?

Schneider további részleteket akart megtudni, és Momulla elmondott még neki annyit a dologról, amennyit jónak látott. Aztán a maori azt javasolta, hogy beszéljenek Kai Sanggal.

A "Kincaid" legénységének két tagja követte Momullát és társait a dzsungelen át a zendülők táborának közelébe. Itt Momulla egy alkalmas helyen elrejtette őket, maga pedig Kai Sang keresésére indult, de előbb figyelmeztette maori társait, hogy álljanak őrt a két matróz mellett, nehogy azok meggondolják magukat és megpróbáljanak megszökni. Schneider és Schmidt tulajdonképpen fogoly volt, ha nem is tudott róla.

Momulla kisvártatma Kai Sanggal tért vissza, akinek röviden beszámolt a helyzetükben bekövetkezett szerencsés fordulat részleteiről. A kínai, jóllehet természeténél fogva eleve kételkedett mindenkinek a tisztességében, sokáig tárgyalt Schneiderrel, mire végre meggyőződött arról, hogy ugyanolyan gazemberrel van dolga, mint amilyen ő maga, és hogy a fickó nagyon szeretne távozni a szigetről.

E két alapfeltételt figyelembe véve, aligha lehetett kétséges, hogy Schneider állni fogja a szavát, már ami azt illeti, hogy valóban elfogadja a "Cowrie" parancsnoki tisztét. Azután meg, gondolta Kai Sang, meg fogják találni a módját annak, hogy kényszerítsék további kívánságaik teljesítésére.

Amikor Schneider és Schmidt távozott, és elindult a saját tábora felé, hosszú-hosszú napok óta először könnyed, felszabadult érzés töltötte el őket. Most végre reális tervet láttak maguk előtt, amelynek révén valóban tengerre való vízi jármű fedélzetén távozhatnak a szigetről. Nem kell többé a hajóépítés nehéz munkájával vesződniük, sem pedig az életüket kockáztatniuk egy

primitív tákolmányon, amely lehet, hogy eléri a szárazföldet, de ugyanilyen könnyen lehet, hogy a tenger fenekén köt ki.

Ezen kívül segítséget kapnak ahhoz is, hogy foglyul ejtsék a nőt, helyesebben nőket, mert amikor Momulla megtudta, hogy egy fekete nő is van a másik táborban, ragaszkodott ahhoz, hogy őt is hozzák el a fehérrel együtt.

Amikor Kai Sang és Momulla megérkezett a saját táborába, mindkettőjük számára világossá vált, hogy nincs többé szükségük Gustra. Egyenesen a felé a sátor felé tartottak hát, ahol társuk a napnak ebben az órájában minden valószínűség szerint megtalálható volt, mert bár az egész társaság számára kényelmesebb lett volna, ha a hajón maradnak, közösen úgy határoztak, hogy minden érintettnek biztonságosabb megoldás a parton tábort verni.

Mindegyikük tudta, hogy a másik szívében jó adag álnokság lakozik. Ez pedig kockázatossá tette a csapat bármely tagjának, hogy kimenjen a partra, miközben a többiek a "Cowrie"-a maradnak, ezért aztán úgy döntöttek, hogy két-három embernél több egyszerre sohasem tartózkodhat a hajó fedélzetén, csak, ha mindenki más is jelen van.

Gust sátra felé közeledve a maori mocskos, bőrkeményedéses hüvelykujjával megtapogatta hosszú késének élét. A svéd fickó bizony igencsak kényelmetlenül érezte volna magát, ha látja ezt a jelentőségteljes mozdulatot, vagy ha olvasni tud a kegyetlen barna bőrű férfi agytekervényeiben.

Az történt, hogy Gust abban a pillanatban éppen a szakácsnál volt, akinek a sátra mindössze pár lábnyira állt az övétől. Így aztán hallotta, amint Kai Sang és Momulla közeledik, bár természetesen álmában sem gondolta volna, hogy ennek valamilyen különösebb jelentősége van rá nézve.

Ám a véletlen úgy hozta, hogy éppen abban a pillanatban kukkantott ki a szakácstól az ajtónyíláson át, amikor Kai Sang és Momulla az ő sátrának bejáratához közeledett, és az volt a benyomása, mintha valahogy óvatosan lopakodtak volna, ami nem vallott éppen békés vagy barátságos szándékra. Majd amikor a két fickó éppen besurrant a sátor belsejébe, Gust egy pillanatra látta megvillanni a hosszú kést, amelyet a maori Momulla a háta mögé dugva vitt a kezében.

A svédnek kerekre nyíltak a szemei, és olyan különös érzés lett úrrá rajta, hogy libabőrös lett tőle a háta. Napbarnított arca egy pillanat alatt halottsápadt lett. Majd nagy sietve távozott a szakács sátrából. Nem az a fajta ember volt, akinek részletesen el kell magyarázni a másik teljesen nyilvánvaló szándékait.

Ha hallotta volna, amint ezek ketten összebeszélnek, akkor sem lehetett volna biztosabb benne, hogy Kai Sang és Momulla az életére tör. Az, hogy egyedül ő tudta elkormányozni a "Cowrie"-t, ez idáig megfelelően szavatolta biztonságát, de teljesen nyilvánvaló volt, hogy az ő tudtán kívül történnie kellett valaminek, ami miatt egykori cinkosainak most már érdemes leszámolniuk vele.

Anélkül, hogy akár csak egy pillanatra is megállt volna, Gust átvágott a tengerpart homokján, és berontott a dzsungelbe. Igaz, félt a dzsungeltől, hiszen valójában ijesztőek voltak azok a rejtélyes hangok, amelyek az őserdő belseje, a tengerpart mögött kezdődő titokzatos világ szövevényes útvesztője felől hallatszottak.

De ha félt is Gust a dzsungeltől, sokkal inkább félt Kai Sangtól és Momullától. A dzsungel veszedelmei többé-kevésbé kiszámíthatatlanok voltak, míg az a veszély, amely társai részéről fenyegette, nagyon is ismerős volt, és pár hüvelyknyi hideg acélban vagy egy köteg vékony kötélben öltött testet. Látta, hogyan fojtott meg Kai Sang egyszer valakit Pai-shában egy sötét sikátorban, a Loo Kotai tér

háta mögött.

Félt hát a kötéltől, még jobban is mint a maori késétől. És mindkettőtől félt annyira, hogy nem mert a közelben maradni. Akkor már inkább a könyörtelen dzsungel.

21. A dzsungel törvénye

Tarzan-táborában fenyegetéssel és a majomember által kilátásba helyezett jutalmakkal végre sikerült odáig eljutni, hogy a nagyobb fajta bárka teste szinte teljesen elkészült. A munka nagy részét ő és Mugambi végezte el saját kezűleg, amellett, hogy ellátta a tábort hússal.

Schneider, a másodkapitány kezdettől fogva rengeteget morgolódott, végül nyíltan megtagadta a munkát, és Schmidttel együtt a dzsungelbe indult vadászni. Azt mondta, hogy pihenni akar, és Tarzan, hogy ne mérgesítse tovább a helyzetet, amely már így is szinte elviselhetetlenné tette az életet a táborban, inkább nem emelt szót, hanem hagyta, hogy a két férfi távozzék.

A rákövetkező napon viszont Schneider úgy tett, mintha lelkifurdalása volna tette miatt és önként beállt dolgozni a hajóépítők közé.

Schmidt is készségesen folytatta a munkát, és lord Greystoke örömmel könyvelte el, hogy emberei végűl is ráébredtek a tőlük kért munka fontosságára, valamint kötelezettségeikre a társaság többi tagjával szemben.

Aznap délben, hosszú-hosszú hónapok óta nem tapasztalt jó érzéssel indult apróvadra vadászni a dzsungel mélyébe. Schneider azzal a hírrel érkezett, hogy ő és Schmidt rengeteget látott belőlük előző nap.

Az irány, amerre Schneider mutatott, hogy ott látták a vadat, délnyugat volt, és a majomember arrafelé indult, könnyedén lendülve előre az erdő zöld lombú fáinak ágain.

És miközben ő úton volt, észak felől egy fél tucat rossz arcú férfi közeledett a táborhoz a dzsungelen keresztül, lopakodó léptekkel úgy, mint akik valamilyen gonosztett végrehajtására szánták el magukat.

Azt hitték, hogy senki nem látja őket, de úgyszólván az első perctől kezdve, hogy elhagyták saját táborukat, egy magas férfi osont utánuk az ösvényen. A férfi szemében gyűlölet és félelem, meg egy nagy adag kíváncsiság tükröződött. Miért lopakodik Kai Sang, Momulla és a többi ennyire titokban dél felé? Mi lehet az, amit keresnek? Gust tanácstalanul ráncolta össze alacsony homlokát. Majd ő végére jár a dolognak, gondolta. Követni fogja őket, megtudja, mik a terveik, és ha teheti, keresztülhúzza a számításaikat - ehhez kétség nem férhet.

Először azt hitte, hogy őt keresik, de alaposabban meggondolva a dolgot, arra a belátásra jutott, hogy nem erről lehet szó, hiszen azzal, hogy elüldözték őt a táborból, valójában elérték, amit akartak. Kai Sang, vagy Momulla biztosan nem fáradna azzal, hogy eltegye őt vagy valamelyik társát láb alól, ha ez nem hoz pénzt nekik a konyhára, és minthogy Gustnak nem volt pénze, nyilvánvalónak látszott, hogy valaki mást keresnek.

A kis csapat, amelynek a nyomában járt, hamarosan megállt. Tagjai elrejtőztek a sűrű lombok között, amelyek az idáig követett vadcsapást szegélyezték. Hogy minél jobban megfigyelhessen mindent, Gust felmászott a hátuk mögött egy fa ágaira, gondosan ügyelve

arra, hogy az óriás pálmalevelek eltakarják egykori cimboráinak szeme elől.

Nem is kellett sokáig várnia. Hamarosan egy idegen fehér férfit látott,- aki óvatosan közeledett az ösvényen dél felől.

A jövevényt megpillantva Momulla és Kai Sang előbújt rejtekhelyéről és üdvözölte a férfit. Gust nem hallotta, miről folyik a szó közöttük. Majd a férfi visszaindult abban az irányban, ahonnan jött.

Schneider volt az. A táborhoz közeledve félkört írt le, és kisvártatva az ellenkező oldalról érkezett meg rohanvást, elfúló lélegzettel a többiek közé. Izgatottan sietett oda Mugambihoz.

- Gyorsan! - kiáltotta. - A majmaitok elkapták Schmidtet, és megölik, ha nem avatkozunk közbe. Csak te tudod elkergetni őket. Vidd magaddal Jonest és Sullivant - hátha neked is segítség kell - és siessetek hozzá, amilyen gyorsan csak tudtok. Ezen a vadcsapáson menjetek, dél felé, körülbelül egy mérföldet. Én itt maradok. Annyira kifáradtam a rohanásban, hogy nem tudok visszamenni - azzal a "Kincaid" másodkapitánya a földre vetette magát és levegő után kapkodott, mint aki teljesen kivan.

Mugambi habozott. Hiszen őt Tarzan azért hagyta ítt, hogy vigyázzon a két nőre. Nem tudta, mitévő legyen. Ekkor Jane Clayton, aki hallotta Schneider iménti szavait, maga is nógatni kezdte, hogy tegye azt, amit a másodkapitány kért.

- Menj, ne késlekedj - sürgette. - Megleszünk mi itt addig. Mr. Schneider velünk marad. Menj, Mugambi. Meg kell menteni szegény fickót.

Schmidt, aki egy bokorban lapult a tábor szélén, elvigyorodott. Mugambi, bár még mindig nem volt biztos benne, hogy bölcsen cselekszik-e, úrnője parancsának engedelmeskedve elindult délnek. Jones és Sullivan a sarkában loholt.

Alighogy eltűntek, Schmidt felpattant, észak felé rohant a dzsungelbe, és néhány perccel később a facsani Kai Sang arca tűnt fel a tisztás- szélén. Schneider észrevette a kínait és intett neki, hogy tiszta a levegő.

Jane Clayton és a moszula nő az utóbbi sátrának bejárata előtt üldögélt, háttal a közeledő haramiáknak. észre sem vették, hogy idegenek vannak a táborban, amikor egyszer csak egy fél tucat toprongyos gazember vette körül őket.

- Gyerünk! - mondta Kai Sang, és intett, hogy mindketten álljanak fel és kövessék.

Jane Clayton talpra ugrott, és szemével Schneidert kereste, de azt kellett látnia, hogy a fickó a jövevények háta mögött álldogál vigyorgó képpel. Schmidt is ott volt mellette. Az asszony pillanatok alatt átlátta, hogy összeesküvésnek esett áldozatul.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte, a másodkapitányhoz intézve szavait.

- Azt jelenti, hogy találtunk egy hajót, és moss végre itt hagyhatjuk a Dzsungel-szigetet - felelte a férfi.

- Miért küldte el Mugambit és a többieket a dzsungelbe? - tudakolta az asszony.

- Ők nem jönnek velünk - csak maga és én, meg a moszula nő.

- Gyerünk! - mondta újra Kai Sang, és megmarkolta Jane Clayton csuklóját.

Az egyik maori a fekete nőt ragadta karon, és amikor az sikítani akart, a szájára csapott.

Mugambi vágtatott a dzsungelen keresztül dél felé. Jones és Sullivan messze lemaradva követte. Vagy egy mérföldnyit tett már meg az ösvényen a bajba jutott Schmidtet keresve, de nyomát sem látta sehol sem az eltűnt férfinek, sem Akut majmainak.

Végül megállt és hangosan kiáltozni kezdte azt a hívójelet, amellyel ő és Tarzan szokták maguk körÉ gyűjteni a nagy emberszabású majmokat. Semmi válasz. Jones és Sullivan is beérte a fekete harcost, mig az utóbbi kísérteties hangokat hallatva egy helyben állt.

Még egy fél mérföldet ment tovább a fekete férfi, és időről időre hangosan kiáltozott. Végül egyszer csak megvilágosodott előtte az igazság, és akkor hirtelen, mint űzött szarvas sarkon fordult, majd rohanni kezdett vissza a tábor felé. Odaérve valósággal szíven ütötte, amikor egy pillanat alatt meggyőződött arról, hogy félelmei beigazolódtak. Lady Greystoke és a moszula nő nem volt sehol. Ugyanígy Schneider sem.

Amikor Jones és Sullivan is csatlakozott hozzá, Mugambi legszívesebben megölte volna őket dühében, mivel azt hitte, hogy ők is részesei az összeesküvésnek, de aztán végül úgy-ahogy sikerült elhitetniük vele, hogy semmiről sem tudtak.

Miközben csak álltak és azon töprengtek, merre mehettek az emberrablók a nőkkel, és mi lehetett Schneider célja azzal, hogy elvitte őket a táborból, Tarzan, a dzsungel fia egyszer csak a földre ugrott az egyik fa ágai közül, és a tisztáson át feléjük tartott.

Éles szemével felfedezte, hogy valami igen nagy baj van, és amikor megtudta Mugambitól, hogy mi történt, dühében a fogát vicsorgatta. Majd homlokát ráncolva gondolkodni kezdett.

Miben reménykedhetett a másodkapitány, amikor elvitte Jane Claytont a táborból, tudván azt, hogy egy kis szigeten vannak, ahol nincs menekvés Tarzan bosszúja elől? A majomember nem tudta elképzelni, hogy a fickó ennyire bolond legyen. Aztán lassanként derengeni kezdett neki, hogy mi lehet az igazság.

Schneider nem vetemedett volna erre a gaztettre, ha nem lett volna okkal biztos abban, hogy valamilyen módon foglyaival együtt elhagyhatja a Dzsungel-szigetet. De miért vitte magával a fekete nőt is? Nyilván mások is vannak vele, akik közül valakinek néger asszonyra fájt a foga.

- Gyerünk - mondta Tarzan. - Csak egy valamit tehetünk most, azt, hogy követjük a nyomukat.

Alighogy ezt kimondta, egy magas, otromba fickó tűnt elő a dzsungelből a tábortól északra. Egyenesen a négy férfi felé tartott. Teljesen idegen volt mindannyiuk számára, hiszen egyikük sem gondolta volna álmában sem, hogy a saját táboruk lakóin kívül más emberi lény is tartózkodik a Dzsungel-szigeten.

Gust volt az idegen. Azonnal rátért a lényegre.

- Az asszonyaikat ellopták - mondta. - Ha valaha viszont akarják látni őket, jöjjenek gyorsan velem. Ha nem sietünk, a "Cowrie" kifut a tengerre, még mielőtt odaérhetünk, ahol most horgonyoz.

- Kicsoda maga? - kérdezte Tarzan. - Mit tud a feleségem és a fekete nő elrablásáról?

- Hallottam, amint Kai Sang és a maori Momulla összeszövetkezett két emberrel a maguk táborából. Engem kiűztek a saját táborunkból és meg akartak ölni. De most megfizetek nekik mindenért. Gyerünk!

Gust sietős léptekkel vezette a "Kincaid" négy hajótöröttjét a dzsungelen át észak felé.

Odaérnek-e idejében a tengerhez? Pár perc még, És választ kapnak a kérdésre.

Aztán amikor a kis csapat keresztülverekedte magát a kilátást eltakaró utolsó bozóton is, és az öböl meg az óceán egyszeriben kitárult előttük, lesújtva tapasztalták, hogy a sors milyen rettenetesen kegyetlen hozzájuk. A "Cowrie" kibontotta vitorláit, és az öböl kijáratán át lassan a nyílt tenger felé siklott.

Most mitévők legyenek? Tarzan széles mellkasa szaporán emelkedett és süllyedt a visszafojtott indulattól. Ez a végső sorscsapás mindennek betetőzése volt, és ha Tarzan, a dzsungel fia valaha az életben úgy érezhette, hogy minden remény elveszett, akkor erre minden oka megvolt most, amikor azt látta, hogy a hajó - fedélzetén rettenetes sorsra szánt feleségével - kecsesen ringatózik a hullámzó víz hátán, szinte karnyújtásnyira csak, és mégis olyan iszonyúan messze tőle.

Némán állt a helyén és figyelte a hajót. Látta, amint keletnek fordul, majd vébül egy hegyfok mögött eltűnve irányt vesz ismeretlen célja felé. Akkor a földre rogyott és tenyerébe temette arcát.

Besötétedett már, amikor az öt férfi visszatért a táborba, a keleti partra. Forró és fülledt éjszaka volt. A levegő mozdulatlanul állt a fák rezzenetlen lombjai között, és a legkisebb szellő sem fodrozta az óceán tükörsima felszínét. Csak a dagály hullámai mosták szelíden a sziget partjait.

Tarzan még sohasem látta ilyen baljóslatúan békésnek a hatalmas Atlanti-óceánt. A víz szélén állt és a szárazföld felé fordulva a tengert bámulta csüggedt és szomorú szívvel, amikor a dzsungelben, közvetlenül a tábor mögött egy párduc hátborzongató üvöltése hangzott fel.

Tarzan ismerősnek találta a rémisztő hangokat, ezért szinte önkéntelenül felemelte a fejét és válaszolt az ordításra. A következő pillanatban a sárgásbarna bundájú Sita surrant elő a dzsungelből a félhomályos tengerpartra. Nem volt holdvilág, de az égen fényesen ragyogtak a csillagok. A vérszomjas vadállat nesztelenül odaosont a férfi mellé. Tarzan hosszú ideje nem látta már régi harcostársát, de a puha, doromboló hang elégséges bizonyíték volt arra nézve, hogy az állatban még mindig erősek azok az érzelni szálak, amelyek egykor hozzá fűzték.

A majomember a fenevad bundájába mélyesztette ujjait, és amikor Sita szorosan a lábához dörgölőzött, átölelte és megsimogatta a fejét, miközben tekintetével továbbra is a fekete víztükröt pásztázta.

Hirtelen megrezzent. Mi ez? Szemeit belefúrta az éjszakába. Majd megfordult és hangosan odakiáltott a többieknek, akik takaróikra leheveredve pipáztak a táborban. Rohanvást érkeztek oda Tarzanhoz, csak Gust habozott, amikor látta, ki van a társaságában.

- Nézzék! - kiáltotta Tarzan. - Lámpa! Hajólámpa! Biztos, hogy a "Cowrie". Egy helyben vesztegelnek a szélcsend miatt. Most már a megújult remény érződött a hangján: - Oda fogunk jutni, a bárkával könnyűszerrel elérhetjük őket.

Gust aggodalmas képet vágott.

- De amazok állig fel vannak fegyverkezve -figyelmeztette a majomembert. Mi öten nem tudjuk elfoglalni a hajót.

- Most már hatan vagyunk - felelte Tarzan Sitára mutatwa - és egy fél óra múlva még sokkal többen lehetünk. Sita felér húsz emberrel, és azok, akiket még hozok, további száz fővel fogják növelni csapatunk harci létszámát. Maga még nem ismeri őket!

Azzal a majomember a dzsungel felé fordult, felvetette a fejét és ajkán újra meg újra felharsant a társait hívó hímmajom rémisztő ordítása.

A dzsungelből kisvártatva hol innen, hol onnan, hol amonnan hangzott fel a válasz. Gust megborzongott. A természetnek miféle teremtményei közé vetette őt a sors? Nem volt akkor már jobb neki Kaí Sang és Momulla társaságában, mint ezzel a fehér óriással, aki miközben egy párducot simogat, a dzsungel vadállatait hívja magához?

Néhány perccel később Akut majmai az aljnövényzeten keresztülcsörtetve már meg is érkeztek a tengerpartra, az öt férfi pedig ezalatt az ormótlan, nehéz bárkatestet húzta-vonta a tenger felé. Herkulesi erőfeszítések révén sikerült a bárkát vízre bocsátaniuk. A "Kincaid" két kis motorcsónakját még azon az éjszakán, amikor a társaság a szigetre érkezett, kisodorta a tengerre a parti szél, az evezők pedig a vitorlavászon sátrak tartóoszlopaiként szolgáltak. Most sietve használatba vették őket, és mire Akut és a nyomában jövők odaértek a vízhez, minden készen állt a beszálláshoz.

A rémséges csapat tagjai újra csak gazdájuk szolgálatába álnak és mindenféle kérdezősködés nélkül elfoglalták helyüket a bárkában. A négy férfi - Gustot ugyanis nem lehetett rávenni, hogy csatlakozzék a csapathoz - megragadta és kenuevező módjára kezdte el használni a lapátokat. Néhány majom követte példájukat, és az ormótlan bárka hamarosan csendesen siklott a nyílt tenger felé a lámpafény irányában, amely szelíden emelkedett és süllyedt a dagály hullámainak hátán.

Egyetlen álmos matróz virrasztott csupán a "Cowrie" fedélzetén, míg az egyik kabinban odalenn Schneider idegesen járkált fel s alá, heves vitába merülve Jane Claytonnal. Az asszony; miután bezárták a szobába, egy pisztolyt talált az asztalfiókban, és most a fegyverrel tartotta sakkban a "Kincaid" másodkapitányát. A moszula nő Jane mögött térdelt, Schneider pedig az ajtó előtt járkált fel-alá, s hol fenyegetőzni próbált, hol meg könyörgött és ígérgetett fűt-fát, ám mindhiába. Kisvártatva fentről a fedélzetről figyelmeztető kiáltás, majd lövés hallatszott. Jane Clayton ébersége egy pillanatra lankadni látszott, a kabin mennyezeti ablaka felé fordította a szemét, és Schneider abban a másodpercben rá is vetette magát.

Az őr számára az első figyelmeztető jel arra, hogy a "Crowie" környékén valamiféle vízi jármű létezik, az volt, hogy egy férfinek a hajó pereme fölött megjelenő fejét és vállát pillantotta meg. A fickó hangos kiáltás kíséretében azonnal talpra ugrott és rászegezte pisztolyát a betolakodóra. Ez a kiáltás, majd a rákövetkező revolverdörrenés volt az, amitől Jane Clayton egy pillanatra megfeledkezett az elővigyázatosságról.

Az idáig biztonságban hitt hajó fedélzetén a békés nyugalmat a legvadabb zűrzavar váltotta fel. Egymás után rohantak elő a "Cowrie" matrózai pisztolyokkal, rövid tengerészkardokkal és hosszú késeikkel felfegyverkezve, de a riasztás már későn jött. A fenevadak Tarzannal és a "Kincaid" legénységéből való két emberrel együtt már feljutottak a fedélzetre.

A félelmetes fenevadakkal szemben a zendülők bátorsága megingott, majd semmivé lett. Akinek pisztolya volt, vaktában leadott néhány lövést, aztán már rohant is valamilyen biztosnak látszó helyre. Néhányan az árbocmerevítő kötelékre másztak fel, de Akut és társai ezeken otthonosabban mozógtak náluk. Egymás után rángatták le a rémülten visítozó maorikat a magasban levő keresztrudakról.

Tarzan Jane keresésére indult, így aztán a felügyelet nélkül maradt vadállatok kegyetlen természetük minden őrjöngő dühével szabadultak rá a balsorsú szerencsétlenekre, akiket karmaik közé kaparinthattak.

Mind ez ideig Sita csupán egyetlen gazfickó torkát harapta át hatalmas tépőfogával. Egy pillanatig ide-oda rángatta a tetemet, majd pillantása Kai Sangon akadt meg, aki a fedélzeti lépcsőn lerohanva a kabinja felé iramodott.

Sita éles hangon felüvöltött és utánavetette magát. A vérfagyasztó ordítástól a menekülő kínai annyira megrémült, hogy válaszként az ő torkából is szinte ugyanolyan hátborzongató hangok törtek elő.

Kai Sang a másodperc töredék-ével előbb ért oda a kabinjához, mint a párduc, gyorsan beugrott és bevágta az ajtót - de már későn. Még mielőtt a zár a helyére kattanhatott volna, Sita hatalmas teste nekivágódott az ajtónak, és a következő pillanatban Kai Sang már az egyik felső priccs hátsó felében kuporgott, zagyván hebegve és visítozva maga elé.

Sita könnyed ugrással áldozatára vetette magát és a facsani Kai Sang gonosz élete hamarosan véget ért. Sita kedvére belakmározott.

Pár pillanat telhetett csak el azt követően, hogy Schneider rávetette magát Jane Claytonra, és kicsavarta kezéből a pisztolyt, amikor nyílt a kabin ajtaja és egy magas, félig meztelen fehér férfi jelent meg a küszöbön.

Kisvártatva nesztelenül bent termett a kabinban. Schneider hirtelen csak azt vette észre, hogy acélos ujjak tapadnak a torkára. Hátrafordította a fejét, hogy megnézze, ki támadt rá és szeme elkerekedett a rémülettől, mikor közvetlenül maga fölött a majomember arcát pillantotta meg.

Aztán az ujjak egyre erősebben szorították a másodkapitány torkát. Megpróbált üvölteni, könyörögni, de egyetlen hang sem hagyta el az ajkát. Szemei kidülledtek, míg kétségbeesetten küzdött szabadságáért, levegőért, az életért.

Jane Clayton megragadta, megpróbálta lefejteni férje kezét a haldokló férfi torkáról, de Tarzan csak a fejét rázta.

- Nem - mondta nyugodtan. - Egyszer már megesett velem, hogy gazembereket életben hagytam, és épp eleget szenvedtem és szenvedtél te is könyörületességem miatt. Ezúttal biztos akarok lenni a dolgomban. Abban, hogy ez a gazember soha többé nem árthat nekünk, sem másnak! - Azzal hirtelen nagyot rántva megcsavarta a hitszegő másodkapitány nyakát, míg csak éles reccsenés nem hallatszott, és a férfi teste ernyedten és mozdulatlanul lógott a majomember markában. Akkor Tarzan undorodó arckifejezéssel félrelökte a halottat. Ezután Jane-nel és a moszula nővel a nyomában visszatért a fedélzetre.

A csata véget ért. Csak Schmidt és Momulla meg további két ember maradt életben a "Cowrie"-a levők közül. Ők is csak azért, mert a legénységi kabinban biztonságos menedéket találtak. A többiek Tarzan fenevadjainak fogai és karmai között lelték megérdemelt, rettenetes halálukat, és a felkelő nap iszonyatos látványra tekintett le reggel a szerencsétlen sorsú "Cowríe" fedélzetén. A fehérre festett deszkákon éktelenkedő rengeteg vérfolt azonban

ezúttal a bűnösök és nem az ártatlanok kiontott vére volt.

Tarzan előhozatta a legénységi kabinban elbújt embereket és megparancsolta nekik, hogy segédkezzenek a hajó útnak indításában. Nem ígért nekik semmi mentességet a büntetés alól vagy dolgoztak, vagy azonnali halál várt rájuk.

Napkeltekor tartós szél kerekedett és a "Cowrie" dagadó vitorlákkal indult el a Dzsungel-sziget felé, ahol Tarzan pár órával később felvette a fedélzetre Gustot, és istenhozzádot intve Sitának és Akut csapatának, partra tette az állatokat, éljék tovább a maguk vad és természetes életét, amelyet annyira szerettek. Azok nem is tétováztak egy percig sem, hanem gyorsan eltüntek a szívüknek oly kedves dzsungelűk rejtekén.

Hogy tudták-e, vagy sem: Tarzan elhagyni készül őket, az nagyon is kétséges. Talán csak a többieknél értelmesebb Akut volt kivétel, egyedül ő maradt a parton, amikor a kis csónak visszaindult a kétárbocos felé, és magával vitte vad gazdáját és parancsolóját.

És míg végképp el nem tűnt a távolban, Jane és Tarzan a hajó fedélzetén állva mindvégig ott látta a Dzsungel-sziget hullámverte homokján a bozontos testű, emberszabású majom magányos, mozdulatlan alakját.

Három nappal később történt aztán, hogy a "Cowrie" találkozott őfelsége "Shorewater" nevű őrhajójával, amelynek drótnélküli távírója segítségével lord Greystoke hamarosan érintkezésbe lépett Londonnal. Így tudta meg azt, ami örömmel és hálával töltötte el mindkettőjük szívét, hogy a kis Jack lord Greystoke városi házában van, ép és egészséges.

Londonba érve aztán részletesen is megismerték a véletlen körülmények összejátszásának azt a láncolatát, amelynek következtében a csecsemőnek semmi bántódása nem esett.

Kiderült, hogy Rokov annak idején nem merte a gyereket napvilágnál felvinni a "Kincaid" fedélzetére, ezért egy talált gyerekek számára létesített menhelyen rejtette el azzal, hogy majd sötétedés után átviszi a gőzösre.

Cinkosát és állandó jobb kezét, Paulvicsot a csalárd mesterétől kapott sok-sok éves tanítás eredményeként hatalmába kerítette a főnökét mindig is jellemző hitszegés és kapzsiság szelleme. Nem tudott ellenállni a hatalmas váltságdíj csábításának, amelyre kilátás volt, ha sértetlenül visszaszolgáltatja a kis Jacke-t. Ezért végül beavatta a gyerek származásának titkába azt az asszonyt, aki fenntartotta a lelencházat. Az ő segítségével intézte el, hogy kicseréljék a gyereket egy másikkal, jól tudván, hogy mire Rokov egyáltalán gyanítani kezdené, mennyire rászedték, már késő lesz.

Az asszony megígérte, hogy magánál tartja a gyereket, míg Paulvics vissza nem tér Angliába. Ám aztán, nem tudván ellenállni az arany vonzerejének, maga is csábításba esett, hogy becsapja megbízóját, ezért tárgyalásokat kezdett lord Greystoke jogtanácsosaival a gyerek visszaadásáról.

Esmeralda, az öreg néger dada, aki Amerikában nyaralt, amikor a kis Jacke-t elrabolták, és a ki nem győzte magát okolni a szerencsétlenségért, időközben visszatért, és azonosította a csecsemőt.

A váltságdíjat kifizették, és az elrablás napjától számított tíz napon belül a jövendő lord Greystoke anélkül, hogy a haja szála is meggörbült volna, visszakerült atyjának otthonába.

Így aztán Nyikoláj Rokov számtalan gonosz terve közül a legnagyobb és egyben utolsó nemcsak hogy csúfosan megbukott egyetlen

barátjának csalárdságán, hanem még az elvetemült gazember halálát is okozta. Rokov halála azonban egyben a biztonságnak azzal az érzésével ajándékozta meg lord és lady Greystoke-ot, amelyben sohasem lehetett volna részük mindaddig, míg az élet lángja pislákol a gazember testében.

Rokov halott volt, és bár Paulvics sorsáról nem volt tudomásuk, minden okuk megvolt azt hinni, hogy életét vesztette a veszedelmekkel teli dzsungelben, ahol utoljára látták.

Ily módon végül is úgy érezhették, hogy mindörökre megszabadultak a veszélytől, amelyet e két férfi jelentett számukra.

Mindenki repesett a boldogságtól a Greystoke-házban azon a napon, amikor lord Greystoke és hitvese a "Shorewater" fedélzetéről angol földre lépett, és a család minden tagja és hozzátartozója végre viszontlátta egymást.

Velük volt Mugambi és az a moszula nő is, aki azon a bizonyos éjszakán az Ugambi kis mellékfolyójának partján a kenu aljában húzta meg magát. A nő úgy döntött, hogy inkább kitart új ura és parancsolója mellett, mintsem hogy vissza kelljen térnie a számára kiválasztott férjhez, aki elől egyszer már megszökött.

Tarzan azt mondta, hogy bizonyára otthonra lelnek majd az ő hatalmas afrikai birtokain, a vazirik országában, ahová az első adandó alkalommal útnak akarta indítani őket.

Talán még viszontlátjuk mindnyájukat a kegyetlen dzsungel és a végtelen szavannák romantikus, vad világában, ahol Tarzan, a dzsungel fia szíve szerint leginkább szeret élni.

Ki tudja?